

JAMES MATTHEW BARRIE

PETER PAN A KENSINGTON PARKBAN
PETER PAN ÉS WENDY

FORDÍTOTTA:
SZILÁGYI DOMOKOS

TARTALOM

PETER PAN
A KENSINGTON PARKBAN

Első fejezet
Körbe-körbe a Kensington Parkban
Második fejezet
Peter Pan
Harmadik fejezet
A rigófészek
Negyedik fejezet
Záróra
Ötödik fejezet
A házikó
Hatodik fejezet
Peter Pan kecskéje

PETER PAN
ÉS WENDY

Első fejezet
Az árnyék
Második fejezet
„Gyerünk”
Harmadik fejezet
A sziget
Negyedik fejezet
A házikó
Ötödik fejezet
A habléányok tava
Hatodik fejezet
A boldog otthon
Hetedik fejezet
Wendy meséje
Nyolcadik fejezet
A gyermekek elhurcolása
Kilencedik fejezet
A kalózhajó
Tizedik fejezet
A hazatérés

PETER PAN
A KENSINGTON PARKBAN

Első fejezet

Körbe-körbe a Kensington Parkban

Nyilván magad is elképzelheted, hogy nem volna könnyű dolog Peter Pan kalandjairól tudomást szerezned, ha nem ismernéd a Kensington Parkot. Londonban van, ahol a királynő is lakik. Majdnem minden nap ott sétáltam én is a kis Dáviddal. Csak akkor nem vittem el, amikor túlfáradtnak látszott.

Ám eddig még egyetlen gyermeknek sem sikerült bejárnia az egész Kensington Parkot egyik csücskétől a másikig, mivel olyan hamar röpi az idő, hogy máris haza kell térnünk. S mindez egyszerűen amiatt, mert olyan kis gyermeknek, mint Dávid, déli tizenkettő és négy óra között aludnia kell. Ha édesanyátok nem akarná mindenáron, hogy tizenkettő és egy óra között aludjatok, akkor bizonyára bejárhatnátok az egész Kensington Parkot.

A park egyik oldalán végelethetetlen autóbusz-sor gyurakodik. Ám a te dadádnak csudálatos hatalma van: ha ujját fölemeli egy busz előtt, az rögtön megáll. S a dada bántatlanul átkelhet veled az úttesten.

A parknak több bejárata van, de mi itt léptünk be. Ám még azelőtt szóba elegyedtünk a léggömböket áruló nénivel - ott tanyázik, mindjárt a kerítés mellett. Ő, szegény, nem mehet be a parkba; ott kell vigyázkodnia a bejárat mellett, mert ha nem fogózkodnék a rácsba, a léggömbök egy pillanat alatt fölemelnék, és elszállnának vele. Hiszen a léggömbök folyton-folyvást emelnék, emiatt kucorodik le. Még arca is belepirul az erőlködésbe.

Egy szép napon másik léggömb-árus nénit találtam ott, azelőtt sohase láttam. S mindez amiatt, mert a régit elröpítették a léggömbjei. Ó, mennyire fáj a szíve Dávidnak a néniért! És azért, hogy ha már a nénit elröpítették a léggömbök, legalább látta volna ő is.

A Kensington Park irtó nagy. És telidesteli ezernyi, milliónyi fával! Legelőbb fűgefákba ütközünk. De kár rájuk pazarolnunk az időt, mert olyan gögösek, hogy nem ereszkednek le akárhíhez. A legenda szerint azért nevezték el így őket, mert tetőtől talpig fűgefalevélbe öltözködtek. Egyébként Dávid - akárcsak a többi gyermek - mindig lenézően beszélt ezekről a nyafkákról. És hogy világos legyen, micsoda szokások, micsoda illem uralkodik a parknak ebben a sarkában, tudjátok meg, hogy itt egyetlen tücsök is *t ü c s ö k s é g* címmel nevezeti magát.

Olykor azonban megtörténik, hogy egy-egy csellengő fűgefafaág áthajol a kerítésen, világot látni. Ez esett meg Mabel Grey kisasszonnyal is - róla még lesz szó, amikor az ő kapujához érünk. Mindenesetre ő volt az egyedüli valóban híres fűgefafa.

Most pedig a Széles Sétányra lépünk. Ez a sétány körülbelül annyival nagyobb a többinél, mint mondjuk édesapád tenálad. Dávid meg is kérdezte, hogy nem volt-e először kicsike ez a fasor is, és azután nőtt, nődögélt, amíg felnőtt ilyen nagyra. És azt is megkérdezte, hogy vajon a többi fasor nem a Széles Sétány gyermeke-e. Sőt, még egy igen mulatságos rajzot is készített arról, hogy a Széles Sétány egy apró sétányt sétáltat gyerekkocsiban.

A Széles Sétányon találkozatsz mindenivel, akit ismerni érdemes. A gyermekeket rendszerint egy-egy felnőtt kíséri, és figyelmezteti, nehogy a vizes fűre lépjenek, de ha rakoncátlankodnak, vagy úgy viselkednek, mint Annamária, akkor egy pad sarkára kell ülniük, és moccanniuk sem szabad. Hogy milyen az, ha valaki úgy viselkedik, mint Annamária? Hát olyan, mint ha egy kislány folyton nyafog, hogy dadája vegye ölebe; vagy ujját szopja, és megbámul mindenkit -

bizony, csúf szokás! Rakoncátlankodni pedig annyit jelent, mint belerugdosni mindenbe, ami csak útjába kerül - ebben leli örömét.

Ám ha meg kellene mutatnom a Széles Sétány minden érdekes helyét, nem is maradna időnk hazatérni. Emiatt csupán rámutatok sétatálcámmal Cecco Hewlett fájára. Híres-nevezetes hely ez, mert alatta egy Cecco nevű kisfiú elveszített egyszer egy egypennyst; és addig keresette-keresgélte, amíg talált helyette egy kétpennyst. Azóta a *k i n c s k e r e s ő k* túrják állandóan ott a földet.

Kissé odább, ugyancsak a Sétány mentén áll Marmeduke Perry kalyibája. Az egész Kensington Parkban Marmeduke Perry históriája a leghátborzongatóbb. Ő ugyanis három áldott napon át úgy viselkedett, mint Annamária. Büntetésül végig kellett mennie a Széles Sétányon néniének a szoknyájában. Mire ő inkább kalyibát tákolt össze, belebújt, és nem volt hajlandó előjönni, amíg csak be nem hoztak neki farmernadrágot.

Ámde úgy veszem észre, hogy most már a Kerek Tóhoz akartok eljutni. Erre vannak ki legjobban a dajkák, mivel ők mindentől berezelnek. Emiatt inkább másfelé visznek: vagy a Nagy Pennyhez vagy a Kislány Kastélyához.

Ez a kislány volt a leghíresebb gyermek az egész Parkban. Egyes-egyedül lakta a kastélyt - azazhogya egy csomó babával. Egy reggel aztán odagyűlt egy seregnyi gyermek. Becsöngettek, de ő még ágyban volt, pedig már elmúlt hat óra. Gyertyát gyújtott, úgy, hálóingben, és akkor a gyermekhad kórusban kiáltotta:

- Éljen Anglia királynője!

Dávid csak azon csudálkozott, miként találta meg a kislány a gyufát, hogy gyertyát gyújtson.

A Nagy Penny pedig egy szobor, amely a kislányt ábrázolja.

Mindezek után eljutunk a Halomhoz. A Széles Sétálynak ez az a helye, ahol mindenkinek szaladhatnékja támad, még akkor is, ha azelőtt esze ágában sem volt. Mert hát nem mulatságos leszaladni a Halom tetejéről? Viszont ha félúton kifulladás - s ez sűrűn megesik -, akkor majdhogynem el is vesztél. Szerencsére van ott egy faházikó, az Elveszett Gyermek Háza, s ott lakik egy bácsi, akinek megmondod, hogy elvesztél, és ő azonnal megtalál.

De bármily mulatságos is leszaladni a Halomról, csak olyankor teheted, amikor nem fúj a szél - szeles napon otthon kell maradnod. Ne búsulj: kergetőznek akkor helyetted a hulló falevelek. Széles e világon senkit se szórakoztat úgy a kergetőzés, mint a hulló faleveleket.

A Halomról lelátsz Mabel Grey kisasszony kapujára. Ezt a kisasszonyt arról a fűgefáról nevezték el, akinek a meséjét, ígéretem szerint, elmondom.

Mabel Grey kisasszonyt mindig két dajka kísérte, ha kivételesen a mamája volt, akkor csak egy dajka. Hosszú ideig példásan viselkedett; köhögéskor rendesen eltakarta a száját, és illedelmesen köszönt a fűgefáknak:

- Jó napot. Hogy és mint?

Egyetlen szórakozása az volt, hogy kecsesen elhajított egy labdát, és várta, hogy dadája visszahozza. Ám egy szép napon beleunt ebbe a játékba és rakoncátlankodni kezdett. És hogy lássák, mennyire rakoncátlan, előbb kifűzte a cipőjét, majd nyelvét nyújtotta kelet, nyugat, észak és dél irányába. Aztán belemártotta sálját a pocsolyába, és addig játszadozott vele, amíg össze nem sározta szoknyácskáját. Majd fölkapaszkodott a rácásra, s hihetetlen csínyeket követett el - többek között kihajította cipőjét. Végül pedig odaszaladt a kapuhoz, amelyet aztán róla neveztek el, és

illa berek, nádak erek!

eliramodott olyan mellékutcákon, ahol még én sem jártam Dáviddal, csak a repülő cipők zaját hallottuk. Világgá is szaladt volna, ha édesanyja autóbuszra nem száll, és utol nem éri.

Mindenesetre meg kell vallanom, hogy mindez jó régen történt, és ez a kislány nem az a Mabel Grey, akit Dávid ismer.

No, de most térjünk vissza a Széles Sétányra. Jobbra nyílik a Kisgyermek Sétánya. Hemzsegnek rajta a gyermekkocsik. Ha át akarnád szelni az utat, mind csak kisgyermeken taposnál. Már ha a dadák engednék.

Innen a Sármány-ujj nevű ösvény - mert csak ekkora - vezet a Kirándulók Sétányára, mely telistele van valódi konyhaedényekkel. Itt, ha megszomjazol, gesztenyevirágok hullanak a poharadba. Még a legmegátalkodottabb kiránduló gyermekek is ide járnak, és a gesztenyevirágok behullanak az ő poharaikba is.

Ezután érünk el a Szent Govor Kútjához, amely színültig tele volt vízzel midőn Hős Malcolm belepottyant. Malcolm volt a mamája szemefénye, ő pedig tűrte, hogy babusgassa ország-világ előtt, mert a mamája özvegy volt. Malcolm rajongott a kalandokért. Legszívesebben egy kéményseprővel szeretett játszani. Kormosnak nevezte el, mert az arca csupa korom volt. És azonkívül töméntelen medvét ejtett el. Egy szép napon, amikor éppen együtt játszadoztak a kút mellett, Malcolm beleesett a vízbe. Bele is fulladt volna, ha Kormos utána nem ugrik, és ki nem húzza. A víz lemosta Kormosról a kormot, s hát uramfia! -: kiderült, hogy ő nem más, mint Malcolm elveszettnek hitt édesapja. Ezután már nem kellett Malcolmot ország-világ előtt babusgatnia mamájának.

A Szent Govor Kút és a Kerek Tó között vannak a krikettpálya kiskapui. A Park arról nevezetes, hogy kétféle krikettet játszanak benne: fiú-krikettet, vagyis valódit, valódi ütőkkel, és leány-krikettet, amelyet a kislányok játszanak nevelőjükkel, teniszütővel. A kislányok nem tudnak igazi krikettet játszani, és tisztára nevetség elnézni, hogyan kínlódnak, de hiába.

Mégis megtörtént egy alkalommal az a borzasztó eset, hogy több orcátlan kislány kihívta Dávid csapatát, és egy rettenetes teremtés - Angela Clare nevezetű -, annyi golyót juttatott célba, hogy nektek elmondani sem merem.

Ám hagyjuk ezt a kínos mérkőzést; siessünk inkább a Kerek Tóhoz, mert e körül fordul meg minden.

A tó amiatt kerek, mivelhogy a park kellős közepén van. Aki idáig eljutott, annak nem akaródzik tovább mennie. És a gyermekek bármennyire igyekeznek jól viselkedni, itt bizony nem sikerül. A Széles Sétányon lehetnek illedelmesek mindvégig, ám a Kerek Tónál nem! Egyszerűen nem bírnak magukkal. S ha végre némileg magukhoz térnek, akkor már mindegy, mert olyan vizesek, hogy egy kis vízzel több, vagy kevesebb már semmit sem számít.

Vannak, akik papírhajókat bocsátanak a vízre. Némelyik hajó akkora, hogy talicskán, esetleg gyerekkocsin kellene odacipelni. Ekkor viszont a gyermek nem fér el a kocsiban, és gyalog kell mennie. Néha látni lehet a parkban karikalábú gyermekeket: ez amiatt van, mert apukájuknak volt szüksége a gyerekkocsira, és ők túl hamar kezdtek gyalog sétálni.

Mindenki vágyik egy hajóra, hogy vízre bocsáthassa a Kerek tavon. Egyszer aztán a nagybácsija meg is ajándékozta vele. Csuda jó, amikor először bocsátja vízre! És csuda jó eldicsekedni vele azoknak a gyermekeknek, akiknek nincsen nagybácsijuk. Csak hát egy idő múltán otthon hagyják ezeket a hajókat. A Kerek Tavon vitorlázó hajók közül ugyanis legtöbbet ér az úgynevezett szilánk-hajó. Ez inkább szilánkra hasonlít, amíg, zsinagra fogva vízre nem bocsátják. Így vontatják a partról körbe-körbe. És akinek éles a szeme, apró matrózokat lát, amint a fedélzeten nyüzsögnek; és a vitorlák csudamód duzzadnak a szélben.

Viharos éjjeleken behúzódnak csöndes kikötőkbe, amelyeket a büszke hajók lenéznek. Éj múltával a sudár hajók ismét vízre szállnak, szél tereli őket, s a bálnák körös-körül telefröcskölik; elvitorláznak elsüllyedt kastélyok fölött; kalózok veszik üldözőbe; majd lehorgonyoznak korallszigetek mellett. De mindezt egymagában éli át mindenki, mert két kisfiú talán el sem férne a Kerek Tavon. Magadban beszélhetsz útközben, parancsokat osztogathatsz, és végre is hajthatod, ha itt az ideje hazatérned, és már azt sem tudod, merre jártál, és milyen szél duzzasztotta hajód vitorláit. Kincseidet elrejtetted a hajófenéken, s úgy elzárhatod, hogy fiú legyen a talpán, aki - évek múltán - megtalálja a zár nyitját.

Az előkelő vitorlások viszont nem szállítanak kincseket. Ám ki emlékszik vágyakozón az ilyen gyermekkori vitorlásokra? Senki. Az emlékeket a szilánk-hajók hordozzák. A vitorlás csak játék, gazdája csupán édesvízi hajós, átszelheti a tavat oda-vissza - a tengerre pusztán a szilánk-hajó futhat ki. Aki vesszővel irányítja vitorlását, és azt hiszi, hogy mi, ott, körötte, mind csak azért állingálunk, hogy bámészkodjunk, az nagyon téved. Mert az ő hajója véletlenül került oda, és ha elsüllyedne, vagy fölborítaná a kacsák, kutyába se venné senki.

A tóhoz - akár a gyermekek - minden irányból mindenféle ösvények igyekeznek. Némelyikük közönséges ösvény, kétoldalt kerítéssel, amelyet ingujjra vetkőzött bácsik emeltek; de van olyan, amelyik afféle vadcsapásnak számít, mert szeszélyesen kanyarog, és néhol olyan keskeny, hogy csak pálcálójátán lehetne átvergődni rajta. Maguk-Csapta-Csapásoknak hívják ezért őket. Mit nem adott volna Dávid, ha látta volna, mikor készültek! Valószínűleg éjszaka, zárt kapuk mögött, midőn a csodás dolgok megeshetnek a Parkban. És említettem már azt is, hogy bizonyára azért van ez, mert csak így juthatnak el a Kerek Tóhoz.

Ilyen vadcsapás vezet arról a helyről is, ahol a juhokat nyírják. Mikor Dávidot nyírta a borbély, úgy hallottam, meg se mukkant, pedig mamája akkor éppenséggel nem volt jókedvében. Így hát Dávid joggal nézi le a juhokat, ha eliszkolnak a nyírás előtt, sőt még ki is csúfolja őket:

- Gyávák vagytok! Berezeltetek!

Ám ha a juhnyíró embernek sikerül a lába közé szorítania egyet, akkor öklét rázza feléje, hogy miért használ olyan óriási ollót.

Az sem utolsó látvány, ha a juhnyíró ember megragadja a piszkos gyapjat az állat vállán, mire az pillanatok alatt olyan előkelő külsőt mutat, mint egy hölgy a színházi páholyban. A juhok, féltükben a nyírástól, egyszeriben elsápadnak és lefognak. S amint megszabadultak, nekiesnek a legelőnek, és olyan mohón legelnek, mintha soha többé nem ehetnének. Dávid azt kérdezte, hogy megismerik-e egymást így, lenyírottan; nem öklelődzik-e össze valamelyikük azzal, akivel éppen nem állt szándékában. Mert irtó verekedősek, egyáltalán nem ütnek a falusi juhokra, úgyhogy szentbernát-hegyi kutyámat, Porthost mindig földidegesítik. Elbánni elbánik ő akár egy egész juhnyájjal - már az is elég, ha megpillantják. Ám ezek a juhok rá se hederítenek, egyáltalán nem barátságos szándékkal környékezik meg. Porthosnak ilyenkor eszébe jut egy esztendővel ezelőtti kellemetlen históriája. Méltóságteljes visszavonulásra már nincs lehetőség: megáll, körülnéz, mintha megbűvölte volna a látvány, aztán uzsgyi! vesd el magad - megjátszva finoman a közömböst, csak a szeme sarkából kacsint rám.

Ide közel esik a Kanyargó: egy elbűvölő tó, mélyében egy elsüllyedt erdő szunnyad. Ha fölébe hajolsz, és belenézel, láthatod a fákat, amint hegyükkel lefelé nőnek. Azt mondják, éjjel egészen jól láthatók az elsüllyedt csillagok is. Ha ez így igaz, akkor Peter Pan is láthatja őket, amint éjjelente erre csónakázik egy rigófészekben.

A Kanyargónak csak egy kis része van a parkban, a többi elnyúlik messze-messze a szigetig, oda, ahol azok a madarak születnek, akikből aztán kisgyerekek lesznek: „*k i s f i ú k é s k i s l á n y o k*”. Peter Panen kívül senki emberfia ki nem köthet ezen a helyen - ő pedig félig

emberfiú, félig tündérfiú -, ám ha egy papírra leírod, mit óhajtasz: kisfiút-e vagy kisleányt, barnát-e vagy szőkét, és a papirosból hajót készítesz, aztán pedig vízre bocsátod, a hullámok még sötétedés előtt elsodorják Peter Pan szigetéig.

Most pedig hazafelé tartunk, ámbár - nyilván - ilyen sok helyen nem fordulhattunk meg egy nap, csupán képzeletben. Dávidot ölben kellett volna hordoznom, és meg kellett volna pihennünk minden egyes padon, akár az öreg Salford úr. Mi kereszteltük el így, mert állandóan egy Salford nevű csodálatos helységről mesél - ugyanis ott született. Mogorva öregúr, olyan akár a borz; reggeltől estig a Parkot járja; egyik padtól a másikig tipeg, és állandóan keres valakit, aki ismeri Salford városát. Több, mint egy esztendeig itt találkoztunk vele. Egyszer aztán akadt egy másik magányos öregúr, aki valaha Salfordon időzött általában szombattól hétfőig. Jóságos, szelíd bácsi volt. Címét beírta belül, kalapja körbefutó szalagjára; és akárhová akart eljutni Londonban, mindig a Westminsteri apátságtól indult el. Diadalmenetben vittük másik barátunkhoz, elmeséltük neki, hogy hol járt ő szombattól hétfőig. Hát azt látni kellett volna. Micsoda sóvár örömmel csapott le rá Salford úr. Testi-lelki jóbarátok lettek. Persze, Salford úr tartotta szóval ezt a másik öreg urat, és közben kabátja gombjait csavargatta.

Mielőtt a kapuhoz érnénk, még két helyet keresünk föl: a Kutyatemetőt meg a Pintyőke-fészeket. A Kutyatemetőről egyszerűen nem veszünk tudomást, mert Porthos állandóan a sarkunkban van. A Pintyőkefészek már egészen más dolog. Hófehér, és az is furá egy mód, ahogy rábukkantunk. Dávid ugyanis elveszítette a szörlabdáját. Éppen azt keresgeltük a cserjésben, midőn helyette varázslatos fészekre találtunk. A labda lenszálaiból volt szöve, és négy tojást rejtett, telepingálva mindenféle ákombákommal - olyanok voltak, mint Dávid rajzai. Emiatt azt is mondtuk, hogy Pintyőke-mama így üzen tojásban levő fiókáinak. Ha a Parkban jártunk, mindig ellátogattunk ide, csak arra ügyeltünk, hogy meg ne lásson valamelyik rossz fiú, és össze ne törje a tojásokat. A madár hamarosan megbarátkozott velünk, és nyugodtan ült a fészkén, kedvesen, ívbe görbített háttal.

Egy szép napon azonban már csak két tojást találtunk a fészekben, a következőn pedig egyet sem. Az volt a legszomorúbb, hogy szegény pintyőke úgy röpködött a cserjés fölött és olyan szemrehányóan nézett, mintha mi lettünk volna a ludasok. Dávid igyekezett megmagyarázni, hogy nem így van, de hát oly rég nem beszélt már madárnyelven, hogy attól tartok, a pintyőke meg sem értette. Aznap mindketten könnyezve jöttünk ki a parkból.

Második fejezet

Peter Pan

Ha megkérdezitek édesanyátokat, hallott-e kicsi korában Peter Panról, bizonyára így válaszol:

- Hát hogyan hallottam volna, fiacskám!

És ha azt is megkérdezitek, hogy akkoriban Peter Pan kecskén lovagolt-e, bizonyára így fog válaszolni:

- Hogy is lehet ilyet kérdezni?! Hát persze, hogy kecskén járt!

Aztán megkérdezhetitek nagymamátokat is, hallott-e kicsi korában Peter Panról, és ő is így fog válaszolni:

- Hogyne, fiacskám, hallottam.

Ám ha azt is megkérdezitek tőle, hogy Peter Pan akkor is kecskén lovagolt-e, bizonyára azt fogja mondani, hogy nem tud semmiféle kecskéről.

Meglehet, hogy elfeledte, mint ahogy unokáját is néha Mildrednek szólítja, pedig a saját lányát hívják így. De hogyan lehet elfelejteni olyan fontos dolgot, mint a kecske? Ezek szerint a nagymamátok gyermekkorában Peter Pan még nem lovagolt kecskén. Ha tehát Peter Panról mesélnétek neki és a kecskével kezdenétek, éppolyan fonák dolog sülné ki, mint ha - tegyük fel - kabátra húznátok mellényt.

Persze, mindez azt is jelentené, hogy Peter Pan olyan öreg, mint az országútja; de hát neki nincs is életkora; úgyhogy ez a kérdés elesik. Ő csak egyhetes, és bármilyen régen született, még sohasem volt születésnapja, és nem hiszem, hogy lenne ezután valaha is. Mindez pedig amiatt, mert egyhetes korában már lemondott arról, hogy felnőtt legyen belőle, és kiröpült az ablakon egyenesen a Kensington Parkba.

Ám ne higgyétek, hogy csak ő tett így. Olyan idős korotokban minden bizonnyal ti is így akartátok volna. Midőn legelső ízben meséltem el Dávidnak Peter Pan történetét, váltig hajtogatta, hogy ő sohasem szökött volna el hazulról. De mondtam neki, törje csak a fejét erősen, és miután sokáig törte-törte, eszébe jutott, hogy valaha, kicsi korában, meg akart szökni azért, hogy a fák hegyében mászkáljon. Azután eszébe jutott más is: például egy alkalommal meg akart szökni hazulról, alig győzte kívánni a paplan alatt, amíg édesanyja lehunyja szemét, aztán uszgyé! - de mamája már az ajtóban nyakon csípte.

Ha erősen töri a fejét, bármelyik gyermek emlékezhetik ilyesmire, hiszen mindegyikük madár volt azelőtt: emiatt rakoncátlanabbak az első hetekben, és vállukban, ahonnan szárnyuknak nőnie kellett volna, zsibongást éreztek. Legalábbis ezt állítja Dávid.

Most elmondom egy füst alatt, hogyan szoktunk mi mesélni egymásnak: előbb én mondom el, azután ő meséli el nekem, de úgy, mintha egészen más mese volna, végül pedig én újból elmesélem neki mindazzal, amit hozzátoldott, és ez így megy a végtelenségig, úgyhogy már senki sem döntheti el, hogy az én mesém-e vagy az övé. Például ebben a mesében, a Peter Pan meséjében minden, ami történik - és a hozzájuk fűzött legtöbb tanulság - tőlem származik - de nem mindegyik, mert Dávid irtó tanulságos dolgokat tud mondani, ha elemében van. Mindenesetre a legérdekesebb dolgokat -, ahol arról esik szó, mit tesznek azok a gyermekek, akik nemrégén még madarak voltak -, többnyire Dávidtól hallottam, ha erősen töri a fejét és hosszasan töprengett.

Nos tehát: Peter Pan kiröppent az ablakon, mert az ablak éppen nyitva volt, megpihent a párkányon és fákat pillantott meg a távolban: nyilván a Kensington Park fáit. És amint megpillantotta őket, tüstént elfelejtette, hogy ő tulajdonképpen hálóingos kisfiú, és elröpült a házak fölött, egyenest a Parkba. Nem tudom, hogyan röpülhetett szárny nélkül, de valószínűleg még mindig zsidongott a válla, ahol a szárnya volt azelőtt, és... és, azt hiszem, mindnyájan tudnánk röpülni, ha annyira bizonyosak volnánk benne, mint ő azon az estén.

Vidáman szállott a Kislány Kastély és a Kanyargó közötti tisztás felé. Amint odaért, első dolga volt, hogy hanyatt vágja magát, és rugdalózzék. Még nem tudta, hogy kisfiú, azt hitte, még mindig madár, vagy legalábbis annak látszik - mint ahogy e világi életének első napjaiban nem volt képes fölfogni, hogy épp amiatt nem bírt elkapni egy legyet, mert kézzel kapdosott utána. Ilyesmit, persze, egy madár sohasem teszen.

És az is bizonyos, hogy tudta: a parkot már bezárták, mert megannyi manó és tündér nyüzsgött körülötte, de őt semmibe vették. Egyik tehenet fejt, a másik vizet húzott, és így tovább. Amint megpillantotta a vizesvödröket, azon nyomban szomjas lett, és elröpült vizet inni a Kerek Tóhoz. Lehajolt a víz fölé, és belemártotta csőrét - azazhogya ő úgy vélte, az a csőre, de persze, az orra volt, és emiatt szomjan is maradt. Akkor tovább szállott, inni próbált egy pocsolyából és zsuppsz! - belepottyant. Mihez kezd egy valódi madár, ha zsuppsz! - belepottyant egy pocsolyába? Szétterjeszti szárnyait, és lerázza magáról a vizet. De Peter Pan már elfelejtette, és nagy duzzogva úgy döntött, hogy egy fűzfán éjszakázik a *Gyermekek Sétányán*.

Eleinte nehezen ment egyensúlyt tartania a himbálózó ágon, de hamarosan visszaemlékezett, hogyan kell. El is aludt azon nyomban. Reszketve-dideregve ébredt másnap kora hajnalban:

- Még sohasem éjszakáztam a szabad ég alatt és ilyen hidegben.

Madár korában, természetesen, sokkal hűvösebb éjszakákat is átvészelt, de ami egy madárnak meleg éjszaka, az egy hálóingos kisfiúnak bizony hűvös éjjel. Ráadásul itt minden szokatlan számára. Félálomban volt még, amikor furcsa zajokat hallott, kíváncsian körülnézett, hadd lám, mi okozhatja - vagy pedig csak ő tüszögött. Nagyon hiányzott neki valami, csak épp nem tudott rájönni, micsoda. Én megmondhatom: az, hogy édesanyja megtörülje az orrát. De hát erre ő nem bírt egymagától rájönni, emiatt azt gondolta, hogy tanácsot kér a manóktól vagy a tündérektől, akikről úgy hírlott, hogy mindent tudnak.

Két tündér átkarolva egymást, éppen a Kisgyermek Sétányán libegett derékon fogva. Peter leugrott elébük. A tündérek eléggé fönn hordták az orrukat, főként ha madarak kérdeztek tőlük valamit, de azért értelmes kérdésre értelmes választ szoktak adni. Peter tehát joggal keseredett el, midőn a két tündér

illa berek, nádak, erek,

egykedőre eltűnt, amidőn őt megpillantotta. Egy manó ott hevert a padon, és egy levélbélyeget nézegetett - valaki nyilván elhullatta -, de ahogy meghallotta Peter hangját, tüstént megijedt, és elbújt egy tulipán mögé.

Peter csodálkozott, hogy mindegyik tündér vagy manó, akivel csak összeakadt, rémülten elszaladt előle. Néhány munkás, aki éppen egy mérges gombát ásott ki, Peter láttán ugyancsak elinált ott hagyva szerszámaikat. Egy milimári¹ asszony megfordította tejesvödrét, és az alá rejtőzött. Az egész Park egyszeriben csupa nyüzsgés lett. Tündérek és manók raja szaladgált föl-alá, és mindegyik nagy bátran kérdezte a másiktól, hogy fél-e. A lámpák kialudtak, az

---

¹ tejesasszony

ajtókat eltorlaszolták; Mob királynő palotája felől dobpergés hallatszott, ami azt jelentette, hogy riasztották a testőrséget. Egy dsidás ezred rohamra készen végigmarsolt a Széles Sétányon. Tölgyfalevéllal fegyverkeztek föl, hogy irgalmatlanul levél-élre hányjanak minden útjukba tévedő ellenséget.

Peter Pan hallotta a suttogást, hogy zárás után egy kisfiú került a parkba, ám meg sem fordult a fejében, hogy ez csakis ő maga. Mind jobban megkomolyodott; nem tudta, mi baj lehet az ő orrával, de hiába kérdezősködött jobbra-balra, mert erre az életbevágóan fontos kérdésre senkitől sem kapott választ. Az ijedős tündérek és manók szerteiramodtak. Végül megközelítette a halmon a dsidásokat, de ők is eltűntek egy mellékösvényen, és továbbadták a hírt, hogy látták Petert.

Lemondott arról, hogy valamit is megtudjon a tündérektől meg a manóktól, és már-már a madaraktól akart kérdezősködni, midőn eszébe ötlött, villanásszerűen, hogy amikor megtelepedett a fűzfán, minden madár sebtében tovaszállott. Ezt akkor számba se vette; csupán most jött rá, hogy mindenki fut-menekszik előle.

Szegény kis Peter Pan! Leült, és ekkor eltörött a mécses! De még most sem értette meg, hogy ő többet nem lehet madár - egy madár ugyebár nem is tud bőgni; szerencsére: mert ha rájön, akkor már nem képes hinni abban sem, hogy röpködni tud. Ha pedig valaki kételkedni kezd abban, hogy röpködni tud, akkor már nem is tud. A madarak azért tudnak röpködni - és mi azért nem tudunk -, mert erősen hiszik, hogy képesek rá. És ha valaki nagyon hisz valamiben, szárnyai nőnek.

Márpedig a Kanyargó Szigetére csakis röpködvé lehet eljutni, mert csónaknak tilos ott kikötnie, és az egész szigetet karók veszik körül, melyeken éjjel-nappal őrökdi egy-egy madár. Peter most éppen a Sziget felé röpködt, hogy előterjessze panaszát a vénséges-vén Kár-Kár-Salamon hollónak. Megkönnyebbült, hogy ez eszébe jutott, és sietett, hogy otthon találja - mert a madarak a Szigetet tartják otthonuknak. Mindegyik madár aludt, még az őrálók is, de a vén Kár-Kár-Salamon fél szemét most is nyitva tartotta.

Nyugodtan végighallgatta Peter kalandjait; utána pedig megmagyarázta, mi rejlik mögöttük.

- Nézz csak a hálóingedre, ha nem hiszel nekem - fejezte be Kár-Kár-Salamon.

És akkor Peter csodálkozva nézett végig magán, majd a gunnyasztó madarakon, és csak most figyelt föl rá, hogy egyik sem visel hálóinget.

Kár-Kár-Salamon kissé rosszmájúan megkérdezte:

- Hány karom van a lábadon?

Peter meghökkent, amikor meglátta, hogy nincsenek karmai, csak ujjai.

Ez annyira bántotta, hogy már nem is fázott.

- Borzold föl a tollaidat - mondotta Kár-Kár-Salamon. Ám Peter hiába erőlködött - most vette észre azt is, hogy nincsenek is tollai. Reszketve talpra állott, és, mióta csak kiröpködt az ablakon, most jutott eszébe először valaki - egy asszony, aki őt nagyon tudta volna szeretni.

- Azt hiszem, legjobb lesz haza mennem mamámhoz - rebegte.

Kár-Kár-Salamon furcsálkodva végignézett rajta, de csak ennyit szólt:

- Viszontlátásra!

Peter még habozott.

- Hát miért nem indulsz? - kérdezte a vén holló.

Peter Pan ezúttal is tétovázott.

- Félek, hogy már nem tudok röpködni.

Láthatjátok! *Elvesztette* a hitét.

- Ó, te szegény kis felemás teremtes - káromta a vén holló, mert nem volt éppen kőszívű -, soha többé nem fogsz tudni röpködni, még akkor sem, ha szél fúj. Itt maradsz örökre a Szigeten.

- Jaj, sohase mehetek el még a Kensington Parkba se? - óbégatott Peter.

- Hogyan jutnál oda? - kérdezte Kár-Kár-Salamon. De volt benne annyi jóindulat, hogy kioktatta a madarak viselkedési módjára - már amennyire lehet valakit, aki ennyire különbözik a madaraktól.

- És *kisfiú* se lehetek többé?

- Nem!

- Se madár?

- De nem ám!

- Hát akkor mi lesz belőle?

- Amolyan se-hús-se-hal - jelentette ki a vén holló, igen bölcsen, mert Peterből pontosan ez lett.

A Sziget madarai sohase tudtak megbarátkozni Peterrel. Furcsa szokásai mindennap mulattatták őket - mintha az ő szokásai változtak volna, pedig a madarak változtak napról napra. Mindig új fióka bújt elő a tojásból, és jót nevetett rajta, azután elröpkült és kisgyermekké vált; azután újabb fiókák bújtak elő, és kezdődött minden előről. A ravaszabb madár-anyák -, ha már untak ülni a tojásokon -, megsúgták fiaiknak, hogy ha Petert mosdani vagy enni akarják látni, bújjanak ki hamarabb. Mindennap *tömegestül gyűltek köréje*, lesték, hogyan eszik-iszik-mosdik, mint ahogy a pávákat lesik a gyermekek, *és elragadtatva fűtöttek, ha Peter fölszedett egy-egy ledobott tojáshéjat* a kezével, nem pedig a szájával, mint ők. Salamon parancsára ennivalót hoztak neki a Kensington Parkból. Peter, a számár - így vélték a madarak - nem élt férgekkel, nyűvekkel; emiatt kenyérdarabkákat szállítottak neki a csőrükben. Tehát ezek után ne tartsátok belesnek, mohónak azokat a madarakat, akik egy darab kenyérhéjjal röpködni valahova, mert több mint biztos, hogy Peter Pannek viszik.

Végül Peter kifogyott a hálójából is. A madarak folyton kérészteltek tőle egy-egy darabkát, hogy fészkeket bélelhessék, neki pedig olyan áldott jó szíve volt, hogy nem tudta megtagadni. Kár-Kár-Salamon tanácsára elrejtette azt, ami megmaradt. Most hát teljesen meztelen volt, de világért se higgyétek, hogy fázott, vagy boldogtalannak érezte volna magát. Mindig vidám és boldog volt, mert Salamon szavának állt, és sok madár-furfangra megtanította. Például arra, hogy kevéssel is beérje; hogy mindig elfoglalja magát valamivel, és higgye, hogy amit tesz, az igen sokat ér. Peter megtanult segíteni a madaraknak a fészekrakásban; hamarosan ügyesebb fészkeket készített, mint a vadgalamb; majdnem olyan jót, mint a rigó - de a cinke sosem volt meglepődve vele.

Peter még azt is kitalálta, hogy a fészkek mellett kiássa a hernyókat a madárfiókák számára. Úgy kitanulta a madarak tudományát, hogy illata szerint tudta megkülönböztetni a keleti szelet a nyugatitól, megfigyelte a fű növekedését, és meghallotta, hogyan jár a szél a fák kérge alatt. Ám legtöbbet ért az, hogy a vén Salamon könnyű szívvvel ajándékozta meg. Mert ilyen mindegyik madár - kivéve, ha fészket kifosztják -, így hát a vén hollónak nem is volt nehéz dolga.

Peternek oly könnyű lett a szíve, hogy örömeiben naphosszat dalolt volna, akár a madarak. De hát félig mégis kisfiú volt, kellett neki valami hangszer. Maga készített nádsípot. Estelente kiült a vízpartra és elmuzsikálta a szellő susogását, hullámok csobbanását, holdfény tündöklését, hogy végül a madarak sem tudták:

- Vajon halacska csobbant a vízbe, vagy Peter muzsikálta el a csobbanást?!

Néha elfújta, hogyan törik föl a tojáshéjat a fiókák, ilyenkor a madár-anyák körülnéztek a fészekben, hadd lám nincs-e valahol tojás alattuk.

Aki járt szokott a Kensington Parkba, ismeri a híd melletti gesztenyefát, amely elsőül virágzik minden gesztenyék között. Elárulom, miért: mert Peter annyira várja a nyarat, és hogy azt muzsikálja: meg is jött. A gesztenyefa közel van hozzá, meghallja, és el is hiszi, de csalódik.

A parton üldögélő, fölségesen muzsikáló Petert néha elfogja a szomorúság, ilyenkor sípja is szomorúan szól. Mindez amiatt, hogy nem juthat vissza a Kensington Parkba, csak a híd ívei alatt pillanthatja meg. Tisztában van vele, hogy nem lehet többet rendes kisfiú, nem is nagyon vágyik rá, de - ó, jaj! - mennyire szeretne úgy játszodozni ő is, mint a többi gyermek! Erre pedig van-e pompásabb hely kerek e világon, mint a Kensington Park? A madarak elmesélik, hogyan játszanak a kislányok-kisfiúk, és ilyenkor Peter az epekedéstől könnyekben tör ki.

De hát miért nem úszik át? Egyszerűen amiatt, mert nem tud úszni. Meg akart tanulni, ám az egész szigeten csak a kacsák tudnak úszni, azok pedig olyan buták! Jó szívvel megtanították volna, de csak annyit tudtak mondani:

- Ráúlsz a vízre, és így mozgatod a lábad, ennyi az egész.

Peter többször is megpróbálta, de mindig az lett a vége, hogy elmerült, mielőtt a lábát megmozdíthatta volna. Nem bírt sehogysem rájönni, hogyan tudna a víz felszínén maradni, ám a kacsák azt mondták, hogy ilyen magától értetődő dolgot meg sem lehet magyarázni. Egy alkalommal néhány hattyú vetődött a Szigetre, és ő egész napi ennivalóját nekik adta, csakhogy megtudhassa, hogyan kell a víz felszínén tartózkodni. De amint kifogyott az ételből, azok az utálatos madarak rája sziszegtek és tovaúsztak.

Egyszer már-már azt hitte, hogy rájött a dolog nyitjára. Valami csodálatos fehér ízé - olyan volt, mint egy eldobott újság - lebegett fönn, a sziget fölött, aztán megpördült, és aláereszkedett, mint a szárnyaszegett madár. Peter elbújt ijedtében, de a madarak megmagyarázták, hogy ez csak egy sárkány. Megmondták azt is, mi az a sárkány, és úgy vélték, hogy ennek a zsinegje kiszabadult egy kisfiú markából, és így jutott ide. Aztán jót nevettek Peteren, hogy így odavan a sárkányért: még álmában is szorongatta fél kézzel. Szerintem ez szomorú és megható is, hiszen Peter Pan amiatt csüggött rajta, mert valaha egy igazi kisfiúé volt.

A madaraknak ez mit sem jelentett. De akadt néhány idősebb madár-anya, aki hálából, amiért Peter vigyázott a kicsikéikre, midőn betegek voltak, megmutatta, hogyan röpül a sárkány. Hatan megragadták csőrükkel a zsineget, és fölszállottak vele. Peter nagy ámulatára a sárkány velük röpült, sőt, fölébük is emelkedett.

Peter elkiáltotta magát:

- Hogy volt?

A jólelkű madarak többször megismételték a mutatványt, de Peter nem tudott betelni vele, mindig csak azt kiáltotta:

- Hogy volt?

Eszerint mégsem felejtette el egészen, milyen egy igazi kisfiú.

Végül gondolt egy nagyot és merészet: megkérte a madarakat, hogy szálljanak föl ismét a sárkánnyal, ő pedig a farkába kapaszkodik. Száz meg száz madár fogta csőrébe a zsineget, felröppent, Peter meg a sárkány farkába fogódzott, hogy majd elereszti, ha a Park fölé érnek, ám a sárkány cafatokra szakadt a magasban, és Peter leesett. Bele is fulladt volna a tóba, ha a két hattyú, kárpálódva ugyan, ki nem segíti, és el nem viszi a Szigetre. E kaland után a madarak kijelentették, hogy rájuk többé ne számítson bolondos terveiben.

Peter Pan végül mégis eljutott a Kensington Parkba Shelley csónakján - mindjárt megtudjátok, hogyan.

Harmadik fejezet

A rigófészek

Shelley fiatal úriember volt. Sohasem vált igazán felnőtté, mert költő volt, és a költők sohasem nőnek fel igazán. Nem törődnek a pénzzel, nem akad annyiuk, amennyi elég arra a napra. Neki pedig akadt, sőt, még öt fonttal több is, amidőn a Kensington Parkban sétált. Az ötfontosból papírhajót készített, és vízre bocsátotta a Kanyargón.

A hajó éjszaka érkezett a Szigetre. Az őrálló madár Kár-Kár-Salamonhoz cipelte. Salamon előbb azt hitte, ez is afféle levél, mint a többi, melyben valamely hölgy azt írja, hogy - hálás volna, ha jó gyermeket küldene neki. Nyilván mindenki jó gyermeket kíván magának. Salamon, ha meg van elégedve a levéllel, küld egy kitűnőt, de ha valami nem tetszik neki a levélben, akkor a legrakoncátlanabb gyermeket küldi. Olykor van úgy, hogy nem küld senkit, máskor meg egy egész fészekalját - minden attól függ, milyen hangulatban találja a levél.

Nem szereti, ha beleszólnak, kit válasszon ki. Ha például egy levélben nyomatékosan kéri, hogy most *kisfiút* küldjön, egészen biztos, hogy kislányt fog küldeni. Akár hölgy a kérelmező, akár egy kisfiú, aki hugicára vágyik, ügyelnie kell, hogy megírja a pontos címet. El sem tudjátok képzelni, hány gyermeket irányított Kár-Kár-Salamon másfelé, mint kellett volna!

Most széthajtotta Shelley papírhajóját, de semmit sem értett az egészből, úgyhogy ki kellett kérnie tanácsosai véleményét. Ezek kétszer sétáltak végig a papíron; előbb kifelé, majd befelé görbített karmokkal; aztán arra vélekedtek, hogy ez csakis valaki telhetetlen alaktól jöhet, aki öt gyermeket akar egyszerre. Merthogy a papírra egy nagy ötös volt nyomtatva.

- Tiszta téboly! - kiáltott fel Kár-Kár-Salamon, és átnyújtotta a papírt Peternek. Minden partra vetődött hulladékot, amelynek a madarak nem tudták hasznát venni, Peternek adatott, hadd játsszék vele.

Ám ő nem játszott a sokat érő papírpénzzel, mert tüstént rájött, mire jó. Egy hét alatt, amíg rendes kisfiú volt, sok mindent megfigyelt. Tudta, hogy ennyi pénzzel előbb-utóbb kétségtelenül eljut a Kensington Parkba. Minden lehetőséget számba vett, és - szerintem igen bölcsen - a legjobbakat választotta.

Előbb azonban közölnie kellett a madarakkal, milyen sokat ér Shelley papírhajója. Nem csármáltak, nem kérték vissza, de látszott rajtuk, hogy megorroltak. Úgy néztek az elbizakodott Kár-Kár-Salamonra, hogy az menten a Sziget partjára röpült; ott szárnya alá dugta a fejét, és csüggedten gubbasztott. Peter jól tudta, hogy ha Salamont meg nem nyeri magának, semmire sem viheti a Szigeten. Így hát utána eredt, hogy a vén hollót megengesztelje.

De mást is tett, hogy magához édesgesse az öreget. Tudnivaló, hogy Salamonnak nem volt szándékában madarakat őriznie egész életében. Úgy tervezte, hogy vénségére visszavonul, és nyugodtan éldegél egy tiszafa-tuskó odvában, a Kensington Parkban, a fügefák mellett, álmainak helyén. Erre gyűjtögetett egy ócska harisnyában -, amelyet valaki itt felejtett -, midőn a Kerek Tóban fürdött. Ez idő szerint van benne száznyolcvan morzsa, harmincnégy dió, tizenhat kenyérhéj, egy törlőgumi meg egy cipőfűző. Salamon úgy vélte, hogyha a harisnya megtelik, nyugdíjba vonulhat, lesz mit aprítania a tejbe. Peter most megajándékozta egy fonttal - egy kihegyezett vesszővel hasította ki a bankjegyből.

Salamon ettől sírig hű barátja lett. Meghányták-vetették a dolgot, aztán összehívták a rigókat. Mindjárt megtudjátok, miért csak a rigókat hívták össze.

Az ötlet tulajdonképpen Peteré volt, de mindvégig Kár-Kár-Salamon vitte a szót, mert nem szerette, ha más beszél. Azzal kezdte, hogy el van ragadtatva a rigók fészkepítő ügyességétől. Ezzel már meg is nyerte őket, mert a madarak mindig azon kapnak össze, hogy melyikük épít szebb fészket. A többi madár - Salamon szerint - nem béleli ki sárral a fészket, emiatt befolyik rajtuk a víz. Fölemelte fejét, mintha megcáfolhatatlan érveléssel állt volna elő, ám sajnos kéretlenül, közbepityegett egy pintyőke:

- A mi fészünk nem arra való, hogy vizet tároljon, hanem hogy a tojásokat tartsa.

A rigók jókedve egyszeriben elpárolgott, Salamon pedig úgy meghökkent, hogy három korty vizet nyelt le egyszerre.

- De gondold csak meg, milyen melegben tartja a sár a fészket - szólt végül a pintyőkére.

- De gondold csak meg - vágott vissza a pintyőke -, ha víz jut a fészekbe, nincs hol kifolynia, és a fiókák megfulladnak.

A rigók azt várták, hogy Salamon most aztán véglegesen szavát szegi a pintyőkének, ám erre hiába vártak.

- Nyelj még egy kortyot - ajánlotta szemtelenül a pintyőke. Katának hívták, és minden madár, akit Katának hívnak, orcátlan egy teremtés.

Salamon csakugyan nyelt egy kortyot, és ettől magához tért.

- A pintyőkefészek elmerül a tóban, de a rigófészek oly száraz marad, mint a hattyú tolla.

A rigók élénken megtapsolták. Most végre ők is tudják, miért bélelik fészkeiket sárral! A pintyőke közbekiáltott:

- Mi nem is tesszük fészünket a tóra!

Erre egyszerűen elzavarták a tanácskozásból. Szerintem ezzel kellett volna kezdeniük.

Ezután már nem volt olyan felfordulás.

Salamon előadta, hogy azért gyűltek egybe, mert közölni akarja velük a következőket: közös barátjuk; Peter Pan, miként köztudomású, nagyon vágyik a Kensington Parkba. Ő tehát javasolja, hogy segítsenek neki csónakot készíteni.

A rigók zajongani kezdtek, és Peter Pan megijedt, hogy terve füstbe megy. Ám Salamon megmagyarázta, hogy nem olyan bonyolult csónakra gondol, mint az embereké: csupán egy egyszerű rigófészekre. Csak éppen akkora legyen, hogy elbírja Petert.

Peter nagy ijedtségére a rigók finnyásan kijelentették, hogy sok a dolguk, nem érnek rá ilyen munkával vesződni.

- Elhiszem - bólintott Kár-Kár-Salamon. - Peter természetesen nem kívánja, hogy ingyen dolgozzatok. Van neki mit aprítania a tejbe, és úgy megfizet benneteket, mint eddig még soha senki. Peter Pan nevében ígérek mindegyikőtöknek hat penny napszámot.

A rigók odavoltak örömeikben. Még aznap elkezdtek építeni a csónakot. Minden más munkájukat félretették. Pedig ilyenkor szoktak ők is fészket rakni, de ez most elmaradt. Ráadásul később nem akadt elég rigó, akiket Salamon a partra küldhessen. Azok a jól megtermett és nagyétkű gyermekek, akik olyan szépeknek látszanak a gyermekkocsiban, amint a saját lábukon kell járniuk, mindjárt kifulladás - nos, ők azelőtt rigók voltak. Akadnak mamák, akik pontosan ilyen gyermekekre vágnak.

Mit gondoltok, mit tett Kár-Kár-Salamon? Odarendelt néhány verebet a háztetőről, és rájuk parancsolt, hogy tojjanak a régi rigófészkekbe, aztán a kibújó fiókákat elküldte a kismamáknak, esküdözvén, hogy rigók. Ezt az évet a Szigeten a Verebek Esztendejének nevezték el. Ha lihegő, ziháló emberekkel találkoztok a Kensington Parkban, akik erősebbnek hiszik magukat, mint amilyenek, egész biztos, hogy ebben az évben születtek. Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg tőlük.

Peter rendes gazda volt, minden este kifizette munkásait. A rigók sorban gubbasztottak az ágakon, és türelmesen vártak sorukra. Peter, miután levagdosott hat-hat pennyt érő darabkákat a bankjegyből, névsorolvasást tartott. Amint egy-egy madár meghallotta a saját nevét, leröppent az ágról, és átvette a fizetséget. Szép látvány volt.

Hosszú hónapok munkájával a csónak elkészült. Peter szívdobogva figyelte, hogyan nővekszik az ő rigófészke. Már elejétől fogva mellette aludt, és szerette volna folyton simogatni. Miután kibélelték sárral, és a sár megszáradt, benne töltötte éjszakáit. Ma is ott alszik, összekucorodva, mert épp csak akkora helye van, hogy elférjen összegömbölyödve, mint egy cica. A fészkek belseje természetesen kávébarna, külseje viszont zöld, mert fűvel és hajtásokkal fonták körül. Ha a fonadék leszakad valahol, pótolni kell, hogy ne maradjon csupaszon a fal. Építés közben a rigók itt-ott egy-egy tollat is elhullattak.

A többi madár sárga volt az irigységtől. Kijelentették, hogy a fészkek nem fog megállni a vizen - de úgy megállt, hogy öröm volt nézni. Akkor azt fűjták, hogy belé fog szivárogni a víz - de nem szivárgott egy csepp sem. Végül hiányolták, hogy Peternek nincsenek evezői, mire a rigók tanácstalanul összenéztek. Ám Peter visszavágott azzal, hogy nincs is szüksége evezőre, mert van vitorlája. Azonnal föl is vonta büszkén és boldogan a hálóingéből készült vitorlát. Még egy kicsit hasonlított ugyan hálóinghez, de mégis vitorla volt a javából.

Azon az éjjelen telehold volt. Minden madár aludt. Peter vízre szállt halászbárkáján (amint Francis Pretty mester nevezte volna), és útnak indult. Mindenekelőtt önkéntelenül is föltekintett a magasba, összekulcsolt kézzel, aztán merőn nyugat felé nézett.

A rigóknak megígérte ugyan, hogy eleinte csak rövid kirándulásokat tesz, amerre ők irányítják, ám a híd íve alatt, a távolban megpillantotta a Kensington Parkot: hívogatón intett feléje. Türelme elfogyott. Orcája kipirult - egyszer sem nézett vissza. Boldogság öntötte el, minden félelme megszűnt. Ő sem volt gyávább, mint azok az angol tengerészek, akik Nyugatra indultak a vizeken, ismeretlen partok felé.

A csónak eleinte körbe-körbejárt; mindig visszatért kiindulási helyére. Peter lekötözte egyik ingujját, hogy megrövidítse a vitorlát. Erre a szél más irányba, más veszedelmek felé vitte. Hagyta magát sodortatni a fekete árnyakkal fenyegető, messzi part felé. Nem tudta, nem sejtette milyen veszélyek várnak ott rá, emiatt ismét föl húzta a vitorlát, vagyis a hálóinget. Így hajózott az árnyak között, amíg egy kedvező szél nyugat felé nem sodorta, de oly sebesen, hogy majdnem nekiment a hídlábnak. Mégis sikerült megkerülnie, áthajózott a híd alatt, és nagy öröme a gyönyörű parkhoz ért. Megpróbálta lebocsátani a horgonyt - egy követ a sárkány zsinagéhez kötve -, de nem ért feneket. Továbbment egy mocsár felé, amerre gondolta, hogy jó lesz. Most meg olyan erősen nekiütközött egy elsüllyedt kőnek, hogy kiröppült a csónakból, és majdnem vízbe fűlt. Sikerült visszavergődnie. Ekkor olyan vihar tört ki, a hullámok úgy háborogtak, hogy sose képzelte volna; a csónak hánykolódott, Peter keze pedig úgy megfagyott, hogy nem bírta ökölbe szorítani. Végül bejutott egy öblöcskébe, ahol a csónakja kényelmesen ringatózhatott.

Ám mégsem érkezett révbe. Amint ki akart kötni, a parton összegyűlt egy seregnyi manó fejhangon rikoltozva, hogy tűnjék el onnan, mert záróra már elmúlt. Fenyegetően csapkodtak tölgyfalombokkal, némelyik meg valódi nyílvevesszőt szorongatott - kisfiúk felejtették a parkban -, mintha faltörő kosként akarná használni, akár a rómaiak.

Peter tüstént tudta, hogy tündérekkel meg manókkal van dolga. Odakiáltott, hogy nem akar nekik semmi rosszat, nem ember ő, hanem igaz barátjuk, és eszébe sincs elmenni onnan, ha már ilyen jó kikötőre akadt. Még meg is fenyegette őket, hogy vigyázzanak a bőrükre.

Ezzel nagy vitézül partra szökött. A tündérek meg a manók rárohantak, hogy végezzenek vele. Ekkor azonban valaki harsányan fölkiáltott: a tündérek most vették észre, hogy a csónak vitorlája egy gyermek hálóinge. Rögtön más szemmel nézték Petert; sőt még szégyenkeztek is, hogy olyan rövid pendelyben vannak - de hát, ilyenek a nők.

A férfiak, vagyis a manók sokat adtak a tündérek véleményére. Kardjukat visszadugták a hüvelybe, és a vendéget udvariasan a királynő elé vezették. A királynő megengedte neki, hogy záróra után is a parkban maradjon, és oda mehessen, ahova neki jólesik. Aztán rászólt a tündérekre meg a manókra, hogy hagyják békén Petert.

Így esett meg Peter első útja a Kensington Parkban. És abból, ahogyan elmeséltem, öregesen, komótosan, láthatjátok, hogy mindez réges-régen történt. Ám Peter nem nő fel soha. Ha megleshetnők (csak, persze, nem tehetjük) ma éjjel a híd alatt; látnók, amint felénk közeledik fölsvont vitorlával, azaz hálóinggel, vagy pedig evezve. Mindjárt megtudjátok azt is, hogyan tett szert evezőre.

Jóval kapunyitás előtt visszaóvakodott a Szigetre, hogy meg ne lássák (emberi szem nem méltó rá), úgy hogy volt ideje bőven; játszhatott órák hosszat - úgy játszik, mint akármelyik gyermek. Legalábbis így véli, ami elég szomorú, mert sokszor éppen fordítva csinál mindent.

Hiszen kitől is tudhatná meg, hogyan játszanak az igazi gyermekek? A tündérek és manók nappal elbújnak; tehát nem tudhatnak semmit. A madarak ugyan dicsekedtek, hogy ők majd mindent elmagyaráznak, de midőn sor került volna rá, csak ötöltek-hatoltak. Igaz, a bújócskát leírták részletesen, és ő többször is játszotta magában, de azt például, hogy a fiúkat mi vonzza úgy a hídra, még a kacsák sem tudták megmondani. A kacsák éjjelre már elfelejtik, mi történt aznap, csak azt tartják számon, hány kalácsmorzsát dobtak nekik a gyermekek. Mogorva népség ez, a kacsáké; folyvást csak azon sóhajtozik, hogy már a kalács sem olyan, mint fiatal korukban.

Peternek tehát magától kellett rájönnie sok mindenre. Sokszor játszott hajókázást a Kerek Tavon, de hajója egy közönséges karika volt, amelyet a fűben talált. Sosem látott még karikát; töprengett, hogyan is játszhatna vele. Végre kisütötte, hogy az benne a játék, ha elnevezi hajónak. Ahányszor csak vízre tette, a karika azonnal elsüllyedt, ő pedig lábálhatott utána. Partra húzta, és büszke volt, hogy kitalálta, hogyan játszanak a karikával az igazi kisfiúk.

Más alkalommal játékvödröt talált. Azt hitte, hogy arra való, hogy beleüljön. Meg is tette, olyan buzgón, hogy alig bírt kikászálódni belőle.

Léggömböt is talált. A gömb ide-odaszökdécselt a Halmon, mintha csakúgy magában játszott volna. Peter csak hosszú üldözés után tudta elfogni. Azt hitte, hogy labda. Emlékezett rá, hogy Jenny Wren szerint a fiúk rúgni szokták a labdát, ő is belerúgott, de aztán nem találta sehol.

Ám a legmeghökkenőbb, amit talált, egy gyerekkocsi volt. Egy hársfa alatt állt, a Tündérkirálynő téli palotájának bejárata mellett, ahol hét spanyolgesztenyefa strázsál. Peter óvatosan közeledett hozzá, mert a madarak sosem említették, hogy ilyesmi is van a világon. Udvariasan köszönt neki, mert azt hitte, hogy élőlény; ám a kocsi hallgatott. Peter közelebb ment, és

alaposan megvizsgálta. Alig lökte meg egy kicsikét, a kocsi elgurult. Tehát mégiscsak élőlény - gondolta Peter -, de nem félt, hiszen a kocsi megszaladt előle. Vissza akarta húzni, ám a kocsi most feléje szaladt. Ettől úgy megijedt, hogy átugrott a kerítésen, és hanyatt-homlok rohant a csónakjába. De nem volt gyáva: a következő éjjel visszatért, egyik kezében kenyérhéjjal, a másikban bottal - ám a kocsinak már csak hült helyét találta. Soha többé nem látott gyermekkocsit aztán.

Megígértem volt, hogy elmesélem, hogyan szerzett magának Peter evezőt. Nos, úgy, hogy Szent Govor Kútja mellett játék-ásót talált, és azt hitte, hogy evező.

Sajnáljátok Petert baklövési miatt? Ugyan, butaság. Azazhogy időnként ugyancsak sajnálatra méltó, de nem mindig. Ő maga úgy hiszi, hogy a Kensington Parkban eltöltött idő csodálatos volt. És ha valaki *nagyon hisz* valamit, az már majdnem igaz is. Ő ott egyvégtében játszott, ti pedig rakoncátlankodtok, vagy úgy viselkedtek, mint Annamária. Peter nem tehetett sem ezt, sem azt, mert egyikről sem hallott soha, ám emiatt nem kell őt sajnálni.

És milyen vidám volt! Annyival vidámabb nálatok, mint tesztem azt, ti édesapátoknál. Nagy jókedvében néha megpördült, mint a bűgőcsiga. Láttátok-e már valaha, hogyan ugorja át az agár a kerítést? Hát így tett Peter is.

No, és hogyan játszott a sípján! Akadnak úriemberek, akik éjszaka térnek haza, aztán megírják az újságokban, hogy a Kensington Parkban csalogány csattogott, pedig valójában Peter sípja szólt. Persze, nem volt mamája, de nem is hiányzott neki. Lehet, hogy sajnáljátok emiatt, de ne nagyon sajnáljátok, mert éppen most akarom elmesélni, hogyan látogatta meg a mamáját a tündérek segítségével.

Negyedik fejezet **Záróra**

Kimondhatatlanul nehéz megtudni valamit is a tündérekről meg a manókról, de egy dolog biztos: *ahol gyermekek vannak, ott vannak ők is.*

Régente tilos volt gyermekeknek belépniük a Kensington Parkba. Abban az időben fia tündér, fia manó sem akadt ott. Ahogy megengedték a gyermekeknek a belépést, még aznap este seregestül özönlöttek oda a tündérek és a manók. Mindig a gyermekek nyomában járnak, de ritkán lehet megpillantani őket. Egyrészt elbújnak a kerítés mögött, ahova nincs bejárása senkinek, másrészt meg irtó agyafúrtak. Záróra után, persze, az más - de addig az addig!

Amíg madárfiókák voltak, jól ismerték a tündérek és a manókat. Kicsi korotokban sok mindenre emlékeztek, csak az a kár, hogy még nem tudjátok leírni. Aztán kezdték elfelejteni. Saját fülemmel hallottam, hogy egy-egy gyermek kijelentette: sohasem látott tündért. És ha a Kensington Parkban mondta, meglehet, hogy éppen akkor nézett egy tündérre. Csak maga sem tudta, mert a tündér rászedte: más alakot öltött. Az ilyesmihez nagyon értenek a tündérek. Legtöbbször virág-alakot vesznek föl, mert királynőjük udvartartása a Tündérek Medencéjében van; ott pedig - akárcsak a Kisgyermekek Sétányán - annyi a virág, hogy rá se figyel az ember.

A tündérek éppúgy öltöznek, akár a virágok, és szoknyájukat évszakok szerint váltogatják. Mikor a liliom virágzik, fehér szoknyába bújnak, mikor a harangvirág, kékbe - és így tovább. Legjobban azt szeretik, ha a sáfrány vagy a jácint virágzik, mert ezek nem olyan rikító színűek. De már a tulipánt (kivéve a fehéret, a tündérek bölcsőjét) olyan rikítónak tartják, hogy nemegyszer naphosszat nem hajlandók tulipán-szoknyát öltetni. Emiatt lehet a legkönnyebben meglesni őket tulipán-nyílás idején.

Ha azt hiszik, hogy nem figyel rájuk senki, gyorsan eliramodnak. Ám ha nézik őket, és nincs idejük elinalni, mozdulatlanul állnak, és úgy tesznek, mintha virágok volnának. És ha tovább mentetek, anélkül, hogy gyanítottátok volna tündér-voltukat, hazaszaladnak, és elmesélik kalandjukat mamájuknak.

A Tündérek Medencéjét véges-végig repkény nőtte be (a tündérek ebből készítik a ricinus-olajat); imitt-amott néhány virág is megterem. Többnyire igazi virágok, de egy-két tündér is akad köztük. Nehéz megtudni, melyik. Legjobban úgy lehet, ha arra sétálva, rájuk se néztek, aztán egyszer csak hirtelen visszafordultok. Úgy is lehet - Dáviddal néha meg is szoktuk tenni - hogy merően nézitek. Egy idő múlva pislogni kezdenek - ezek biztosan tündérek.

Vannak még tündérek a Kisgyermekek Sétányán is. Ez nem közönséges hely - mint ahogy egyik sem az, ahol tündérek vannak. Egy alkalommal huszonnégy tündér úgy megjárta, hogy hallani is elképesztő. Sétáltak mint iskolás lányok a tanítónőjükkel, jácintfehér szoknyácskában. A tanítónő hirtelen meghallott valamit, és csendet intett. A kislányok egy üres virágágyásba bújtak, és mozdulatlanul álltak, mintha jácintok volnának. Csakhogy a tanítónő két kertész motoszkálását hallotta meg: éppen azért jöttek, hogy beültessék azt az ágyást. Talicskájuk telidestele volt virággal. Szemük-szájuk elállt, amikor meglátták, hogy az ágyás nem üres.

- Kár volna kiszedni innen a jácintokat - vélte az egyik.

- A parancs parancs - mondta a másik.

Kiürítették a talicskát, kihúzgálták a szegény megrettent jácintokat és elhelyezték őket öt sorban a talicskában.

Természetesen sem a tanítónő, sem a kislányok nem merték elárulni, hogy tündérek. Így hát elcipeltek őket jó messzire, egy fészerbe. Onnan szöktek meg éjjel mezítláb. De szüleik olyan botrányt csaptak, hogy emiatt be kellett zárni az iskolát.

A tündérek és a manók házait hiába is keresnétek, mert homlokegyenest ellenkezőek, mint a mieink. A mi házaink nappal láthatóak, éjjel nem. Az ő házaik a sötétben láthatóak, nappal viszont egyáltalán nem, mert olyan színűek, mint az éjszaka, és még eddig senki sem látta az éjszakát napvilágnál. Nem mintha fekete házaik volnának. Az éjszakának is megvannak a maga színei, akár a nappalnak, csak sokkal ragyogóbbak. A kék, a piros meg a zöld éppen olyan, mint nappal, de hátulról van megvilágítva. A tündérek és manók királynőjének palotája csupa színes üveg - a legszebb királyi palota a világon. A királynő néha azért panaszkodik, mert alattvalói suttyomban bekukucskálnak, hadd lássák, mit művel. Irtó kíváncsi népség. A legtöbb manó amiatt pisze, mert olyan erősen odaszorítja orrát az üveghez. - Útjaik néhány mérföld hosszúak és nagyon kacskaringósak. Kétoldalt élénk színű fonalak szegélyezik, és hogy a madarak el ne emeljék fészeképítésre, odaállítottak egy rendőrt, aki tartsa a túlsó végén a fonalakat.

Nagy különbség a tündérek és a manók népe között meg miközöttünk, mivelhogy ők nem végeznek semmi hasznos munkát. Mikor a legelső kisgyermek legelőször elkacagta magát, kacagása ezer darabra törött, és szétszóródott a világon. Így lettek a világon a tündérek meg a manók. Az ember azt hinné, hogy rettentő elfoglaltak, de ha megkérdeznék, mit tesznek, tulajdonképpen, aligha tudnának válaszolni. Nem értenek semmihez, és csak azért nyüzsögnek, hogy elfoglaltnak látsszanak. Van postásuk is, nyakában kis táskával, de az csak karácsonykor jár. Vannak szép iskoláik, ám ott nem tanulnak semmit. A legkisebbet teszik meg tanítónak, az névsort olvas, majd mindenki sétálni megy, és vissza sem tér.

Tudnotok kell, hogy a tündér- és manó-családokban mindig a legkisebb számít a legtöbbet. Rendszerint herceg vagy hercegnisasszony lesz belőle. A kisgyermek meg emlékezik erre, és azt hiszik, hogy az emberek között is így van. Emiatt olyan féltékenyek, ha észreveszik, hogy mamájuk más babát pólyálgat az ő bölcsőjükben.

Bizonyára megfigyeltétek, hogy kishúgotok mindig olyasmit akar művelni, aminek édesanyátok vagy a dada éppen az ellenkezőjét akarná. Például, állni szeretne, amikor ülnie kellene, vagy fordítva, ébren akar lenni, amikor aludnia kellene, vagy a padlón szeretne csúszkálni ünneplő ruhájában, és így tovább. Ti azt hiszitek, hogy rosszkodik. Pedig a dolog nem így áll. Mert ő csak azt teszi, amit a manóktól látott. Eleinte úgy viselkedik, mint ők, és beletelik vagy két évbe, amíg hozzáidomul az emberi szokásokhoz.

Elviselhetetlen szeszélyeit általában a fogzásnak tulajdonítják. Ám ez sem igaz. Nem bírja elviselni, hogy ő is beszél annak rendje és módja szerint, csak hogy mi nem értjük, mert a tündérek meg a manók nyelvén beszél. Ha azt mondja: *a d d e* - azt jelenti: add ide, ha azt mondja: *m u* - azt jelenti, hogy ez a bácsi mulatságos kalapot visel. Édesanyja meg dadája hamarabb megérti, mint mások. Ez attól van, hogy mindig kisgyermekek között forog, és megért egyet-mást a tündérek és manók beszédéből.

Nemrégiben Dávid, tenyere közé fogott fejjel, töprengeni kezdett, milyen is ez a beszéd. Eszébe jutott néhány szó - majd egyszer elmondom nektek, ha el nem felejttem. Mondottam neki, hogy ez bizonyára madárcsicsergés. Pedig tréfa és bohóság volt az egész, de állítása szerint nem lehetett madárcsicsergés, hiszen a madarak csupán fészeképítésről csevegnek. Tisztán emlékszik, hogy a madarak fészekről fészekre járnak, akár az úri asszonyok kirakatról kirakatra, megszemlélik, és kijelentik:

- Nem szeretem a színét.

Vagy:

- Illik ez ilyen puha béléshez?

Avagy:

- Ki fogja ez bírni?

És:

- Micsoda szörnyű berendezés! - és így tovább.

A tündérek csodásan táncolnak. Emiatt legelőször minden gyermek arra kér benneteket, hogy táncoljatok; ám ha megteszitek, sírva fakad.

A tündérek nagy táncestélyeket tartanak a szabad ég alatt. Ezután még hetekig körös-körül látható a letarolt fű, az a *tündérek köre*. Nyilván nem volt ott eleitől fogva: az az ő lábuk nyoma; itt keringöztek. Olykor gombák is találhatók a körben: rájuk ültek a tündérek, ha kifáradtak, és szolgálók itt feledték őket. Csupán a letaposott fű meg ezek a székek jelzik, hogy tündérek jártak erre. De még ennyi sem maradna, ha nem táncolnának olyan duhajul, amíg a park ki nem nyit. Dáviddal egyszer találtunk egy ilyen kört, még meleg volt a tündérek lába nyomától.

Arra is van mód, hogy tudomást szerezzünk a tündérek táncestélyéről, mielőtt megkezdődnek. Ugye, láttátok a zárórát jelző táblácskákat? Nos, a ravasz manók néha, alattomban, ha táncestély készül, kicserélik a táblákat. Ilyenkor olvashatjátok - például -, hogy a park nem hétkor, hanem félhétkor zár. Ilymódon a tündérek félórával hamarabb kezdhetik a táncot.

Ha ilyen éjjelen benn maradhatnánk a parkban - mint a híres Maimie Mannering -, csuda dolgokat láthatnánk: száz meg száz gyönyörű tündér siet a táncba. Aki férjnél van, gyűrűvel övezi derekát; az egyenruhás férfiak a hölgyek uszályát emelik; a menet élén kisfiúk haladnak somgallyakkal - ezekkel világítanak a tündérek. Ruhatáruk is van, ahova beteszik ezüst topánkájukat meg köpenyüket, és megkapják a ruhatári számot. A Kisgyermek Sétányáról mind odaözönlenek a virágok, hadd lássák ők is; és nem is baj, hogy jönnek, mert bármikor kölcsönadnak egy-egy gombostűt. A vacsorán fő helyen ül Mob királynő; karosszéke mögött a lordkancellár, kezében pitypang, amelyre őfelsége ráfűj, amikor meg akarja tudni, hány óra.

Az abrosz évszakonként más és más. Tavasszal, májusban például gesztenyevirág. A szolgálók úgy terítenek, hogy tucatnyi férfit fölküldenek a fákra; azok aztán alaposan megrázzák, hogy hull a gesztenyevirág, mint a hó, a hölgyek pedig egy helyre söpriik szoknyájukkal, és épp olyan lesz, mintha asztalterítő volna.

Poharaik valódiak, és háromféle valódi bort isznak: kökénybort, sóskabort és kankalinbort. Töltenie a királynőnek kellene, ám az üvegek olyan nehezek, hogy csak utánozza a töltést.

Előételnek vajás kenyeret adnak; de akkora az egész, mint egy hárompennys; a végén pedig akkorácska tészta jár, hogy egy morzsa sem marad belőle.

A tündérek meg a manók körben ülnek a gombákon. Eleinte illedelmesen viselkednek, köhögéskor eltakarják a szájukat, és így tovább. Ám nemsokára elkezdenek rakoncátlankodni: egyesek ujjal nyomkodják a vén fák gyökeréből kivont vaját; a csintalanabbak pedig végighasálnak az abroszon; úgy nyalogatják a cukrot meg a többi édességet. Ilyenkor a királynő int a szolgálóknak, hogy szedjék le az asztalt, és megkezdődik a tánc.

Elöl halad a királynő, utána a lordkancellár két üvegcével: egyikben árvácska-, a másikban salamonpecsétje-olaj van. Az első arra jó, hogy magukhoz térítse az elszédült táncosokat; a másik meg a véraláfutásokat gyógyítja. Mert a tündérek könnyen összepotyolják magukat, és

ha Peter egyre gyorsabb ütemben muzsikál a sípján, addig ropják, amíg össze nem esnek. Hiszen - mondanom sem kell - *Peter Pan szolgáltatja a zenét a tündéréknek. Ott áll a kör közepén, és a tündérek ma már el sem tudnak képzelni előkelő táncmulatságot nélküle.* Ha valamely jobb család meghívót küld, a lap sarkán ott áll föltétlenül az is, hogy *P.P.* Mert a tündérek nem hálátlanok, s amint a hercegkisasszony betöltötte azt az életkort, midőn bálba mehet (második születésnapját; a tündéréknek minden hónapban van születésnapjuk) - teljesült Peter kívánsága.

Mégpedig a következőképpen: a királynő ráparancsolt, hogy ereszkedjék térdre. Majd azt mondotta, hogy - mivel olyan szépen muzsikált - teljesíti leghőbb kívánságát. A tündérek körülvették, hadd hallják, mit óhajt. Peter sokáig habozott, nem tudta, mit is kérhetne.

Végül megkérdezte:

- És ha vissza akarnék menni mamámhoz, teljesítenéd ezt a kívánságomat?

De a tündérek rossz néven vették, mert ha visszatér a mamájához, ki fog nekik muzsikálni? A királynő is fölhúzta az orrát:

- Kívánhatnál te is olyasmit, amit nem ilyen könnyű teljesíteni!

- Hát ez csak afféle csip-csup kívánság? - érdeklődött Peter.

A királynő a körme hegyét mutatta neki:

- Látod? Ekkora.

- És mekkora egy igazán nagy kívánság?

A királynő megmutatott a szoknyáján egy jókora csíkot.

Peter gondolkodóba esett, aztán így szólt:

- Nos, jó: akkor arra kérlek, hogy egy nagy kívánság helyett teljesítsél két kicsikét.

A tündérek persze, a Peter pártján voltak, ámbár megorroltak kissé ravaszságáért. Első kívánsága az volt, hogy visszamehessen a mamájához, de bármikor visszajöhessen a Kensington Parkba, ha nem tetszik neki otthon. Második kívánságát egyelőre nem mondta meg.

A tündérek mindenáron meg akarták másítani szándékát.

- Annyi hatalmat adhatok, hogy elröpülj édesanyád házáig, de az ajtót már én sem tudom kinyitni - jelentette ki a királynő.

- Sebaj, nyitva lesz az ablak, amelyiken kiröpültem - nyugtatta meg Peter. - Mamám mindig nyitva hagyja, hátha egyszer visszaröpülök.

- Ezt meg honnan veszed? - ámultak a tündérek.

De Peter nem tudta megmagyarázni.

- Tudom, és kész! - hajtogatta.

Teljesíteni kellett a kívánságát, mert annyira ragaszkodott hozzá.

Röpülni úgy tanították meg, hogy addig csiklandozták a vállát, ameddig valami furcsa zsisbongást nem érzett benne - aztán hipp-hopp! egyszerre fölemelkedett, egyre magasabbra, kiröpült a Kensington Parkból, fel a háztetők fölé.

És ez oly kellemes volt, hogy nem is ment egyenest haza, hanem a Szent Pál-székesegyház felé röpt, megérintette a boltozatát, majd megkerülve a Crystal Palace-t, visszafelé végigszállott a Temze mentén, a Regent's Park irányába. Mire édesanyja ablakához érkezett, már-már úgy döntött: második kívánsága az lesz, hogy változzék madárrá.

Az ablak tárva-nyitva volt, pontosan úgy, ahogy elképzelte. Édesanyja odabenn aludt. Peter leheletkönnyen lecsücsült az ágy szélére, és hosszan elnézte mamáját. Feje egyik karján nyugodott, olyan mélyedést hagyott a párnán, mintha gesztenyeszín hajjal bélelt madárfészek lett volna. Peternek most jutott eszébe, amit már rég elfelejtett: hogy édesanyja éjszakára mindig ki szokta bontani hullámos haját. S milyen szépek voltak hálóingének fodrai! Mit nem adott volna, hogy ilyen édes mamája legyen!

Ám édesanyja szomorúnak látszott, és ő azt is tudta, *miért*. Egyik karja megmozdult, mintha át akarna ölelni valakit, és Peter azt is tudta, *kit*.

- Ó, mama! - sóhajtott Peter - Ha tudnád, ki ül az ágyad szélén!

Tudta, hogy csak annyit kellene mondania, bármily halkán: - Mama - és édesanyja rögtön fölébredne. - Mert édesanyátok mindig azonnal fölébred, ha szólítjátok. És akkor hogyan lelkendeznék, hogy magához ölelné! S mennyire örülne Peter, de még jobban a mamája! Attól tartok, Peter is erre gondolt. Bizonyos volt benne, hogy azzal szerezne a legnagyobb örömet édesanyjának, ha *v i s s z a t é r n e*: - Hiszen nincs is annál nagyobb öröme egy mamának, minthogyha fia van. Milyen büszke rá! És joggal.

De hát vajon miért habozik Peter édesanyja ágya peremén? Miért nem szól, hogy visszatért?

Szinte félek megvallani az igazat: Peter nem tudta, mit mire végezzen. Hol édesanyját nézte epekedőn, hol az ablakot. Természetesen jó lett volna megint anyja-fiának lenni - de mennyi varázslatos dolog várja a Kensington Parkban! És vajon tudna-e újra ruhát viselni?

Leszökött az ágyról, kitérte a ruhásszekrény ajtaját, hadd lássa régi ruháskáit. Ott volt még mindegyik, de arra már nem emlékezett, hogyan kell felöltetni őket. Például a harisnyát kézre kell-e húzni vagy lábra? Már-már kezére akarta húzni az egyiket, de ekkor furcsa dolog történt. Lehet, hogy csak a szekrény reccsent; édesanyja, mindenesetre fölébredt, és azt suttogetta: - Peter - mintha ez volna a legszebb név kerek e világon. Visszafojtott lélegzettel állott. Csodálkozott: honnan tudja édesanyja, hogy ő jött vissza? Ha másodszor is megszólal, Peter bizonyára elkiáltja magát: - Mama! - és hozzája szalad. De édesanyja nem szólt többet, csak folsóhajtott, s midőn Peter óvatosan rátekintett, látta, hogy könnyes szemmel visszaaludt.

Mindez nagyon elkeserítette Petert. Mit gondoltok, mit tett legelőbb? Leült az ágy szélére, és furulyáján csodaszép altatódalt fűjt édesanyjának. Úgy szólt, ahogy mamája kiejtette fiának a nevét; Peter pedig addig fűjta, amíg látta, hogy édesanyja arca földerül.

Úgy vélte, oly bölcsen járt el, hogy alig bírta megállani mamáját föl nem ébresztenie, hadd hallja a dicséretet:

- Jaj, be csodásan muzsikálsz, Peter!

És mivel mamája most elégedettnak látszott, Peter ismét az ablakra tekintett. De nem azért, mintha el akarna röptülni, hogy soha vissza ne térjen. Már döntött: édesanyja kislefia lesz újból. Csak még tétovázott, hogy megkezdje-e ma este. És furdalta ama bizonyos második kívánság is. Nem akart már madárrá változni, ám nem is akart lemondani a második kívánságról - ezért azonban vissza kellett térnie a tündérekhez. Ha pedig túl sok idő telik el közben, talán nem is teljesül a kívánsága. Azon is eltöprengett, hogy illik-e csakúgy ukmukfukk faképnél hagynia Salamont, a vén hollót.

- Jaj, mennyire szeretnék legalább még egyszer vízre szállni a csónakomon! - sóhajtott Peter alvó édesanyjának. Próbálta rábeszélni, mintha ezt hallotta: - Csudaszép volna elmesélnem kalandjaimat a madaraknak! - És ünnepélyesen hozzátette: - Ígérem, hogy visszatérek. - És maga is hitte, amit mond.

Végül mégis elröpült. Kétszer is visszanézett az ablakpárkányról, szeretete volna megcsókolni édesanyját, de attól tartott, hogy fölébreszti a nagy öröm, így hát búcsúcsókot játszott el a furulyáján, azzal visszaröpült a Kensington Parkba.

Éjre teltek az éjszakák, hónapokra a hónapok, míg Peter összeszedte bátorságát, hogy előálljon második kérésével. Föl nem tudom fogni, miért várt ennyit! Talán amiatt, mert nemcsak barátaitól kellett elbúcsúznia, hanem annyi kedves helytől is. Aztán utolszor csónakázott végig a vízen, majd még egyszer utoljára és aztán legeslegutoljára, és így tovább.

No meg búcsúvacsorát búcsúvacsora követett. Peter nem nyugtalankodott, mert tudta, hogy édesanyja mindig várja, tehát nincs miért sietnie. Ez viszont nem tetszett az öreg Kár-Kár-Salamonnak, mivel lustává tette a madarakat.

Mert a vén holló azt szokta mondani:

- Amit ma megtojhatsz, ne halaszd holnapra! - meg aztán: - Az alkalom sosem ismétlődik meg e világi életben!

Peter pedig vígan halogatta a távozás napját, mintha mi sem történt volna. A madarak pletykáltak róla, és közben ellustultak.

Peter, bár nem volt sietős hazatérnie mamájához, mégis úgy döntött, hogy visszamegy. Ezt bizonyítja az is, hogy a tündérek milyen figyelmesen bántak vele. Nagyon szerették volna, hogy ott maradjon a Kensington Parkban, és muzsikáljon nekik, s hogy ne kerüljön sor a második kívánságra, mindenáron be akarták ugratni efféle együgyű kérésekkel, mint például:

- Azt kívánom, hogy a fű ne legyen harmatos -; mások meg elvették a tánclepet, hadd mondhasa Peter:

- Tessék rendesen táncolni!

Mert akkor fölróhatták volna, hogy ez volt a második kívánsága.

Ám Peter rájött, mire megy a játék. Néha ugyan elszólta magát:

- Szeretném... -, de idejében abbahagyta. Aztán mégis kijelentette:

- Vissza akarok térni mamámhoz *ö r ö k r e!* - meg kellett csiklandaniuk a vállát, és hagyniuk, hogy tényleg elmenjen.

Peter el is iramodott, mert az álmodta, hogy édesanyja sír. Nagyon jól tudta, miért zokog, és azt is, hogy kedves fiacskája ölelése mosolyra fakasztja. Peter olyan biztos volt benne, és úgy vágyott mamájához, hogy egyenest ahhoz az ablakhoz röpült, amelynek örökké tárva-nyitva kellett lennie.

De az ablak most csukva volt. Még a redőnyt is lehúzták. Peter bekukucskált, és meglátta édesanyját, amint nyugodtan aludt, és egy másik kisfiút ölelt magához. Akkor bekiáltott:

- Mama! Mama!

Ám édesanyja nem hallotta meg.

Hiába is kopogott kis kezével-lábával a redőnyön. Sírva-csukladozva röpült vissza a Kensington Parkba. Sohasem látja többé azt, aki szívének oly kedves. Pedig milyen jó gyermek lett volna! Hiába, Peter, hiába: mi mindannyian, akik elkövettük ezt a súlyos hibát, még egyszer nem tennők meg. A vén Salamonnak mégis igaza volt: legtöbbünknek nem adatik meg *m á s o d s z o r* is ugyanaz az alkalom. Midőn odajutnánk az ablakhoz, csukva találjuk, és a redőnyök mindörökre le vannak húzva.

Ötödik fejezet **A házikó**

Mindenki tud a Kensington Parkban levő házikóról - az egyetlenről e világon, amelyet emberek számára építettek a tündérek meg manók. Mégsem látták, csak hárman-négyen, de ők is csak úgy, hogy benne aludtak. Mert a házikó csak úgy látható, ha benne alszik valaki. A házikó nincsen ott, ha lefekszel, csak akkor, ha *f ö l é b r e d s z*, és kilépsz belőle.

A házikót bárki megtekintheti. Csakhogy amit lát, nem maga a házikó, hanem az ablakán kiszűrődő világosság. Ez igen jól látszik záróra után. Dávid például tisztán látta messziről, egy estén, a fák között, hazatértükben a bábszínházból. Oliver is látta, midőn későig maradt a Templeben - ugyanis itt dolgozik az édesapja. Angela Clare - aki szeret fogat húzatni, mert utána teát ihatik a kimérésben - több fényt is látott, százával: nyilván akkor, amikor a tündérek meg a manók éppen házat építettek - mert minden éjjel építenek, és mindig a park más-más sarkában. Szerinte volt olyan fény, amely jobban ragyogott a többinél - bár nem volt benne biztos, mert mindegyik nagyobb volt a szokásosnál, úgyhogy nem tudni, melyik volt a nagyobb. De ha erről van szó, az csakis a Peter Pan házikója lehetett. Maimie Manneringet érte az a kitüntetés, hogy az ő számára építették a házikót.

Maimie Mannering mindig is furcsa volt egy kissé, de csak akkor, ha leszállt az éj. Négyéves volt, nappal olyan, mint a többi kislány. Örvendett, ha Tony, hatéves bátyja - csodálatos teremtés! - egyáltalán figyelemre méltatta; ilyenkor megbámulta - már ahogy ez szokás -, és utánozni is próbálta, de hasztalanul. Ha bátyja elkergette, nem orrolt meg, sőt, még hízelgett is neki. Ha labdáztak, földobta a labdát, és fünek-fának eldicsekedett új cipőjével. Mindebből láthatjátok, hogy nappal épp olyan kislány volt, mint a többi.

De ahogy beesteledett, Tony varázsa egycsapásra megszűnt; most már ijedten nézte a hűgát. Nem is csoda, mert Maimie szemében rejtélyes fények kezdtek villódzni esténkint. Nyugodt tekintete szöges ellentétben állott Tony riadt pillantásával. Ilyenkor odaadta neki kedvenc játékait (igaz, hogy reggel mindig visszakérte), és idegesítő mosollyal vette el.

Röviden annyi volt az egész, hogy tudták: közeledik a lefekvés ideje. Ilyenkor kibírhatatlan volt. Hiába könyörgött neki Tony, hiába édesgette anyja meg a néger dajka, Maimie csak mosolygott rejtelmesen. Amint leszállt az éj, és már csak a kis lámpa pislákkolt, a kislány fölült az ágyban:

- Pszt! Mi volt ez? - suttogta.

Tony könyörgőre fogta a dolgot:

- Ugyan, nem történt semmi - és fejére húzta a takarót.

- De ide jön! Nézd csak, Tony, mindjárt megdöfi az ágyat a szarvával! Téged keres, jaj, jaj, Tony! - és nem nyugodott addig, amíg a kisfiú üvöltve le nem rohant a lépcsőn.

Mire feljöttek, hogy megnyugtassák, már édesen pihegett. Valójában aludt; nem színlelte az alvást; olyan volt, mint egy kis angyal - és ez, szerintem, még csúnyább volt Maimietől.

A Kensington Parkba, természetesen nappal mentek, és itt Tony vitte a szót. Kitűnt, hogy valóságos csodagyerek, és ki is lehetett volna büszkébb rá, mint húga? Szívesen vitte volna belépőjegyét is, hisz ebből is látszik, hogy ő a húga.

Ám legjobban akkor bámulta, midőn bátyja elmesélte - többször is -, hogy elhatározta: egyszer nagy bátran benn fog maradni a parkban záróra után.

- De Tony - vetette ellen tiszteletudón Maimie -, a tündérek megharagusznak ám.
- Bánom is én! - vetette oda félvállról Tony.
- Meglehet, hogy Peter Pan a csónakjára vesz - mondta izgatottan a kislány. - Csónakáztok egyet a tapon.
- Kutya kötelessége, hogy csónakáztasson! - vélte Tony.

Csoda-e, ha Maimie büszke volt a bátyjára?!

De nem kellett volna olyan hangosan beszélniük, mert egy szép napon meghallotta egy tündér, aki éppen ott keresgélt az avarban, hogy száraz falevelekből nyári függönyt készítsen, amint ez már tündéreknél szokás. Ettől fogva Tony sorsa meg volt pecsételve: fölemelték a rácskerítést, és amikor leült, ráejtették a fejére; megfogták a cipőfüzőjét, hogy orra bukják, és megvesztegették a kacsákat, hogy süllyesszék el papírhajóit. Majdnem mindegyik ostoba balesetnek az az oka, hogy a tündérek megorroltak, és így akarnak figyelmeztetni, hogy tiszteletudóan beszéljeteek róluk.

Maimie mindig el szokta dönteni, mit fog tenni aznap; Tony azonban nem. Ha Maimie megkérdezte, mikor akar éjjelre a parkban maradni, ezzel a válasszal ütötte el:

- Majd egyszer.

Maga se tudta, mikor; csak annyit, hogy ha húga megkérdezte:

- Véletlenül nem ma?

Akkor rávágta, hogy ma biztosan nem.

Emiatt azt hitte a kislány, hogy Tony csakugyan valami különleges alkalomra vár.

Egy szép napon, délután a Kensington Parkot hó, a Kerek Tavat pedig jég borította. Nem olyan vastag jég, hogy korcsolyázni lehessen rajta, mert kövel be lehetett törni. Sok gyermek - kisfiú, kislány - meg is tette.

Ekkor ment a Parkba Tony a húgával. Egyenest a Kerek Tóhoz tartottak; ám dajkájuk arra kérte, hadd sétáljanak előbb egy jó nagyot. Rápillantott a zárórát jelző táblára, amelyen az állott: «fél hat». Szegény dajka! Ő csak olyan néger dajka volt, mint a többi, aki örül, hogy fehér gyermekeknek viselheti gondját. Ám ezen a napon nem nagyon sok örvendeznivalója akadt.

Végighaladtak a Kisgyermek Sétányán, aztán visszatértek. Ekkor csodálkozva látta a dajka, hogy a tábla fél hat helyett ötöt ír. Nem tudott a tündérek meg a manók csalafintaságáról; sohasem látta - mint Maimie meg Tony -, hogy ezek az apróságok előre teszik a záróra idejét, ha táncestély van készülöben. Azt mondotta a gyermekeknek, hogy már nem maradt csak annyi idejük, hogy fölmenjenek a Halomra, és visszajöjjenek. Ők pedig nyugodtan ballagtak mellette, a világért sem árulták volna el izgalmukat.

Hiszen itt az alkalom, hogy végignézhessék a tündérek táncestélyét. Tony tudta, hogy álmában sem kívánhatott volna jobb napot, mint a mait.

Ezt már abból is tudhatta, hogy Maimie annyira együttérzett vele. Ráemelte izzó tekintetét, mintha kérdezte volna:

- Ma sem?

A kisfiú sóhajtott és bólintott.

Maimie bátyja kezébe csúsztatta a kezét. A kislány keze forró volt, a kisfiúé hideg. És előzékenyen Tonymak adta a sálját:

- Lehet, hogy fázni fogsz.

Arca kipirult, a Tonyé viszont elsötétült.

Visszatérőben a Halom tetejére, Tony aggodalmasan súgta:

- Attól tartok, hogy a dajka észrevesz, és nem tudom végrehajtani, amit terveztem.

Maimie most még inkább csodálta, hiszen Tony csak a dajkától tart, holott mennyi ijesztő dolog várhatta! Hangosan ezt mondta:

- Gyere, Tony, szaladjunk versenyt a kapuig! - Majd hozzátette: - Ott elbújhatsz.

És elszaladtak.

Tony bármikor megelőzte húgát, de még sohasem szaladt ilyen gyorsan, mint most. Maimie meggyőződése szerint azért sietett, hogy legyen ideje elbújni.

- Ez igazán csodálatos! - súgta könnyben úszó szemmel.

De hirtelen óriási meglepetés érte: hőse nem bújt el, hanem kinyargalt a kapun.

Maimie szinte megkövült a látottakon: mintha minden rejtett kincsét egyszeriben elveszítette volna. Úgy elkámpicsorodott, hogy már sírni sem bírt. Tiltakozásul az összes gyávák ellen, ő maga szaladt a Szent Govor Kúthoz, és elbújt Tony helyett.

Mikor a dajka a kapuhoz ért, és megpillantotta Tonyt odakünn, messze, arra gondolt, hogy ott kell lennie az utcán a másik gyermeknek is.

Esteledett. Ezernyi ember tódult ki a kapun, végül az utolsó is, akinek szaladnia kellett, hogy rá ne csukják a kaput. Maimie rá se nézett. Lehunyta szemét, szorította erősen; égették a forró könnyek. Mikor kinyitotta, valami nagy hűvösség áramlott végig kezén-lábán, és elöntötte a szívét. A kert csöndje volt. Aztán valami kattant, itt is, ott is, amott is, messze, bezárták a kapukat.

Ekkor megszólalt egy harang:

- Minden rendben van!

Mintha egy fa beszélt volna, valahol fenn, a magasban. A kislány még idejében odapillantott, hogy meglásson egy nyújtózkodó, ásító szilfát.

Már-már elszólta magát:

- Sose hittem volna, hogy beszélni tudsz!

Ám most egy érces hang, a kúthoz támasztott lapát felől, megkérdezte a szilfát:

- Nincs túl hideg odafenn?

- Kibíráható - válaszolta a szil. - Csak elzsibbadok így, egy lábon - és összezsugorította ágait, mint a bérkocsisok szokták térdüket indulás előtt.

Maimie szörnyen szerette volna látni, amint a többi fa is így tesz, és a Kisgyermek Sétányára óvakodott. Megbújt egy fenyő alatt, amely éppen vállát vont, és úgy tetszett, észre sem veszi őt.

Egy csöppet sem fázott. Piros kabátkát viselt, kendőjét pedig úgy szemébe húzta, hogy csak kicsi arca és fürtjei látszottak. Testét annyi meleg ruha fődte, hogy már-már labdához hasonlított. A derekán lehetett vagy negyven centiméter.

A Kisgyermek Sétányán sok minden szokott történni. Maimie még idejében érkezett, hogy meglásson egy sétára induló magnóliát és egy fehér orgonát. Áthágtak a kerítésen, és begyesen ellépdeltek. Kissé bicegtek, mert botra támaszkodtak. Egy bodzabokor a sétányon caplatott, és leállt egy kis pletykára két fiatal birsszel. Mindannyian botra támaszkodtak - arra a pálcára, mely hajtásaikat tartotta. Maimie sokszor látta már a pálcákat, de eddig nem tudta, mire szolgálnak.

Figyelmesen végignézett a sétányon, és megpillantotta az első manót. Ez nagy tekergő volt: végigrohant a sétányon, és összecsukta a szomorúfüzeket, mégpedig úgy, hogy huzallal átkötözte törzsüket, mire azok összecsukódtak, akárcsak az esernyő, és telehullatták estharmattal a koronájuk alatt növényeket meg virágokat.

- Jaj, te rosszcsont! - méltatlankodott Maimie, mert nagyon jól tudta, milyen érzés, ha az esernyőről az ember nyakába csurog a víz.

A tekergő manó szerencsére túl messze volt ahhoz, hogy meghallja, csupán egy őszirózsa csodálkozott el:

- Hallj oda te! Hát ez meg mi volt?

Maimie-nek tehát elő kellett bújni rejtekhelyéről, hadd lássák. A füvek, fák, virágok gondba estek, és teljesen tanácstalanok voltak.

A kecskerágók suttogva megtanácskozták a dolgot, aztán egyikük kijelentette:

- Természetesen ez nem ránk tartozik, de magad is tudod, hogy nem szabadna itt lenned. Jó volna, ha szólnánk a tündéreknek; te mit gondolsz?

- Én azt, hogy egyáltalán nem volna jó - felelte Maimie, amin úgy megsértődtek, hogy elhatározták, többé nem állnak szóba vele.

- Ha rossz fát tettem volna a tűzre, nem szólok semmit - mondotta a kislány. A növények nem vághattak vissza, csak megjegyezték:

- Micsoda idők!

- Ilyen az élet!

Mert tudnak ők gúnyolódni is, ha akarnak.

Maimie sajnálta azokat, akiknek nincsen sétabotja, és tiszta szívből följánlotta:

- Mielőtt elmennétek a tündérek táncestélyére, megsétáltatlak egyenkint. Nyugodtan rám támaszkodhattok.

Erre kitört a taps, ő pedig *rendre végigsétáltatta őket a Kisgyermek Sétányán, föl és alá*. A törékenyebbeket átkarolta, vagy kezével támasztotta meg; ha botladoztak lépteiket irányította. Nemcsak az otthoniakkal volt udvarias, hanem az idegenekkel is, bár egy szavukat sem értette.

Egyszóval szépen viselkedett. Akadt ugyan, aki fölrótt, hogy őt nem vitte oly messzire, mint Nancyt vagy Grace-t; olyan is, aki megszúrta - bár nem szándékosan -, ám ő olyan jól nevelt kislány volt, hogy zokszót sem ejtett.

Végül belefáradt a sok járkálásba, és már alig várta, hogy elmehessen a táncba. Nem tartott semmitől, mert időközben leszállt az éj, és tudjátok, hogy éjszaka Maimie mindig megváltozott.

Csakhogynem most a növények nem akarták engedni.

- Ha meglátnak a tündérek, abból nagy baj lesz. Vagy eltesznek láb alól, vagy ott tartanak, hogy gondozd kicsinyeiket, sőt elvarázsolhatnak valami fává, például fenyővé.

Mert a fenyő télen sem hullatja el leveleit, és emiatt a többi fa erősen irigyli.

- Ugyan már - ellenkezett egy fenyő metsző hangon. - Hát nem pompás itt állni, tetőtől talpig felöltözve, és nézni, hogy ti, pucéron dideregve ácsingóztok, és közben megvesz a nagy hideg?

Így zsörtölődött. Igaz, hogy a vizsályt a többiek kezdték, és továbbra is komoran ecsetelték Maimie előtt, milyen veszély fenyegeti, ha elmegy a táncba.

Egy törökmogyoró-bokor például elmondta, hogy a királynő és udvartartása most nincs a legjobb hangulatban, Batka herceg miatt. Batka herceg napkeletről ideszármazott manó volt, és borzalmas betegségben szenvedett: nem tudott szeretni. Bemutattak neki rengeteg hölgyet sok-sok országból, ám egyikbe sem szeretett belé. Mob királynő, a Kensington Park uralkodónője biztos volt benne, hogy leányai majd elcsavarják a fejét, de ez sem sikerült. Az orvos megállapította, hogy szíve olyan hideg, mint a jég. Ez a kiállhatatlan doktor, a királynő háziorvosa mindannyiszor megvizsgálta a szívét, valahányszor bemutatnak neki egy hölgyet, aztán megrázta kopasz fejét, suttogva:

- Hideg, mint a jég.

Mob királynő természetesen megsértődött, és először is megparancsolta udvari embereinek, hogy kilenc napig sírjanak - így akart hatni az idegen hercegre -, aztán meg összeveszejtette a szerelmeseket: megkövetelte, hogy bohócruhát viseljenek, amíg csak le nem olvad a jég a herceg szívéből.

Maimie fölkiáltott:

- Mit nem adnék érte, ha láthatnám a szerelmeseket bohócruhában! - és merészen el is indult keresésükre. Nem törődött azzal, hogy a szerelmesek nem szeretik, ha kikacagják őket.

Nem nehéz rájönni, hol tartják táncestélyüket a tündérek, mert onnan mindenféle pántlikák libegnek szerte, amerre csak tündérek laknak, hogy a meghívottak össze ne sározzák cipőjüket. Ezen az éjjelen a pántlikák pirosak voltak, és pompásan ragyogtak a havon.

Maimie egy darabig egyik pántlika mentén haladt, anélkül, hogy egy árva lélekkel találkozott volna. Végül rábukkant egy csoportra. Meglepődve vette észre, hogy úgy festenek, mintha most térnének vissza a táncból. Alig volt ideje, hogy elbámészkodjon, és térden állva kinyújtsa karját - olyan volt így, mint egy kerti szék.

Elöl-hátul hat-hat manó lovagolt; közből pedig egy begyes udvarhölgy haladt. Hosszú uszályát két apród tartotta, és az uszályon, akárcsak egy függőágyon, végignyúlt egy szép lány. Így utaznak az előkelő tündérek. Öltözéke aranyeső volt, ám leginkább a nyakát lehetett irigyelni: bársonyos-kék volt, és, természetesen, érvényre juttatta gyémánt gyöngysorát, ahogy egyetlen hófehér nyak sem tudta volna. A nemes tündérek mindezt úgy érik el - s emiatt sokan megbámulják őket -, hogy megcsipkedik nyakukat, és hagyják, hogy vérük kékre fesse. Nincs is ennél szebb, hacsak az ékszerészek kirakatában látható női figurák nem.

Maimie-nek az is föltűnt, hogy az egész társaság olyan ingerült, oly fönn hordja az orrát, hogy ez már tündéreknek sem egészséges. Azt hitte, megint az a baj, hogy az orvos azt mondta:

- Hideg, mint a jég.

A pántlika mentén Maimie eljutott egy pocsolóig, amelybe belepottyant egy kis tündér, és sehogy sem tudott kievickélni. Eleinte félt Maimie-től, de mikor látta, hogy nincs oka rá, lecsücsült a tenyerében, és bizalmasan locsogni kezdett: elmondta, hogy Brownie-nak hívják, hogy csak szegény utcai énekes, mégis elmegy a táncba, hátha megakad rajta a herceg szeme.

- Igaz, hogy csúnyácska vagyok - jegyezte meg, amivel zavarba hozta Maimie-t, mert *a tündérek között szokatlanul csúnya volt szegény feje.*

Maimie hirtelenében nem is tudta, mit feleljen.

- Ugye, azt gondolod, hogy hiába is megyek? - kérdezte Brownie remegő hangon, látva, hogy a kislány habozik.

- Dehogyan gondolom - udvariaskodott Maimie. - Persze, az arcodon nincsen semmi rendkívüli, de... - valóban nehéz volt válaszolni erre a kérdésre.

Szerencsére azonban eszébe jutott édesapja és az áruház. Édesapja egyszer elvitte egy fényes áruházba, ahol fél koronáért² mutogatták London legszebb nőit. Amikor hazamentek, Maimie édesapja azt mondta édesanyjának:

- El sem tudod képzelni, drágám, milyen jó látni végre egy arcot, amelyen nincsen semmi rendkívüli.

Ezt most elmesélte Brownie-nak, s a kis tündér teljesen megnyugodott; most már biztos volt benne, hogy a herceg választása őreá fog esni. Sebesen tovairamodott a pántlika mentén, Maimie-nek visszakialtotta, hogy eszébe ne jusson elmenni a táncba, mert a királynő bizonyára vesztét akarja.

De Maimie-t birizgálta a kíváncsiság. Amint a hét spanyolgesztenyefához ért, csodálatos ragyogást pillantott meg. Tovább óvakodott, és egészen közel megbújt egy fa mögött, onnan leskelődött.

Fejmagasságban milliónyi szentjánosbogár világított összefogózkodva, mint valami ragyogó sátor a tündérek köre fölött. A körön kívül ezernyi apró lény nézelődött, de alig látszottak, mert sötétben álltak és sötét ruhát viseltek. A körön belül azonban tündérek serege csillogott; és olyan, de olyan ragyogás volt, hogy Maimie-nek sűrűn pislognia kellett, valahányszor odanézett.

Megfoghatatlan, sőt borzasztó volt, hogy Batka herceg nem esett szerelembe azon nyomban. Mégis így történt. Erről árulkodott a királynőnek és udvarhölgyeinek bosszús pillantása, bár úgy tettek, mintha rá se hederítenének; erről a szebbnél szebb tündérhölgyek könnyei, miután elvonultak a herceg előtt, s máris mehettek odább; és végül ezt tanúsította a herceg búval bélelt képe.

Maimie láthatta a nyafka doktort is, amint a herceg szívét vizsgálja, és szüntelenül ugyanazokat a szavakat ismétli, mint egy papagáj. Főleg a körön kívül álló, bohócruhás szerelmeseket sajnálta: ahányszor csak meghallották:

- Hideg, mint a jég! - szomorúan lehajtották fejüket.

Maimie nagyon csalódott, hogy sehol sem látja Peter Pant. Elárulhatom, mert késett ezen az éjszakán: csónakja elakadt a tavon a jégtablák között, és elég veszélyes volt utat vágnia köztük jó kis evezőjével.

---

² ½ korona = 2½ shilling értékű ezüstpénz

A tündéreknek úgysem igen hiányzott: a nagy szomorúságban táncolni sem volt kedvük. Ha bánatosak, el is felejtik a tánclépéseket; csak akkor jutnak eszükbe újból, ha fölvidámodnak. Dávid szerint egy tündér sohasem mondja:

- Boldog vagyok!

Hanem így:

- Táncolhatnékom van!

Hát most csakugyan úgy látszott, hogy semmi kedvük táncolni. Ám a nézősereg egyszer csak kacagásban tört ki, mert megérkezett Brownie, és kijelentette, hogy neki is jogában áll elvonulni a herceg előtt.

Maimie lehajolt, hadd lássa, mi lesz barátnője sorsa. Nem sokat remélt, akárcsak a többi tündér - kivéve Brownie-t, ő bízott magában.

Odavezették a herceg elé. Az orvos hanyagul odatette az ujját a főséges úr szívére. Hogy könnyebben menjen a dolog, nyílást vágtak a herceg gyémántos ruháján. Az orvos önkéntelenül elkezdte a megszokott szöveget:

- Hideg, mint... - Ám rögtön abba is hagyta.

- Hogy lehet ez? - kiáltott föl. Megdörzsölte a herceg szívét, és fülét oda nyomta a mellkasra.

- Hallatlan! - kiáltott föl. A nézőközönség izgalma tetőfokára hágott, a tündérek pedig jobbra-balra ájuldoztak.

Minden szem a hercegre szegeződött, aki, úgy látszott, legszívesebben megszökött volna.

- Uramteremtőm! - suttogta. Szíve most nyilván forró volt, mert az orvos elkapta az ujját és rálehelt.

Ijesztő szünet következett.

A csöndet az orvos törte meg: földig hajolt, és lelkesen, fennhangon kijelentette:

- Főséges uram, van szerencsém főséged tudomására hozni, miszerint főséged szerelmes.

Alig lehet elmondani, milyen hatást váltottak ki e szavak. Brownie kitárta karját, és a herceg behullott, a királynő a lordkancellár karjába hullt, az udvarhölgyek pedig az urakéba, mert az udvari illem úgy kívánta, hogy mindenki azt tegye, amit a királynő. Így történt, hogy egyszerre vagy ötven lakodalmat tartottak, mert tündéreknél ha egy férfi átölel egy hölgyet, el is kell vennie.

Az egész társaság ujjongva táncra kerekedett. Harsogtak a trombiták, feljött a hold, s fényében nemsokára ezernyi pár járta a keringőt, mint a majálison; a körön kívül állók el voltak ragadtatva. Ám a legszebb az volt, hogy a szerelmesek végre levehették bohócruhájukat, és magasra hajigálták a levegőbe, a többiek feje fölé.

Ekkor azonban előlépett Maimie, és elrontott mindent.

Már nem bírta magával. Örömben úszott kis barátnője szerencséjétől. Kibújt a fa mögül, és elragadtatva kiáltotta:

- Jaj, Brownie, hát nem nagyszerű?!

Mindnyájan megkövültek. A zene félbeszakadt, a fény kihunyt, s a kislány egy szempillantás alatt rájött, milyen borzalmas veszély fenyegeti. Túl későn jutott eszébe, hogy oda lopódzott, ahol kapuzárástól kapunyitásig senki emberfiának nem szabad tartózkodnia. Látta, hogyan

nyüzösög a dühös sokaság, és villog ezernyi szablya - életét akarták elvenni?! Rémülten elkiáltotta magát, és futásnak eredt.

De még hogy! Csillagokat látott ijedtében; nemegyszer orra bukott, de felszökött és szaladt tovább. Úgy félt, hogy már nem is tudta: vajon a parkban van-e még. Csak abban volt biztos, hogy szaladnia kell. Azt hitte, még mindig fut, pedig már régen elaludt a fűgefák között. Arcára hópelyhek hullottak - azt hitte, édesanyja csókjai, midőn jó éjt kíván. S hogy a ráhulló hó tulajdonképpen meleg takaró, és mindenáron fejére akarta húzni. Hangokat hallott, mintha álomban, s úgy vélte, hogy édesanyja vitte oda édesapját a hálószoba ajtajához, hadd lássa, hogyan alszik a kislány. De valójában a tündérek meg a manók hangja volt.

Megnyugtathatlak, hogy nem akartak neki semmi rosszat. Mikor elszaladt, kiabáltak, hogy szakadt le az égbolt:

- Végezzetek vele! Csúfítsátok meg! - és hasonlókat. De nem szaladtak utána, hanem vitatkozni kezdtek, hogy ki menjen elől. Ezalatt Brownie hercegné leborult a királynő előtt, és kegyelmet kért.

Mert minden menyasszonynak joga volt kegyelmet kérni, és Brownie azt kérte, hogy kíméljék a kislány életét.

- Bármit, csak ezt ne! - mondta a királynő hajthatatlanul, és a tündérek meg a manók utána suttogták:

- Bármit, csak ezt ne!

De aztán meghallották, hogyan barátkozott össze Maimie Brownie-val, hogyan segítette, hogy eljusson a táncestélyre és dicsőséget, hírnevet szerezzen mindannyiuknak. Háromszoros é l j e n t kiáltottak, és, mint az igazi hadsereg, sorokba rendeződve elindultak utána, hogy megköszönjék. Elöl haladt a királynő és udvara, mennyezetes sátor alatt.

A kislányt nem volt nehéz követni: útját mutatták nyomai a hóban. De hiába akadtak rá a fűgefák között: Maimie-t belepte a hó és aludt; nem is bírták fölébreszteni. Mindegy: a köszönetnyilvánításnak meg kellett lennie. Az új király olvasni kezdett egy hosszú köszönőlevelet a kislány fölé - ám ő egy kukkot sem hallott belőle. Próbálták eltakarítani róla a havat, de ő tüstént betakaródzott újból. Ekkor jöttek rá, hogy nagy veszély fenyegeti: meg fog fagyni.

- Olyasmivé kellene varázsolni, aminek nem árt a hideg - ajánlotta az orvos.

Az ötlet nem volt rossz, csak hogy semmi más nem jutott eszükbe, mint a hópehely - annak aztán nem árt a hideg.

- De elolvad - vetette ellen a királynő.

Erről hát le kellett tenniük.

Elkeseredésükben megpróbálták máshova cipelni; földél alá, de bármily sokan voltak is, nem bírták megmozdítani. Közben a hölgyek telesírták zsebkendőjüket.

A mentő ötlet a szerelmesektől származott:

- Építsetek házat köréje! - kiáltották. Azonmód rájött mindenki, hogy ez az egyetlen jó dolog, amit tenni lehet. Száz manó fejszével tüstént elszéledt az erdőben ágakért; a mérnökök pedig Maimie körül szaladgáltak, hogy megmérjék. Lábánál téglarakást emeltek, és azon nyomban ott termett hetvenöt kőműves az alapkövel: a királynő ünnepélyesen elhelyezte. Az öröket megbízták, vigyázzanak a gyermekekre, hogy ne legyenek ott láb alatt. Fölhúzták az állványzatot; kalapácsok kopogtak; vésők működtek, esztergák forogtak; hipp-hopp! máris fenn volt a tető, üveg került az ablakokba.

Az elragadó házacska pontosan akkora volt, hogy Maimie beleférhetett. Némi fejtörést okozott, hogy egyik karját kinyújtotta; végül aztán ámbitust építettek föléje. Az ablakok akkorák voltak, mint egy képeskönyv lapjai; az ajtó valamivel kisebb, de Maimie könnyűszerrel kijuthatott, ha leemelte a tetőt.

A tündérek és a manók, szokásuk szerint, ujjongtak, tapsoltak örömben, hogy ilyen ügyesek voltak. Úgy megszerették a házikót, hogy sajnálták: máris vége a munkának. Hol ezt, hol azt tettek még reá - akár kellett, akár nem.

Két manó például létrát támasztott a tetőhöz, és fölcipelt egy kéményt.

- Sajnos, most már be van fejezve - sóhajtották.

De még nem volt. Két másik manó is fölmászott a kéményhez: tettek belé füstöt.

- Most aztán igazán kész! - mondták tanácstalanul.

- Már hogy volna?! - rikkantotta a szentjánosbogár. - Ha Maimie fölébred a sötétben, megijed. Én leszek az éjszakai mécsese.

- Várj egy csöppet - szólott egy porcelánkereskedő -, hadd hozzak egy tartót!

De most már igazán megvolt minden - sajnos.

Azazhogyan mégsem!

- Te jó ég! - kiáltott föl egy kilincsgyáros. - Hiszen nincs kilincs az ajtón! - És hamar tett egyet.

Egy kovácsmester lábtörlőt szerelt az ajtó elé, egy öreg hölgy pedig gyékényt terített melléje. A bognárok vizeshordót hoztak, s a mázolókat ragaszkodtak hozzá, hogy befessék a házikót.

Most aztán kész!

- Ugyan! - mondta a vízvezeték-szerelő -, addig nem lehet kész, amíg nem folyik benn hideg és meleg víz - és fölszerelte a vezetékeket.

Mindezek után jött a kertészek hada: talicskán hoztak ásókat, magvakat, virághagymákat, üvegházat, az ámbitus előtt egykettőre virágoskert virított, baloldalt zöldségeskert, a falakon futórózsa és repkény. Öt perc alatt virágba borult minden.

Most volt aztán igazán gyönyörű a házikó! Csakhogy, sajnos, végre mégis elkészült: mit volt mit tenni, ott kellett hagyniuk, és visszatérniük a táncba. A tündérek és a manók elmentükben csókot hintettek a házikóra. Brownie hátramaradt egy percre, és a kéményen keresztül könnyű álmot bocsátott Maimie szemére.

A csodaházikó egész éjszaka ott állott a fűgefák között, hogy Maimie meg ne fázzék; ám ő nem tudott semmiről. Kényelmesen kialudta magát, és éppen akkor ébredt meg, amikor kinappalodott. Félálomban még Tonyt szólította, mert azt hitte, hogy otthon van, a gyermekszobában.

Mivel nem válaszolt senki, fölült, és körülnézett. Feje a tetőt érte, ám az fölemelkedett, mint a doboz fedele, és a kislány csodálkozva vette szemügyre a hóborította Kensington Parkot. Azt hitte, hogy álmodik. Megcsípte magát, és rájött, hogy nem álom ez, hanem csodálatos kaland. Eszébe jutott minden, ami vele történt kapuzárás után. Emlékezett, hogyan menekült a tündérek elől - de vajon miként kerülhetett e csodálatos helyre?

Félretolta a házikó tetőjét, és kilépett a Parkba. Ekkor megpillantotta kívülről is az elbűvölő házikót, amelyben az éjszakát töltötte. Úgy megtetszett neki, hogy nem tudta levenni róla a szemét. Fölkiáltott:

- Jaj, de édes! Jaj, de pompás!

Lehet, hogy az emberi hang megijesztette a házikót; ám az is lehet, hogy tudta: az ő feladata véget ért, mert Maimie szavaira töpörödni kezdett. Oly lassan, hogy a kislány eleinte el sem akarta hinni, azonban nemsokára láthatta, hogy már nem férne belé. A házikó egészben maradt, de tovább zsugorodott, s vele az udvar is, lassan-lassan kezdett mindent belepni a hó.

A házikó már csak akkora volt, mint egy kutyaól, aztán akkora, mint egy játék-ház; de a kéménye még füstölt; látszott az ajtókilincs is; a rózsák is a falakon, épségben mindahány. A jánosbogár ott volt még, de a fénye kialudt.

- Ó, édes házacska, ne tűnj el! - könyörgött Maimie térdre hullva. A házikó már csak akkora volt, mint egy karika céna; a kislány esengve nyújtotta felé a karjait, de a házikó eltűnt, pusztá hótakaró maradt a helyén.

Maimie toppantott, sírva fakadt, könnyeit törülgette, ekkor megszólalt egy szelíd hang:

- Ne sírj, kedves kislány, ne sírj!

Maimie megfordult, és megpillantott egy gyönyörű kisfiút. Ott állott anyaszült meztelenül, és gyöngéden nézett rá. Maimie nyomban tudta, hogy nem lehet más, mint Peter Pan.

Hatodik fejezet

Peter Pan kecskéje

Maimie szégyenlősen nézte, Peter azonban nem ismert ilyesmit. Komoly hangon mondta:

- Remélem, jól aludtál.

- Köszönöm, jól. Nem fáztam. Hát te egyáltalán nem fázol?

Peter elfeledte, mi az hogy f á z n i. Így válaszolt:

- Azt hiszem, nem. De lehet, hogy tévedek. Sok mindent nem tudok, mert én nem vagyok i g a z i kisfiú; Kár-Kár-Salamon azt mondja, hogy amolyan se-hús-se-hal teremtmény vagyok.

- Hát az ugyan mi lehet?! - töprengett hangosan Maimie.

- Persze, nem úgy hívnak, hanem Peter Pannek - magyarázta Peter.

- Igen, igen, tudom - bólintott a kislány. - Tudja mindenki.

Azt kellett volna látni, mennyire megörült Peter, amikor meghallotta, hogy róla mindenki tud! Könnyörgött Maimie-nek, hogy mesélje el, mit tudnak, mit mondanak róla a gyermekek, és a kislány elmesélte. Egy kidőlt fa törzsére ültek. Peter letisztította a havat azon a helyen, ahova Maimie leült; ő maga azonban a hóra telepedett.

- Bújj ide hozzám! - biztatta a kislány.

- Azt hogyan kell?

Maimie megmutatta, és Peter odabújt.

A beszélgetésből kiderült, hogy az emberek sokat tudnak Peterről, de nem mindent. Például azt nem tudják, hogy egyszer hazaröpült, de zárva találta az ablakot. Ez annyira leverte, hogy még most sem beszélt róla.

- És azt tudják-e, hogy úgy játszom, mint egy igazi kisfiú? - kérdezte büszkén. - Kérlek, Maimie, mondd majd el.

Meg is mutatta, hogyan játszik a karikával a Kerek Tavon, és eldicsekedett a többi játékkal is, mire a kislány valósággal elszörnyedt.

- De hiszen minden játékot elhibázol! A kisfiúk nem így szoktak játszani.

Erre Peter sírva fakadt, pedig ki tudja, mióta nem sírt. Maimie megsajnálta és odaadta neki a zsebkendőjét; ám Peter nem tudta, mire való a zsebkendő. A kislány megmutatta, hogyan kell használni: megtörölte a szemét, azzal megint odaadta:

- Tégy te is így! - biztatta.

Peter azonban nem a saját szemét törölte meg vele, hanem a Maimie-ét, s a kislány ráhagyta. Szánalmában azt mondta neki:

- Ha akarsz, adok neked egy csókot.

Régen volt az, amikor Peter tudta, mi az a csók.

- Köszönöm - mondta, és a markát nyújtotta, mert azt hitte, hogy Maimie tesz majd belé valamit.

A kislány meghökkent, nem tudta megmagyarázni, miről van szó, és nem akarta még jobban elkéséríteni Petert. Így hát kecsesen a zsebébe nyúlt, és kivett egy gyűszűt - véletlenül nála maradt -: ezt adta oda Peternek, mondván, hogy ez a csók.

Szegény kisfiú el is hitte, és ettől fogva állandóan az ujján viselte, pedig hát kinek volna szüksége ilyen kicsi gyűszűre? Igaz, hogy Peter kisgyerek volt, de már évek teltek el azóta, hogy édesanyját látta, és az a fiúcska, aki odahaza helyettesítette, azóta bajszos fiatalemberré serdült.

Peter Pant azonban nem kell sajnálni - csodálni annál inkább! Erre Maimie egy-kettő rájött. Peter elmesélte kalandjait, leírta, hogyan csónakázik a rigófészekben a Sziget és a Kensington Park között, Maimie szeme ragyogott a csodálattól:

- Milyen érdekes!

Peter ezt a szót sem ismerte, azt hitte, a kislány megveti. Lehajtott fejjel folytatta:

- Tony bizonyára nem tesz ilyet.

- Dehogysis nem tesz, hiszen fél!

- Az meg mi? - érdeklődött Peter, mert azt hitte, hogy valami jó dolog. - Kérlek, taníts meg engem is f é l n i!

- Téged aztán igazán senki se taníthatna meg rá! - lelkesedett a kislány.

Peter azonban úgy értette, hogy Maimie butának tartja.

A kislány mesélt neki Tonyról, elmondotta, hogyan ijesztett rá a bátyja - szántszándékkal - a sötétben.

Peter ezt is félreértette, és fölkiáltott:

- Szeretnék én is olyan b á t o r lenni, mint Tony!

- Húszezerszer bátrabb vagy! - lelkesedett Maimie. - Nálad bátrabb kisfiút nem ismerek!

Peter alig akarta elhinni, de aztán rájött, hogy Maimie komolyan beszél, és örömeiben nagyot rikkantott.

- Ha akarsz, te is adhatsz nekem egy csókot - mondta a kislány.

Peter bizonytalankodva kezdte lehúzni ujjáról a gyűszűt, azt hitte, Maimie visszakéri.

- Nem, nem csókot akartam mondani, hanem g y ű s z ű t - szólt közbe Maimie.

- Az meg mi?

- Ez - suttogta Maimie, és megcsókolta.

- Én is szeretnék adni neked egy gyűszűt - mondta Peter komolyan, és adott is, nemcsak egyet. Aztán ragyogó ötlete támadt:

- Nem akarsz hozzám jönni feleségül?

Csodák csodája: Maimie-nek is ugyanaz jutott az eszébe e pillanatban.

- Én szívesen; de elférünk-e a csónakban?

- Ha jól összekucorodol, akkor igen - mondta Peter lelkesen.

- És a madarak nem fognak neheztelni?

Peter bizonykodott, hogy a madarak el lesznek ragadtatva - ámbár én nem nagyon hiszem -, és hozzátette, hogy különben is, télen kevés a madár.

- Az viszont meglehet, hogy elkérincselik a ruháidat - mondta tétovázva.

Maimie-nek ez nem volt ínyére.

- Állandóan a fészküket csinosítják - mentegette őket Peter, majd megsimogatta a kislány bundáját: - lehet, hogy ennek nem tudnak ellenállni.

- Nem adom a bundámat! - kiáltott Maimie.

- Persze, hogy nem - igyekezett megnyugtatni Peter, és még egyszer megsimogatta. - Jaj, te Maimie, tudod, miért szeretlek olyan nagyon? Mert olyan vagy, mint egy csudás madárfészek.

Maimie fölhúzta az orrát:

- Most úgy beszélsz, mint egy madár, nem úgy, mint egy kisfiú. - Ezzel hátralépett.

És csakugyan: Peter már inkább a madarakra ütött.

- Végső soron nem vagy se hús, se hal.

Ez bántotta Petert. Maimie vigasztalta:

- Nem is lehet rossz olyannak lenni.

- Hát akkor légy te is, kedves Maimie!

Elindultak a csónakhoz, mert közeledett a kapunyitás ideje.

- Nem is vagy te olyan, mint egy madárfészek - suttogta Peter kedveskedően.

- Ó, azt hiszem, az sem baj, ha olyan vagyok - ellenkezett Maimie, már ahogy a lányok szokták. Majd hozzátette: - A bundámat ugyan nem adom, de azért rakhatnak rá fészket a madarak. Milyen remek volna egy fészek a nyakamban, tarka tojásokkal!

Amint a Kanyargóhoz közeledtek, a kislány megborzongott:

- Ugye, hogy sokszor meglátogathatom mamát, sokszor, sokszor, ugye? Nem hagyom el örökre, igaz?

- Nem, nem - nyugtatta meg Peter, pedig tudta, hogy nem igaz. Meg is mondta volna a valót, de félt, hogy akkor Maimie otthagya. Pedig úgy szerette, hogy azt hitte, nem lehet meg nélküle.

Majd csak elfelejti a mamáját, és boldogan fogunk éldegélni - gondolta, és folyton-folyvást gyűszűket adott neki.

A csónakot megpillantva, elragadtatásában nagyot rikkantott. Maimie remegve folytatta:

- Tudnod kell, Peter, hogy csak akkor mehetek veled, ha meglátogathatom mamát, ahányszor akarom. Így lesz, Peter?

- Így - bólintott a kisfiú, de nem mert a kislány szemébe nézni. - Ha ugyan mamád óhajt még látni - mormogta.

- Hogy juthat eszedbe ilyesmi?! - Maimie szeme szikrázott.

- Hát hogyha nem csukja be az ablakot... - magyarázta Peter.

- De az ajtó nyitva lesz, és mama mindig várni fog!

- Ha olyan biztos vagy benne, szállj be a csónakba - és Peter kezét nyújtotta, hogy besegítse a kislányt.

- Miért nem nézel a szemembe? - fogta meg a karját Maimie.

Peter lesütött szemmel ment tovább. Nyelt egyet, és leült a parton egyenesen a hóba.

Maimie odasietett:

- Peter, kedves Peter, mi van veled?

- Ó, Maimie, nem volna becsületes dolog, ha magammal vinnék, ha azt hiszed, hogy még hazatérhetsz! - kiáltott föl Peter, és megint nyelt egyet - A mamád... ó, te nem ismered a mamákat, mint ahogy én!

És elmesélte, hogyan akart hazamenni, de csukott ablakot talált. A kislány közben egyre sóhajtozott:

- De az én mamám... az én mamám...

- A tied is ilyen. Mindegyik ilyen. Tudd meg, hogy máris más gyermek után néz.

- Nem hiszem! - riadt meg a kislány. - Mikor eljöttél hazulról, mamádnak nem volt más gyermeke, de nálunk otthon van Tony, és akkor biztosan nem kell más.

- Csak látnád, milyen leveleket kap Kár-Kár-Salamon a hatgyermekes mamáktól - mondta Peter fanyarul.

Ekkor mindenfelől záruk kattánása hallatszott: kinyitották a Kensington Park kapuit.

Peter sebtében a csónakba ugrott. Tudta már, hogy Maimie nem megy vele, és hősiesen igyekezett visszatartani könnyeit.

A kislány azonban hüppögött, zokogott, hogy láttán szakadt meg az ember szíve.

- Jaj, hátha már késő hazamennem! Hátha máris talált más gyermeket az én mamám?!

Peter visszaugrott a partra, mintha Maimie hívta volna:

- Este meglátogatlak. Most siess; azt hiszem, még nem késő.

Ezzel búcsúgyűszűt nyomott a kislány ajakára, aztán eltakarta a szemét, hogy ne is lássa, amint Maimie elmegy.

- Kedves Peter!

- Kedves Maimie! - kiáltotta a fiúcska. A kislány Peter karjába vetette magát - olyan volt ez, mint a tündérek lagzija - azzal elszaladt, sietett a kapuhoz.

Aznap este, rögtön záróra után, Peter átevezett a Kensington Parkba, de Maimie nem volt sehol - tehát idejében hazatért.

Még sokáig remélte, hogy Maimie valamelyik este visszatér, olykor úgy tetszett, mintha őt látná, amint reá vár a Kanyargó partján, hogy odaevezzon - de a kislány nem tért vissza többé. Szeretett volna, ám attól tartott, hogyha meglátná még egyszer a kedves „se-hús-se-hal”-kisfiút, ott maradna örökre. Meg aztán a dajka is jobban szemmel tartotta.

Sokat beszélt Peterről; szeretettel emlegette; horgolt neki egy kis zacskót, amelyben teáskannát lehetett tartani. Egy szép napon azon töprengett, mivel is ajándékozhatná meg Petert.

- Legtöbb hasznát egy kecskének venné - ajánlotta édesanyja.

- Csakugyan! Ráülhetne, és muzsikálhatna!

- Hát akkor add oda neki a kecskédet, úgyis csak Tonyt ijesztgeted vele éjjelenként.

- De az nem igazi kecske!

- Tony igazinak látja - vetette ellen Maimie édesanyja.

- Igaz, én is ijesztően valódinak látom - ismerte be Maimie -, de hogyan juttassam el Peterhez?

Édesanyja ennek is tudta a módját. Másnap Tonyval együtt - aki, mellesleg, igazán kedves kisfiú volt, de persze, Peterrel össze sem lehet hasonlítani - kimentek a Kensington Parkba. Maimie beült egy tündér-körbe, mamája pedig - egy igen jóra való hölgy - megkérdezte:

- *Édes lányom, mondd már, Peternek mit hoztál?*

Maimie így válaszolt:

- *Kecskét, hogy ülhessen rája, s szóljon vígan furulyája.*

Ezzel kitárta karjait, mintha búzát vetne, és háromszor megpördült a körben.

Majd Tony megkérdezte:

- *És ha megtalálja Peter, nem ijesztget engem éjjel?*

Maimie válaszolt:

- *Se reggel, se este, nem ijeszt már kecske.*

Peternek pedig hagyott egy levelet. Megírta, hogy neki ajándékozza a kecskét, és hogy kérje meg a tündéreket: varázsolják elevenné.

Úgy is történt.

Peter Pan megtalálta Maimie levelét, s a tündérek számára pedig semmi sem volt egyszerűbb, minthogy elevenné varázsolják a kecskét.

Így jutott kecskéhez Peter Pan. Éjjelente rája ül, bejárja kecskeháton a Kensington Parkot, és gyönyörűen muzsikál.

Maimie is megtartotta szavát: többé nem ijesztgette kecskével Tonyt - igaz, hogy másféle állatra tett szert, úgy hallom. Továbbra is vitt mindenféle ajándékot Peternek és levélben megmagyarázta, hogyan kell játszani velük. Villegetett mindaddig, amíg csak nagylány nem lett.

Ám nem csak ő, hanem például Dávid is vitt. Mindketten tudjuk, hol kell ajándékot hagyni Peter Pan számára. Nektek is elárulhatjuk - csak ne olyankor kérdezzétek, amikor Porthos is velünk van, mert úgy rajong a játékokért, hogy mind elhordaná.

Peter nem felejtette el Maimie-t, de régi jó kedve visszatért: le-leugrik kecskéje hátáról, meghempereg a fűben, vidáman rugdalózik.

Az ám, úgy él, mint Marci Hevesen! Különös tisztelettel bánt a fecskékkel, ha a Szigetre látogatnak, mert még nem felejtette el azt az időt, amikor i g a z i kisfiú volt - a fecskék pedig az elhalt kisgyermek lelkei. Fészkeket mindig annak a háznak az eresze alá rakják, ahol kisgyermekként éltek volt és néha megpróbálnak beröpülni a gyermekszoba ablakán. Valószínűleg emiatt tiszteli Peter Pan őket jobban, mint a többi madarat.

Hát a házikóval mi lett? A manók minden szabad éjszakájukon - azaz minden éjjel, amikor nincs tánc - fölépítik újra, hátha a parkban maradt véletlenül egy gyermek. Peter körbejár a kecskéjén, és ha talál valakit, fölveszi, és elszállítja a házikóba. Akkor látja meg, ha a gyermek reggel fölébred, és kimegy belőle. A manók vígan építkeznek, hiszen a házikó olyan csinos. - Peter pedig körbejár a parkban kecskeháton, hátha rábukkan Maimie-re, no meg amiatt is, mert mindig szeret úgy viselkedni, mint egy igazi kisfiú, már ahogy ő képzei.

Ám azért nehogy azt higgyétek, hogy nyugodtan a Kensington Parkban maradhattok kapuzárás után, ha valahol a fák között ott csillog a házikó. Megesik, hogy rosszindulatú tündérek bukkannak rátok, de az is lehet, hogy megfagytok a hideg éjszakában, mielőtt Peter Pan rátok találna. Sokszor megtörtént már. Ilyenkor Peter visszasiet rigófészek-csónakjához, veszi az evezőt - Maimie megmondta volt, mire használták azelőtt -, és sírt és az elveszett kisgyermeknek. Utána sírkövet állít, és ráírja a gyermek nevének kezdőbetűit. Biztosan azért teszi, mert úgy véli, hogy az igazi kisfiúk is így szokták.

Valószínűleg ti is láttatok már ilyen sírokat, mert Peter mindig párosával helyezi el a sírköveket - így talán mégsem olyan árvák. Azt hiszem, a legszomorúbb látvány az egész Kensington Parkban két ilyen apró sír: Walter Stephen Matthews és Phoebe Phelps sírja. Peter Pan bukkant rá a két gyerekre: kiestek a kocsijukból, és nem vette észre senki. Phoebe tizenhárom hónapos volt, Walter valamivel kisebb lehetett - Peter, úgy látszik, nem tudta, biztosan, mennyi idős. Egymás mellett áll a két sírhalom; a sírkövek fölirata csupán ennyi:

W.		P.P.
St. M.	és	13
		1841

Dávid olykor fehér virágokat tesz a két ártatlan sírjára.

Még borzasztóbb azoknak a szülőknek, akik kapunyitáskor beszaladnak a Parkba, keresik elveszett gyermeküket, de csak ilyen apró sírköveket találnak.

Ám remélem, hogy Peter Pan nem mindig a kis ásójával járja a Parkot. Túlságosan szomorú volna.

Vége az első meseregénynek.

PETER PAN ÉS WENDY

Első fejezet

Az árnyék

A gyermekek már ágyban voltak. Nana sétálni ment ezen az estén, így hát Darling néni maga fűrésztötte meg a gyerekeket, aztán altatódalt dúdolt nekik, míg kezük lassan-lassan elengedte az övét, és elindultak álomországba.

Oly békésen, meghitten pihentek, hogy édesanyjuk elővette varrnivalóját, és csöndesen leült a tűz mellé. Jó meleg volt, a gyermekszoba félhomályában pislákol a három éjjeli lámpa, és a varrnivaló nemsokára Darling néni ölébe hullott. Aztán előrecsuklott a feje: elszundított.

Elszundított és álmodt. Azt álmodta, hogy Nekeresdország határa a házig terjedt, és egy furcsa kisfiú indult onnan feléje.

De az álom csak álom; hanem eközben a gyermekszoba ablaka megnyílt, és egy kisfiú ugrott be rajta, egyenest a padlóra. Furcsa fényt hozott magával, nem nagyobb, mint az öklöm, s a fény, mintha csak élne, körbeugrált a szobában, és azt hiszem, ez ébresztette föl Darling nénit.

Halkan fölkiáltott és fölriadt rá, meglátta a kisfiút, és, csodák csodájára, kitalálta, hogy nem lehet más, mint Peter Pan.

Kiáltására rögtön nyílt az ajtó, és bejött az esti sétájáról éppen visszatérő Nana, mintha hallotta volna a hívást. Fölmordult és a kisfiú felé szökött, de az könnyedén kiugrott az ablakon. Darling néni ismét sikoltott: most azért, mert aggódott a kisfiú miatt, hátha leesett és meghalt. Ki is szaladt az utcára, kereste mindenfelé; de nem találta, mikor aztán föltekintett, csak egy hullócsillagot pillantott mag, legalábbis annak vélte.

Visszatért a szobába. Nana a szájában tartott valamit, amiről kiderült, hogy nem más, mint a kisfiú árnyéka. Mert amikor Nana utána szökött, becsapta az ablakot, a kisfiút már nem érte el, de az árnyékának nem volt ideje eltűnni; az ablak csattant, s az árnyékból leszakadt egy darabka. Darling néni összegöngyölte és gyorsan eltette a fiókos szekrénybe azzal, hogy alkalomadtán megmutatja majd a férjének.

Az alkalom el is érkezett egy hét múlva, azon a feledhetetlen péntek estén.

Békésen kezdődött, pontosan úgy, mint száz meg száz más este. Nana megengedte a fürdővizet Michaelnek, majd a hátára ültette a kisfiút, hogy odavigye.

- Még nem akarok lefeküdni! - kiabált Michael. - Nem akarok, nem akarok! Nana, még hat óra sincs! Jaj, jaj, tudd meg, nem szeretlek többé! Nem akarok fürdeni, nem akarok!

Ekkor bejött Darling néni fehér estélyi ruhában, nemsokára pedig Darling bácsi rontott be a gyermekszobába szélesebben, mint a vihar, kezében összegyűrt kicsi nyakkendővel.

- Mi a baj, édesapa? - kérdezte Darling néni.

- Hogy mi a baj - rikoltotta Darling bácsi; de igazán rikoltott. - Ez a nyakkendő, ez a baj! Nem lehet megkötni! Az ágy oszlopára lehet, de a nyakamra nem! Igenis, hússzor kötöttem meg az ágyoszlopon, de a nyakamon egyszer sem akar! Nem és nem! Könyörgök, ez már több a soknál!

S mivel azt hitte, Darling néni nem veszi elég komolyan, szigorúan így folytatta:

- Azt mondom neked, mama, hogy ha nem sikerül megkötni a nyakkendőt, nem mehetünk el az estélyre, ha pedig nem mehetünk el az estélyre, akár be se menjek többé a hivatalba, és ha nem megyek be a hivatalba, mi ketten éhen veszünk, a gyermekeink pedig az utcára kerülnek!

Darling néni azonban nyugodt maradt:

- Hadd próbálom meg én, drágám - mondta, és Darling bácsi valójában ezért jött. A gyermekek körülállták őket, és figyelték, merre dől el a sorsuk: édesanyjuk finoman, biztos kézzel megkötötte a nyakkendőt. Apa könnyedén megköszönte, egyszeriben elfeledte bosszúságát, s a következő percben hátára vette Michaelt, és körültáncolta vele a szobát.

A viháncolásnak Nana megjelenése vetett véget: szerencsétlen módon beleütközött Darling bácsi lábába, úgyhogy a nadrágja tele lett szőrrel. Darling néni persze lekefélt, de az apa most morgolódni kezdett, hogy miért engedik be a kutyát a gyerekszobába.

- De George, hiszen Nana kincset ér!

- Elhiszem, csak az a kellemetlen érzés gyötör, hogy úgy tekint a gyermekekre, mintha kutyakölykök volnának.

- Dehogysis, drágám! Biztos, hogy igazi gyermekeknek tartja őket.

- Nem hinném - mondta Darling bácsi elgondolkozva -, nem hinném.

Darling néni úgy érezte, itt az alkalom, hogy megemlítsa a kisfiút. Férje először legyintett a történetre, csak akkor töprengett el, amikor megmutatta neki az árnyékot. Figyelmesen megnézte, majd így szólt:

- Senki ismerőséhez nem hasonlít, biztosan valami gézengúzé.

Ekkor hozta be Nana Michael orvosságát.

Darling bácsinak az volt a gyöngéje, hogy meg volt győződve róla: egész életében bátran bevett bármilyen gyógyszert. Most, hogy Michael úgy kerülgette a Nana szájában hozott kiskanalat, mint a macska a forró kását, édesapja korholóan rászólt:

- Légy férfi, Michael!

- Nem akarom! nem akarom! - makacsolta meg magát a kisfiú. Darling néni kiment, hogy csokoládét hozzon neki, de Darling bácsi úgy vélte, hogy ez csak az erély hiányát mutatná.

- Ne kényeztesd, mama - kiáltott utána. - Nézd, Michael, amikor én olyan kisfiú voltam, mint te, pissz nélkül bevettem az orvosságot. És azt mondtam utána: „Köszönöm, kedves szüleim, hogy gyógyszert adtatok, melytől meggyógyulok.”

Hitte is, amit mondott, és Wendy, aki már fölvette hálóingét, szintén hitte, és így bátorította Michaelt:

- Pedig az a gyógyszer, amit apa szed, sokkal utálatosabb, ugye?

- Sokkal, de sokkal - mondta hősiesen Darling bácsi. - Ha nem veszítettem volna el az üveget, most én is vennék belőle, hadd lássa Michael.

- Én tudom, hol van, papa - kiáltotta Wendy szolgálatkészen, mint mindig. - Hozom azonnal - és mielőtt édesapja visszatarthatta volna, már ott se volt.

- Jaj, John - szólt Darling bácsi -, roppant utálatos az az orvosság. Undorító, nyúlós, émelygősen édes.

- Hamar elmúlik, papa - vigasztalta John vidáman, és Wendy már be is szaladt az orvosságosüveggel és egy pohárral.
- Egyik lábam ott, a másik itt - lelkenedzte.
- Csuda gyorsan jársz - hagyta rá apa szomorúan. - Először Michael vegye be.
- Először papa - mondta Michael, mert gyanakvó természetű volt.
- Jó, de rosszul leszek tőle - fenyegetőzött Darling bácsi.
- Gyerünk, papa! - biztatta John.
- Elhallgass! - szólt rá az apja.

Wendy álmélkodott:

- Azt hittem, papa, te szó nélkül beveszed.
- Nem erről van szó, hanem arról, hogy az én poharamban több van, mint Michael kanálában. Ez pedig nem méltányos, és ebből aztán nem engedek, így nem méltányos.
- Papa, rád várok - figyelmeztette Michael.
- Nagyon helyes, várjál csak, könnyű mondani, én meg terád várok.
- Gyáva papa! Gyáva papa!
- Gyáva Michael! Gyáva Michael!
- De én nem félek!
- Én se félek!
- Akkor vedd be!
- Vedd be te!

Wendynek pompás ötlete támadt:

- Miért ne vehetnétek be mindketten egyszerre?
- Színigaz - mondta Darling bácsi. - Készen vagy, Michael?

Wendy számolt: - Egy, kettő, há-rom! - és Michael bevette az orvosságát, de a papa a háta mögé dugta a magáét.

Michael dühösen kiabált, Wendy is fölkiáltott:

- Ó, papa!
- Mi az, hogy „ó, papa?” - kérdezte Darling bácsi. - Michael, ne lármázz. Én is be akartam venni az orvosságomat, de... eltévesztettem a szájam. Hallgassatok csak rám - kérte őket, amikor Nana elvonult a fürdőszobába -, remek ötletem támadt. Megtréfáljuk Nanát: beleöntöm az orvosságomat a táljába. Azt fogja hinni, hogy tej, és megissza.
- A gyógyszer csakugyan tejszínű volt. De a gyerekeknek nem tetszett édesapjuk tréfája, és szemrehányóan nézték, amint Nana táljába önti az orvosságot.
- Mulatságos lesz - mondta bizonytalanul. A gyermekek nem merték elárulni, amikor Darling néni és Nana visszajött.
- Nana kuttyus - simogatta meg apa -, gyere, tejet öntöttem a táladba, Nana.

Nana megcsóválta a farkát, odarohant az orvossághoz és megnyalta. Aztán fájdalmasan Darling bácsira tekintett. Szemében nem volt harag, csak egy nagy, pirosas könnycsepp csillogott benne; a nemes, érző kutya szomorú tekintete együttérzést ébresztett volna bárkiben. Aztán a kuckójába húzódott.

Nyomasztó csönd támadt. Darling néni beleszagolt a tálba.

- De George, hiszen ez a te orvosságod!

- Tréfáltam - kiáltotta az apa, míg a mama a fiúkat vigasztalta, Wendy pedig magához szorította Nanát.

- Jól van! Nagyszerű! - kiáltott föl Darling bácsi. - Babusgassátok csak! Engem bezzeg nem babusgat senki! Nem bizony! Én csak a szegény kenyérkereső vagyok, miért is babusgatnának! Ez az!

- George, ne olyan hangosan - kérlelte Darling néni -, még meghallják a cselédek.

- Hadd hallják! - felelte nemtörődöm hangon. - Csödjtsd be az egész népséget! De azt egy percre sem tűröm tovább, hogy a kutya bent uraskodjék a gyermekeim szobájában.

A gyerekek szipogtak, Nana a gazdájához óvakodott esdeklően, de az a hátára ütött.

- Hiába, mindhiába - kiáltotta -, a te helyed az udvaron van, eredj azonnal, hogy kössenek meg.

- George, ó, George - suttogta Darling néni -, ne feledd, mit mondtam neked arról a kisfiúról.

De oda se hallgatott. Elhatározta, hogy megmutatja: ki az úr a házban, s mikor szigorú szavaira sem akart kijönni Nana a kuckóból, hízelegve kicsalogatta, majd jó erősen megragadta, kivonszolta a gyermekszobából, és megkötötte a hátsó udvaron.

Darling néni ezalatt szokatlan csöndben ágyba fektette a gyermekeket, és meggyújtotta éjjeli lámpáikat. Hallották, amint Nana ugat. John nyafogott:

- Azért ugat szegény, mert papa láncra kötötte.

De Wendy jobban tudta:

- Most nem szomorúan ugat - jelentette ki, aligha sejtve a történendőket -, akkor szól így, ha veszélyt szimatol.

- Ez biztos, Wendy?

- Biztos.

Darling néni megremegett, és az ablakhoz lépett. Jól be volt zárva. Kinézett rajta, az égbolt tele volt szórva csillagokkal. Mégis valami ismeretlen félelem markolta meg a szívét, és fölkiáltott:

- Ó, bárcsak ne kellene vendégségbe mennünk ma este!

Még a fájdalomba merült Michael is észrevette édesanyja ijedelmét, és megkérdezte:

- Ugye, nem bánthat minket senki, semmi, ha ég az éjjeli lámpa?

- Dehogyan bánthat - válaszolta édesanyja. - A lámpa az anya szeme, amely vigyáz a gyerekekre akkor is, ha ő nincsen itt. Ágytól ágyig járt, altatódalt dúdolt a gyerekeknek; a kis Michael átölelte a nyakát:

- Mama, úgy szeretlek!

Hosszú ideig ezek voltak az utolsó szavak, amelyeket az édesanyja hallott kisfiától.

Második fejezet **„Gyerünk”**

Miután a szülők távoztak a gyerekszobából, a három gyermek éjjeli lámpája rövid ideig még rendesen égett. Aztán a Wendy pislákolni kezdett, nagyot ásított, s ez átragadt a másik kettőre, úgyhogy mielőtt szájukat becsukhatták volna, mindhárman kilobbantak.

A szobát most más, ezerszer erősebb fény világította meg, és olyan rövid idő alatt, amennyibe az elmondása kerül, máris bejárta az összes szekrényeket a gyerekszobában, mert Peter árnyékát kereste, átkutatta a ruhafogast, kifordított minden egyes zsebet. Valójában nem is igazi fény volt ez: cikázott, mint a villám, de amikor egy pillanatra megpihent, észre lehetett venni, hogy nem más, mint egy tündér: akkora csak, mint a kezetek, de még növésben volt. Egy kislány volt, úgy hívták, hogy Csingi Csöng.

Rögtön a tündér érkezése után apró csillagok lehelete nyitotta az ablakot, és beröpült Peter.

Megnézte a gyermekeket, hogy alszanak-e, aztán halkán megszólította a tündért:

- Csingi Csöng! Hol vagy Csingi?

A tündér éppen egy kancsóban üldögélt, s nagyon tetszett neki ott, mert még soha életében nem volt kancsóban.

- Jöjj ki onnan, és mondd meg, nem láttad-e hova dugták el az árnyékomat?

Aranycsengők kedves csilingelése volt a válasz. Így beszélnek a tündérek.

Csingi azt mondta, hogy az árnyék a nagy dobozban van. Így nevezte a fiókos szekrényt. Peter azonnal odaszökölt, két kézzel szórta ki a fiókokból, ami bennük volt. Egy szempillantás alatt megtalálta az árnyékát, de nagy örömeiben észre sem vette, hogy Csingi Csöngöt bezárta az egyik fiókba.

Ha gondolt valamire - bár nem hiszem, hogy szokott volna gondolkozni -, hát bizonyosan arra, hogy ő meg az árnyéka, amint egymás mellé kerülnek, úgy fognak egyesülni, mint két vízcsöpp. De nem így történt, és Peter egészen megriadt. Szappant hozott a fürdőszobából, és megpróbálta magához ragasztani az árnyéket, de így sem sikerült. Ijedtében megremegett: leült a padlóra és sírni kezdett.

Hüppögésére fölébredt Wendy, és fölült az ágyban. Meglátta az idegen kisfiút, amint a gyerekszoba padlóján ülve sírdogál, de nem ijedt meg, kíváncsian nézegette, mintha kellemes meglepetés érte volna.

- Miért sírsz, kisfiú? - kérdezte udvariasan.

Peter fölállott, és illedelmesen meghajolt. A kislánynak nagyon tetszett, és ő is illedelmesen meghajolt az ágyban.

- Hogy hívnak? - kérdezte a fiú.

- Wendy Moira Angela Darlingnak. És téged?

- Peter Pannek.

- Csak ennyi?

- Ennyi.

- Bocsáss meg - mondta Wendy Moira Angela.

- Semmi baj - csuklotta Peter.

A kislány megkérdezte, hol lakik.

- Jobbra a második, aztán egyenest előre reggelig.

- Mulatságos címed van!

- Dehogyis! - tiltakozott Peter.

- Úgy értem, hogy oda küldik a leveleidet? - kérdezte Wendy kedvesen.

- Én nem szoktam levelet kapni.

- De a mamád csak szokott?

- Nekem nincs mamám - mondta a kisfiú.

- Ó, akkor nem csodálom, hogy sírtál, Peter - és a kislány kiszállt az ágyból, és odaszaladt a fiúhoz.

- Nem a mamám miatt sírtam - méltatlankodott Peter. - Azért sírtam, mert nem akar visszarahagadni az árnyékom. Különben nem is sírtam.

- Leszakadt az árnyékod?

- Le.

Wendy megpillantotta a padlón árválkodó árnyékot, és megesett a szíve a fiúcskán:

- Rettenetes! - szörnyülködött, de nem tudott elfojtani egy futó mosolyt, mikor észrevette, hogy Peter szappannal akarta visszaragasztani az árnyékot. Ó, ezek a fiúk!

Szerencsére Wendy rögtön tudta, mi a teendő.

- Föl kell varrni - jelentette ki.

- Mi az, hogy varrni?

- Jaj, de buta vagy, még ezt sem tudod!

- Nem vagyok buta.

- Én majd hozzád varrom, kisöreg - és meg is mutatta, milyen jó háziasszony lesz belőle: gyorsan hozzáfogott, hogy Peter lábához varrja az árnyékot.

- Azt hiszem, fájni fog egy kicsit - figyelmeztette.

- Ne félj, nem jajgatok - nyugtatta meg Peter. Összeszorította a száját, és egy kukkot sem ejtett; árnyéka hamarosan a helyére került - igaz, kissé sután állt.

Peter, mint egy rakoncátlan csikó, vad örömeiben körbeviháncolta a szobát. De, hajaj! - máris megfélemedezett róla, hogy boldogságát Wendynek köszönheti. Azonnal elhitette magával, hogy ő illesztette vissza az árnyékát.

- Micsoda eszem van! - ujjongott. - Csuda eszem van!

Wendy elképedt, egy darabig szóhoz sem jutott.

- Milyen beképzelt vagy! - kiáltotta aztán metsző csúfondárossággal. - Én persze nem tettem semmit!

- Hát, egy kicsikét - vetette oda Peter, és tovább viháncolt.

- Egy kicsikét! - sértődött meg Wendy. - Ha csupán ennyire vagyok jó, akár el is mehetek - és méltóságteljesen az ágyába vonult, s arcára húzta a takarót.

Peter, hogy előcsalogassa, úgy tett, mintha menne el, de a csel nem használt. Leült az ágy végére, és lábával könnyedén megbökte a kislányt.

- Ne bújj el, Wendy - kérte. - Ilyen vagyok én: nem bírok magammal, ha sikerül valami.

Wendy azonban meg se moccant, bár feszülten figyelt.

- Wendy - folytatta Peter -, tudom én, hogy többet ér egy lány, mint húsz fiú.

Wendy kikukucskált a takaró alól:

- Igazán azt hiszed?

- Igazán.

- Hát ez nagyon szép tőled - jelentette ki Wendy. - Akkor fölkelek megint. - És odaült Peter mellé az ágy szélére. Majd azt mondta, hogy ad neki egy csókot, ha akarja, de Peter nem értette, miről van szó, és várakozóan kinyújtotta a kezét.

- Nem tudod, mi az a csók? - csodálkozott a kislány.

- Megtudom, ha ideadod - mondta Peter kényszeredetten, és Wendy, hogy meg ne bántsa, adott neki egy gyűszűt.

- És én adjak-e egy csókot? - kérdezte Peter.

- Ha akarod - mondta Wendy kimérten, és könnyedén odanyújtotta arcát, de a fiú csak egy makk alakú gombot tett a kezébe. Wendy gyorsan visszahúzódott, s azt mondta, hogy a csókot mindig a nyakláncán fogja viselni. Szerencsés ötlet volt, hogy oda csatolta, mert nemsokára ez a gomb mentette meg az életét.

Wendy udvarias, társalgó kislány volt; most megkérdezte Petert, hány éves.

- Nem tudom - hangzott a kelletlen válasz -, de még egészen gyerek vagyok. Én már a születésem napján elkerültem hazulról, megszöktem, mert meghallottam, amint a papa meg a mama arról beszélt, mi lesz belőlem, ha felnövök. Nem akarok felnőni! - tört ki Peter. - Kisfiú akarok maradni örökké, hogy játszhassam. Ezért hát elszöktem a Kensington Parkba, és hosszú, hosszú ideig éltem tündérek között.

Wendy mély csodálattal nézett rá. Peter azt hitte azért, mert megszökött; pedig a kislány valóban azért bámulta, mert ismerte a tündéreket. Kérdezősködni kezdett róluk. Peter elmesélte, hogyan születtek a tündérek:

- Az úgy volt, hogy amikor a világon az első kisbaba legelőször felkacagott, kacagása ezer meg ezer darabra tört, s ezek a darabok ide-oda szökdöstek, és belőlük lettek a tündérek. Úgy kellene, hogy minden kisfiúnak és kislánynak legyen saját tündére.

- Miért? Nincsen?

- Nincs! Azért nincs, mert a mai gyerekek már olyan kitanultak, hogy alig-alig hisznek a tündérekben. És ha valamelyikük így szól: „Nem hiszek a tündérekben” -, akkor valahol holtan esik össze egy tündér.

Ekkor eszébe jutott Csingi Csöng: vajon miért ül ilyen csöndben?

- El sem tudom képzelni, hova tűnhetett - mondta, fölkel, és Csingit szólította. Wendynek torkában dobogott a szíve az izgalomtól:

- Peter! - kiáltott föl, és belekapaszkodott a fiúba -, csak nem azt akarod mondani, hogy tündér van itt, a szobában?

- Az előbb még itt volt - mondta kissé nyugtalanul. - Nem hallod a hangját?

- Csak valami csengő-csilingelést hallok, semmi mást.

- Ez a Csingi hangja. Így beszélnek a tündérek. Most mintha hallanám én is.

A hang a fiókos szekrényből származott. Peternek fölragyogott az arca:

- Wendy - suttogta vidáman -, úgy hiszem, bezártam a fiókos szekrénybe.

Gyorsan kiengedte szegény Csingit a szekrényből. A tündér dühös kiáltozással röpködte körbe a gyerekszobát.

- Ne haragudj - válaszolta Peter. - Természetesenem bocsánatot kérek, de hát honnan tudhattam volna, hogy a szekrényben maradtál?

Wendy ügyet sem vetett a fiú szavaira; fölkiáltott:

- Jaj, Peter, úgy szeretném, ha megállna egy kicsit a tündér, hadd nézzem meg jól!

- A tündérek nemigen nyughatnak - mondta Peter. Wendy mégis megnézhetne egy pillanatra, mert a kecses mesealak megpihent a kakukkos órán.

- Jaj, be édes! - kiáltotta, pedig Csingi arca egészen eltorzult a haragtól.

- Csingi - szólította Peter -, ez a kislány szeretné, ha a tündére lennél.

Csingi Csöng szemtelen hangon válaszolt valamit.

- Mit mondott, Peter?

Peternek le kellett fordítania:

- Nem valami udvarias. Azt mondja, hogy te nagy, csúnya leány vagy, és ő az én tündérem.

Megpróbálta rábeszélni Csingit:

- De hát tudod jól, hogy nem lehetsz az én tündérem, mert én fiú vagyok, te meg lány vagy.

Csingi erre csak annyit felelt:

- Buta számár! - ezzel eltűnt a fürdőszobában.

- Egyszerű, közönséges kis tündér - magyarázta Peter -, azért neveztük el Csingi Csöngnek, mert folyton csészékkel, ibrikekkel csörömpöl, javítja őket.

Mindketten a karosszékben ültek, és Wendy kérdésekkel árasztotta el a fiút:

- Tulajdonképpen hol lakol?

- Az elveszett kisfiúknál.

- Kiknél?

- No, azoknál a gyerekeknél, akik kiestek a gyerekkocsiból, mikor a dadájuk nem figyelt oda. Ha egy hét alatt nem találják meg őket, Nekeresdországba kerülnek, mert így a legolcsóbb. Én vagyok a parancsnokuk.

- Mulatságos lehet!

- Az is - hagyta rá Peter, majd ravaszul hozzátette: - Csak olyan egyedül vagyunk. Tudniillik, nálunk nincsenek lányok.

- Nincs egy lány sem?

- Nincs. A lányok sokkal óvatosabbak, nem szoktak kiesni a gyerekkocsiból.

Ez a kijelentés mélységesen hízelgett Wendynek.

- Úgy látom, te nagyon jó véleménnyel vagy a lányokról. John azonban lenéz bennünket.

Válasz helyett Peter fölállt, és takaróstul-mindenstül kirúgta Johnt az ágyból. John édesdeden aludt tovább a padlón, úgy, hogy Wendy ott hagyta.

- Tudom, hogy az én sérelmemet akartad megtorolni - mondta Peternek. - Megengedem, hogy adj egy csókot.

- Gondoltam, hogy visszakéred - szomorodott el Peter, és elővette a gyűszűt, hogy visszaadja.

- Bocsáss meg, nem ezt akartam mondani. Úgy gondoltam, hogy adj nekem egy gyűszűt.

- Az mi?

- Az ez - és csókot nyomott Peter arcára.

- Nem is rossz! - vélte Peter komolyan. - És most én adjak neked egy gyűszűt?

- Ha akarsz - és Wendy odanyújtotta az arcát. Peter meggyűszűzte, de a kislány abban a pillanatban fölszisszent.

- Mi az, Wendy?

- Mintha valaki megcibálta volna a hajamat.

- Biztosan Csingi volt. Sosem láttam még ilyen utálatosnak.

Csakugyan, Csingi megint ott cikázott, és dühösen csilingelt.

- Azt mondja, hogy ahányszor gyűszűt adok neked, megcibálja a hajadat.

- Miért?

- Miért, Csingi? - kérdezte Peter.

Csingi megint azt felelte:

- Buta számár!

Peter nem értette, miért mondja, de Wendy kitalálta. És amikor Peter megvallotta, hogy nem azért szállt a gyermekszoba ablakához, hogy őt lássa, hanem hogy meghallgassa a mama meséit, Wendy egy kicsit elszontyolodott.

- Én nem szoktam mesét hallani - mondta Peter -, és az elveszett fiúk sem hallottak.

- Jaj, be szomorú! - sajnálkozott Wendy.

- Tudod-e, miért rakják a fecskék az eresz alá a fészkeket? - kérdezte Peter. - Hogy ők is halljanak mesét. Ó, Wendy, olyan szép mesét mondott neked a mamád!

- Melyiket?

- Azt, amelyikben a királyfi keresi és nem találja az üvegcipellős kislányt.

- Ez a Hamupipőke meséje - magyarázta Wendy izgatottan. - A királyfi végül megtalálta, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Ennek úgy megörült Peter, hogy sietve fölkelt a padlóról, ahol ültek, és az ablakhoz tartott.

- Hova akarsz menni? - riadt meg Wendy.

- Megyek, elmesélem a fiúknak.

- Ne menj, Peter - kérlelte a kislány. - Még sok mesét tudok.

Peter visszatért. Szemében oly mohó kíváncsiság izzott, hogy Wendynek meg kellett volna ijednie tőle; de nem ijedt meg.

- Micsoda meséket tudnék én mondani a fiúknak! - dicsekedett.

Peter megragadta a kezét, és az ablak felé húzta.

- Eressz el! - szólt rá a kislány.

- Jöjj velem, Wendy, mondj meséket a fiúknak!

Wendynek persze nagyon hízelgett a kérés, de azt mondta:

- Nem, nem mehetek. Mit szól majd mama? És nem is tudok repülni.

- Én megtanítlak.

- Juj, be jó lehet röpködni!

- Megtanítlak, hogyan kapaszkodj a szellő hátába, és aztán gyerküdj illa berek, nádas, erdő!

- Juj! - lelkesedett Wendy.

- Ne feküdj vissza abba a buta ágyba, gyere inkább, röpködjünk ki ketten, és mondjál mulatságos mesét a csillagoknak.

- Juj!

- És ahova elmegyünk, ott hableányok is vannak.

- Hableányok? Halfarokkal?

- De milyen hosszúval!

- Juj! Ha láthatnék egy hableányt!

- És aztán - folytatta Peter ravaszul - esténként betakarhatsz bennünket.

- Juj!

- Minket sosem takar be senki este.

- Juj! - Wendy átölelte a kisfiút.

- És megfoglatozhatod a ruhánkat, és zsebet varrhatsz rájuk. Egyikünknek sincsen zsebe.

Ennek már nem lehetett ellenállni.

- Hát ez igazán pompás! És mondd, Peter, meg tudod-e tanítani röpködni Johnt meg Michaelt is?

- Ha akarod - mondta Peter közönyösen. Wendy pedig öccseihez szaladt, és megrázta őket.

- Ébredjetek - kiáltotta -, keljetek föl, itt van Peter Pan, és megtanít bennünket röpködni!

John a szemét dörzsölte:

- Jó, akkor fölkelek.

Nem tudta, hogy a padlón van, csak most vette észre:

- Nahát! Már föl is keltem!

Ezalatt Michael is fölébredt. Peter hirtelen csöndre intette őket. Elhallgattak mindannyian. Úgy látszik, semmi baj. De hohó, baj van! Nana, aki egész este veszélyt szimatolt, és ugatott, most csöndben maradt. Ez a mély csönd tűnt föl a gyerekeknek.

- Oltsátok el a lámpákat! Bújjatok el! Gyorsan! - kiáltotta John, aki átvette a parancsnokságot - igaz, először és utoljára az egész kaland során.

Így hát, amikor Liza belépett Nanával együtt, a gyermekszoba olyan volt, mintha nem történt volna semmi. Koromfekete sötétség honolt benne; az ember megesküdtött volna, hogy három rosszcsont lakója alszik, mint három angyal, édesdeden szuszogva. Valójában pedig az ablakfüggöny mögött bújtak meg, és onnan szuszogtak nagyokat.

Liza rossz kedvében volt. Éppen a karácsonyi kalácsot dagasztotta a konyhán, de félbe kellett hagynia - arcára ráragadt egy szem mazsola -, utána kellett néznie, van-e oka Nana ostoba gyanakvásának. Ezt is csak azért, hogy végre legyen tőle egy kis nyugta. Behozta hát a kutyát a gyermekszobába, hogy nyugodjék meg, de nem hagyta magára.

- No látod, te gyanakvó dög - szólt rá, mit se bánva, hogy Nana amúgy is kegyvesztett már -, nincs semmi bajuk, látod? Alukál mindhárom kicsi angyal. Hallgasd csak, milyen egyenletesen szuszognak.

De Nana ismerte az ilyen szuszogást, és mindenáron ki akarta szakítani magát Liza szorításából.

Liza azonban nem vett észre semmit.

- Nana, ebből elég volt - szólt rá, és kivezette a szobából. - Vésd eszedbe, hogy ha továbbra is ugatni próbálsz, elmegyek egyenest a gazda meg a gazdasszonyka után, hazahozom őket az estélyről, akkor aztán megkapod az úrtól a magadét, meg bizony!

Újból megkötötte a szerencsétlen kutyát. Azt hiszitek, abbahagyta az ugatást? Hát csak hívják haza a gazdáékat - éppen ezt akarja. Liza azonban, sajnos, visszatért a kalácshoz. Nana addig ráncigálta a láncot ide-oda, míg végül elszakította. Egy szempillantás alatt a 27-es szám alatti ház ebédlőjében termett, mellső lábát fölemelte az ég felé, mint akkor szokta, ha közölni akar valamit. Darlingék azonnal tudták, hogy rettenetes dolog történt a gyermekszobában, és se szó, se beszéd, lerohantak az utcára, faképnél hagyva a háziasszonyt.

De már tíz perce, hogy a három csöppség nagyban szuszog a függöny mögött, és tíz perc alatt Peter Pan igen sok mindent tud csinálni.

Térjünk most vissza egy kicsit a gyerekszobába.

- Minden csöndes - jelentette John, és előbújt a rejtekhelyéről. - Te Peter, igazán tudsz te repülni?

Peter nem fárasztotta magát a válasszal, hanem körbepötyölte a szobát, kezében a kandallópárkánnyal.

- Ez már igen! - álmélkodott John és Michael.

- Juj, be édes! - kiáltotta Wendy.

- Igen, édes vagyok, édes vagyok, édes vagyok! - hangoztatta Peter, mert ismét megfedekezett magáról.

Olyan nagyszerűnek, könnyűnek tűnt föl a repülés, hogy mindnyájan megpróbálták: föl-fölugráltak a padlóról, majd az ágyról, de folyton csak leestek, ahelyett hogy fölszálltak volna.

- Mondd csak, hogyan csinálod? - kérdezte John térdét dörzsölgetve.

- Csudaszép, kedves dolgokra kell gondolni - magyarázta Peter -, s a gondolatok fölemelnek, mint a pelyhet.

És újból megmutatta.

- Túl gyorsan csinálod; nem lehetne egyszer egész lassan? - kérlelte John.

Peter megmutatta lassan is, gyorsan is.

- Wendy, rájöttem már, hogyan kell! - kiáltotta John, de csakhamar belátta, hogy tévedett. Egy centit sem tudott röpdülni.

Peter ugyanis csúfot üzött belőlük. Senki sem tud röpdülni, amíg be nem hintik varázssporral. Peter rájuk szórt egy csipetnyit, és az eredmény lenyűgöző volt.

- Most emeljétek csak meg egy kicsit a vállatokat, és gyerünk!

Mindhárman az ágyukon álltak. A bátor Michael indult elsőnek, s egykettőre körberöpdődte a szobát.

- Röpdülök! - kiáltotta a levegőben.

John is fölszállt, és összetalálkozott Wendyvel a fürdőszoba előtt.

- Jaj, be kellemes!

- Pompás!

- Ide nézzetek!

- Ide nézzetek!

- Ide nézzetek!

Fölszálltak, leszálltak, körberöpdültek.

- Isteni! - jelentette ki Wendy.

- Figyeljétek csak! - kiáltotta John. - Menjünk ki a szabadba!

Michael ráállott: meg akarta mérni, mennyi idő alatt tesz meg egymilliárd kilométert. Wendy azonban habozott.

- Gyerünk a hableányokhoz! - biztatta Peter.

- Juj!

- Kalózkod is vannak ott!

- Kalózkod! - kiáltott föl John, és fejébe csapta vasárnapi kalapját. - Ne töltsük az időt, induljunk máris!

Ekkor történt, hogy Darling bácsi és Darling néni kiszaladt Nanával a 27-es szám alatti házból. Az utca közepén rohantak, és fölpillantottak a gyermekszoba ablakára: csukva volt még, de odabent furcsa fény ragyogott, és a függönyön látni lehetett a három gyerek árnyékát: hálóingben keringtek körbe-körbe, de nem a földön, hanem a levegőben.

És nem is három árnyék volt, hanem négy!

A szülők remegve nyitottak be a kapun. Darling bácsi nekiindult a lépcsőnek; Darling néni intett neki, hogy csendesen menjen. Vajon fölérne-e a gyermekszobába idejében? Ha igen, akkor nagyon boldogak lesznek, és mi is föllélegzünk - de akkor itt véget ér a mese. Másrészt viszont ha nem érnek föl idejében, ünnepélyesen megígérem, hogy végül majd minden rendbe jön.

Oda is érték volna idejében a gyermekszobába, ha az apró csillagok nem figyelték volna őket. Mert újból kinyitották az ablakot, s a legkisebbik csillag bekiáltott:

- Peter, vigyázz!

Peter rögtön tudta, hogy nincs veszíteni való idő.

- Gyerünk! - parancsolt a többiekre, és gyorsan kiröpült az éjszakába, nyomában Johnnal, Michaellel és Wendyvel.

Darling bácsi, Darling néni és Nana túl későn ért a gyermekszobába. A madarak kiröpültek.

Harmadik fejezet

A sziget

Nekeresdország lakói megéreztek, hogy Peter visszatérőben van, és életük a rendes kerékvágásban haladt tovább. Az elveszett fiúk előjöttek, hogy fogadják parancsnokukat. Hatan voltak, ha az ikreket kettőnek számítjuk. Most pedig tegyünk úgy, mintha a cukornád között bújnánk meg, és figyeljük őket, amint libasorban elvonulnak, kezükkel a törükön.

Elsőnek Tülök haladt el, nem a legfélénkebb, de a legszerencsétlenebb fiú az egész csapatból. Utána jön a vidám, jókedvű Majszi, sarkában Pehely, aki faágból furulyát farag, és saját füttyére táncra perdül. A fiúk között Pehely a leginkább beképzelt. Bizonykodik, hogy emlékszik arra az időre, mielőtt elveszett volna, tudja, mi volt a szokás, az illem, és emiatt fönnyel az orrát. A negyedik Göndör; nagy kópé. Hátról ballagnak az Ikrek, akiket nem mutatunk be, mert úgyis összetévesztenék őket.

A fiúk eltűntek a homályban, s kis idő múltán - hamarosan, mert a szigeten gyorsan történik minden - nyomukban elvonultak a kalózok. Mielőtt láthatnók őket, halljuk a hangjukat - örökre ezt a vérfagyasztó dalt fújják:

Vitorlát le! támadj, kalóz!
Huj, huj, te hű barát!
Ha golyót kapsz, találkozunk,
Ne búsulj, odaát!

Nem sokkal a többiek előtt, fülét oda-odaszorítva a talajra, hatalmas, csupasz karral, nyolcsillingsékekkel a fülében, jött Cecco, a jóképű olasz. A mögötte lépegető óriás négernek már több beceneve volt, amióta elhagyta az igazit, mellyel a feketebőrű anyák gyermekeiket ijesztgetik a Guadjo-mo partján. Jött aztán Bánomisén úr meg Tetőablak úr meg az ír fedélzetmester, Bukóréce úr meg Tökfej és sok más haramia, kiket már régóta jól ismernek a Karib-tenger dél-amerikai partvidékén.

Középuházt haladt kihúzott derékkal a legsötétebb alak, a legnagyobb mákvirág, Horog Jani. Durván faragott talicskán ült, melyet emberei toltak és húztak. Jobb keze helyén vashorog volt, amellyel időnként gyorsabb mozgásra serkentette igásait. Úgy bánt velük, úgy szólt hozzájuk ez a szörnyű alak, mint a kutyaival, s azok is úgy engedelmeskedtek, mint a kutyák. Ő maga cigányképű, szederjes bőrű ember volt, haja hosszú csimbókokban lógott le - távolabbról fekete gyertyákhoz hasonlított -, és valami fenyegető jelleget kölcsönzött jóvágású alakjának.

A kalózok nyomában nesztelenül lopóztak a harci ösvényen a rézbőrűek. Föl voltak fegyverezve tomahawkkal meg késsel; meztelen testük be volt festve és olajjal bekenve. Elöl haladt négykézláb a Nagy Párduc. Hátról, a legveszélyesebb helyen Tigrisliliom lépkedett, mintha nyársat nyelt volna: nem akárki volt ő, hanem igazi hercegkisasszony. Figyeljétek csak meg, hogyan járnak a lehullott, száraz ágakon a legkisebb nesz nélkül.

A rézbőrűek el is tűntek, amint jöttek, akár az árnyék, és nyomukban vonultak a vadállatok hosszú sorban - igen veszélyes társaság: oroszlánok, tigrisek, medvék és számtalan kisebb vad, amely rendszerint menekül tőlük; mert ezen az áldott szigeten békésen éldegél egymás mellett mindenfajta vadállat, főleg az emberevők. Nyelvük kilógott: ezen az estén mindannyian éhesek voltak.

Miután elhaladtak, jött a legutolsó alak: egy hatalmas krokodilus. Nemsokára megtudjuk, kit keres ökelme oly buzgón.

Elhaladt a krokodilus is, és nemsokára ismét föltűntek a fiúk, mert a menetnek haladnia kellett a végtelenségig, hacsak egyik csoport meg nem állapodik, vagy lépést nem vált. Akkor aztán egymás hegyén-hátán hentereg az egész menet.

Legelőbb a fiúk törtek ki a mozgó körből. Lehasaltak a pázsitra, föld alatti otthonuk közelében.

- Szeretném, ha Peter minél hamarabb visszatérne - mondogatták nyugtalanul.

- Én aztán nem ijedek meg a kalóztól - jelentette ki Pehely büszkélkedve, de ez nem nagyon volt ínyére a többieknek; aztán mintha távoli, nyugtalanító zajt hallott volna, sietve hozzátette:
- nem bánnám, ha Peter visszajönne, és elmesélné, mit hallott még Hamupipókérről.

Beszélgetés közben távoli hangot hallottak. Mi, akik nem élünk az erdőben, bizonyára meg se hallottuk volna, de ők meghallották ezt a félelmetes dalt:

*Huj, huj, a kalóz vígan él
Zászlaján a halál;
Vig napokra kenderkötél
Jön, nyakára talál.*

Az elveszett fiúk pedig - hova is tűntek? Már nincsenek itt. Nyúl sem szalad el sebesebben, mint ők.

Megmondom nektek, hova tűntek. Majszi kivételével - aki elrohant földerítésre - mind elbújtak föld alatti rejtekükbe, amely kiváló lakóhely volt, s amelyről sok mindent megtudunk nemsokára. De hogyan jutottak le a rejtekbe? Hiszen sehol sem látszik a bejárata, sehol egy cserjés, amely rejthetné valamely barlang bejáratát. Ha azonban figyelmesen odanézünk, hét nagy fát látunk, melyeknek görcsös törzsén akkora odú van, hogy egy fiú belefér. Ez a hét lyuk a bejárat a föld alatti lakóhelyre, amelyet Horog Jani hasztalanul keres már hónapok óta.

A kalózok közeledtek. Az éles szemű Bánomisén megpillantotta a fák között tovaillanó Majszit, és villámgyorsan előkapta pisztolyát. De abban a pillanatban a vashorog belemélyedt a vállába.

- Engedj, kapitány! - s megpróbálta kiszabadítani magát.

Horog megszólalt - most halljuk a hangját legelőször: mély és komor:

- Engedlek, csak tedd helyére a pisztolyt - mondta fenyegetően.

- Ott láttam az egyik fiút az ellenségeink közül. Könnyen lelőhettem volna.

- No igen, és a durranás a nyakunkra hozta volna Tigrisliliom rézbőrűjeit. Azt akarod, hogy megskalpoljanak?

- Hadd szaladjak utána, kapitány - kérte izgatottan Bukóréce -, csiklandozzam meg Dugóhúzó Danival. - Mert Bukóréce mindent elnevezett mulatságos nevekkel. Dugóhúzó Daninak a törét becézte, mert az volt a szokása, hogy megforgatta a sebben. - Dani csöndben dolgozik - próbálta rávenni Horog Janit.

- Majd máskor, Bukó - háritotta el komolyan Horog. - Mit érünk eggyel? Mind a héttel végezni akarok. Szóródjatok szét, és keressétek őket.

A kalózok szétszéledtek a fák között; kapitányuk egy szempillantás alatt magára maradt Bukóval.

- Legelőször Peter Pant, a parancsnokukat akarom kézre keríteni - mondta Horog indulatosan.
- Ő vágta le a karomat. - És fenyegetően megrázta a horgot. - Régóta készülődöm, hogy megszorítsam a kezét ezzel az enyémmel. Darabokra tépem, az ám!

- Mégis - mondta Bukó -, gyakran hallottam, hogy többre tartod ezt a horgot tíz kéznél is, ha a fejedet vakarod vele, vagy ilyesmire használod.

- Ajaj - felelte a kapitány -, ha anya volnék, azért imádkoznám, hogy gyermekeim kéz helyett ilyen horoggal szülessenek. - És büszkén pillantott vasból való kezére, de a másikat csak lefitymálta. Aztán ismét összevonta a szemöldökét és megremegett:

- Peter egy arra járó krokodilusnak vetette a karomat.

- Igen, sokszor megfigyeltem, hogy irtózol a krokodilusoktól - mondta Bukó.

- Nem mindegyiktől - helyesbített Horog -, csak attól az egytől. - Suttogóra fogta a hangját: - Annyira ízlett neki a karom, hogy azóta is folyton a nyomomban van, bármerre járok, és ajkát nyalogatja, úgy kívánja a többi részemet.

- Ezt akár bóknak is veheted - vélte Bukó.

- Füttyölök az ilyen bókra! - horkant föl dühösen Horog. - Peter Pant akarom elcsípni, ő az oka, hogy ennek a vadállatnak ízlem.

Leült egy nagy gombára, és elborzadva mondta:

- Lásd, Bukó - és közben egészen berekedt -, ez a krokodilus már régóta fölfalhatott volna, de szerencsére lenyelt egy órát, amely tiktakkol benne, én pedig meghallom a tiktakkolást, mielőtt hozzám érne, és elszaladok. - És csikorogva fölnevetett.

- Igen ám, de egyszer lejár az óra, s akkor a krokodilus elkap - mondta Bukó.

Horog megnyalta cserepes ajkát:

- Ajaj, épp attól félek én is, nincs tőle nyugtom.

Amint ült a gombán, valami furcsa melegséget érzett.

- Te Bukó, ez a gomba forró. - És fölugrott. - Egyedem-begyedem, égek az alsó felemen!

Megnézték közről a gombát: ilyen hatalmas, erős példány nem nőtt másutt. Megpróbálták kihúzni, és ott maradt a kezükben, mert nem volt gyökere. Még furcsább volt, hogy a helyén füst tört elő. A két kalóz egymásra bámult:

- Itt kémény van! - kiáltottak föl egyszerre.

Csakugyan: a föld alatti lakás kéményét fedezték föl. Ha ellenség közeledett, a fiúk rendszerint ezzel a gombával takarták el a nyílást.

De nemcsak füst tört elő, hanem gyermekhangok is hallatszottak. A fiúk teljes biztonságban érezték magukat rejtekhelyükön, és vidáman csacsogtak. A két kalóz komoran hallgatózott, majd helyére tette a gombát. Körülnézve megpillantották az odúkat a hét fa törzsén.

- Hallottad, mit mondtak? Peter Pan nincs idehaza - suttogta Bukó, és vadul hadonászott Dugóhúzó Danival.

Horog bólintott. Gondolataiba merült hosszú ideig, majd gonosz mosoly torzította el barna arcát. Bukó csak erre várt.

- Halljam a tervedet, kapitány! - kiáltotta türelmetlenül.

- Visszamegyünk a hajóra - tagolta Horog, fogai közt szűrve a szót -, és sütünk egy nagy, vastag, édes tortát, s bevonjuk zöld cukormázzal. Itt alattunk bizonyára csak egy szoba van, mert csak egy kéményt láttunk. Ezek a buta vakondok nem jöttek rá, hogy semmi értelme külön bejáratot építeni mindegyiküknek. Látszik, hogy nincs anyjuk. A tortát elhelyezzük a hableányok tavának a partján. A fiúk örökké arra úszkálnak, játszadoznak a hableányokkal. Rábukkannak a tortára s nekiesnek, mert nincs anyjuk, aki megtanította volna, milyen ártalmas fölhabzsolni egyszerre a zsíros, édes tortát. - Horog fölnevetett. - Igen, ez aztán végez velük, belepusztulnak.

Bukó egyre növekvő csodálattal hallgatta.

- Ilyen agyafúrt, nagyszerű cselről még nem is hallottam! - tört ki. Örömeükben mindketten táncra perdültek, és nótára gyújtottak:

*Mindenki reszket, ahol én
Vagyok, csodás dolog,
Csontig hasít a félelem,
Ha előjön Horog.*

Dalolni kezdtek, de nem tudták befejezni, mert valami nesz hallatszott, amelytől azonnal elhallgattak. Előbb gyöngé nesz volt, mint amikor levél hull le az ágról s a földre ér, de amint közeledett, kivehették:

- Tik-tak-tik-tak.

Horog megremegett, fölemelte egyik lábát.

- Jön a krokodilus! - nyögte, és eliramodott, nyomában a fedélzetmesterrel.

Csakugyan a krokodilus jött. Megelőzte a rézbőrűeket, akik a többi kalózt keresték. Ő elcamogott Horog után.

A fiúk ismét kijöttek a szabadba. Az éjszaka veszélyei korántsem értek még véget: hirtelen Majszi termett köztük elfulladva, sarkában egy falkányi farkassal. A vadak kiöltötték nyelvüket, és ijesztően üvöltöttek.

- Mentsetek meg, mentsetek meg! - könyörgött Majszi, és a földre vetette magát.

- De hát mit tehetünk? mit tehetünk?

- Mit tenne Peter? - kiáltották mindannyian, s még be sem fejezhették, máris rájöttek: Peter hátat fordítana nekik, lehajolna, és a lába között nézné őket.

És gyorsan elhatározták:

- Tegyük úgy, ahogy Peter tenne.

Ez a legsikeresebb mód a farkasok ellen. A fiúk, mintha vezényszóra hallgatnának, lehajoltak, és a lábuk között a farkasokra kukucskáltak. És az eredmény nem maradt el, mert a farkasok, amint meglátták a feléjük közeledő, ijesztő látványt, behúzott farokkal elsompolyogtak.

Majszi is fölkelt. Szeme kimeredt - a többiek azt hitték, még mindig a farkasokat nézi. De nem őket nézte.

- Csudálatos valamit láttam - kiáltott föl. A fiúk kíváncsian gyűltek köréje. - Nagy, fehér madár volt. Errefelé röpült.

- Micsoda madár?

- Nem tudom - mondotta lenyűgözve. Nagyon fáradtnak látszik, és mintha nyögdécselne röptében. Ezt mondja: „Szegény Wendy.”

- Szegény Wendy?

- Igen, emlékszem már - vágta rá Pehely -, vannak Wendy-madarak is.

- Most jön! - kiáltotta Göndör, s a magasban röpülő Wendyre mutatott.

Wendy már majdnem föléjük ért, s a fiúk hallhatták nyögdécselését, de hamarosan elnyomta Csingi Csöng éles hangja.

- Szervusz, Csingi! - kiáltották az álmélkodó fiúk.

Csingi válaszul csöngetett:

- Peter azt üzeni, hogy lőjétek le a Wendy madarat!

- Ha Peter akarja, megteesszük - kiáltották vissza a fiúk együgyűen. - Gyerünk, hozzuk az íjat a nyílvezzőkkel!

Mindenki a maga faodvához szaladt, csak Tülok nem, mert nála volt íja és nyílvezzéje. Csingi észrevette, és kis kezét összedörzsölte örömében:

- Rajta, Tülok, rajta! - kiáltotta. - Peter nagyon fog örülni.

Tülok remegő kézzel illesztette az íjra a nyílvezzőt.

- Félre az útból, Csingi!

Meghúzta az íj idegét, és Wendy, mellében a nyílvezzővel, lezuhant a földre.

Negyedik fejezet **A házikó**

A fölfegyverkezett fiúk kiszöktek a fa odvából, de már ott állt az ostoba Tülök, és egyik lábát diadalmasan Wendyre tette.

- Elkéstemek - kiáltotta büszkén. - Én lőttem le a Wendy-madarat! Nekem lesz majd hálás Peter.

Odafönn megszólalt Csingi Csöng:

- Buta számár! - és igyekezett elbújni. Azonban a fiúk nem hallották. Körülvették Wendyt, s amint nézték, ijesztő csönd ereszkedett az erdőre. Ha Wendy szíve dobogott volna, bizonyára meghallják mindannyian.

Elsőnek Pehely szólalt meg:

- De hiszen ez nem madár - mondta ijedten. - Inkább kislánynak nézném.

- Kislánynak? - kérdezte Tülök és megremegett.

- És mi megöltük - tette hozzá rekedten Majszi. A fiúk levették sapkájukat.

- Mindent értek - szólalt meg Göndör. - Peter hozta közénk a kislányt. - És kétségbeesett arccal levetette magát a földre.

- Azért hozta a kislányt, hogy legyen végre, aki gondunkat viselje - mondta az egyik Iker -, ti pedig megöltétek!

Tülök arca fehér lett, mind a fal.

- Én lőttem le - mondta, és elgondolkozott. - Ha álmomban hölgyet látok, mindig arra ébredek, hogy azt mondom: „Kedves mama, kedves mama!” És mikor igazán megérkezett, lelőttem. - És lassan tovább ballagott.

A fiúknak megesett a szívük rajta:

- Ne menj el - kérték.

- Mennem kell - mondta, és megrázkódott. - Úgy félek Petertől!

Ebben a szomorú pillanatban hangot hallottak, s mindannyiuknak torkában dobogott a szíve: Peter rikoltott.

- Itt van Peter! - kiáltottak föl, amint meghallották a visszatérést jelző rikoltást.

- Takarjuk le a kislányt - suttogták, és körbeállták, csak Tülök maradt távolabb.

A rikoltás megismétlődött, s Peter leszállt előttük:

- Szervusztok, fiúk! - kiáltotta, s a többiek önkéntelenül visszaköszöntek, majd ismét csönd lett.

Peter összevonta a szemöldökét:

- Megérkeztem - mondta élesen -, semmi éljenzés?

A fiúk tátogtak, de hang nem jött ki a torkukon. Peter mintha észre sem vette volna, úgy sietett közölni a pompás hírt:

- Nagy újság van, fiúk - kiáltotta. - Hoztam valakit, aki gondot visel majd mindannyiunkra, mint egy igazi édesanya.

Semmi hang: csak egy tompa puffanás: Tülök térdre esett.

- Nem láttátok erre felé? - aggódott Peter. - Itt kellett elröppölnie.

Tülök felállt.

- Megmutatom én, hol van - mondta csöndesen. S mert a többiek még mindig körbeállták a kislányt, rájuk szólt. - Félre az útból, Ikrek, hadd nézze meg Peter.

A fiúk félreállottak. Peter nézte, nézte egy darabig tanácstalanul.

- Meghalt - mondta leverten. - Bizonyára megijedt valamitől és belehalt.

Ekkor megpillantotta a nyílveesszőt a kislány szívében. Fölvette, és végigmérte a fiúkat:

- Ez kié? - kérdezte szigorúan.

Tülök térdre esett:

- Az enyém.

- Ó, te nyomorult! - és Peter, mint valami tört, nekiszegezte a nyílveesszőt Tülöknek.

Az nem védekezett; mellén szétnyitotta az inget;

- Ide szúrj, Peter! - mondta elszántan. - Szúrj le!

Peter fölemelte a nyílveesszőt, egyszer, kétszer, de keze mindig lehanyatlott.

- Nem vagyok képes rá - dadogta -, mintha visszatartaná valami a kezemet.

Rémülten nézték mindannyian, kivéve Majszit, aki szerencsére Wendyt figyelte.

- Nicsak! - kiáltotta hirtelen. - Wendy él! Nézzétek a kezét!

Csodák csodájára Wendy csakugyan fölemelte a kezét. Majszit fölébe hajolt, és feszülten hallgatózott.

- Úgy értettem, hogy azt mondta: „Szegény Tülök” - suttogta a fiú.

- Tehát él! - szögezte le Peter.

Pehely is tüstént elkiáltotta magát:

- Wendy kisasszony él!

Peter letérdelt a kislány mellé, és megtalálta a gombot, amelyet ő ajándékozott volt. Emlékeztek, ugye, hogy Wendy a nyakláncára fűzte.

- Csodálatos! A nyílveessző pontosan ezt találta el. Ez az a csók, amelyet én adtam neki, és most megmentette az életét.

- Én tudom, milyen a csók - vetette közbe Pehely. - Hadd lám csak: igen, pontosan ilyen.

Peter azonban nem hallotta. Wendyt kérlelte, hogy térjen magához minél hamarabb, s akkor megmutatja neki a hableányokat. Wendy persze, még nem jutott szóhoz, olyan ijesztően gyöngye volt, azonban a magasból panaszos nyögés hallatszott.

- Csingi jajgat, mert Wendy életben maradt - jegyezte meg Göndör.

A fiúk elmesélték Peternek Csingi cselvetését. Peter arca vészjósló kifejezést öltött; a fiúk még sose látták ilyen haragosnak.

- Ide süss, Csingi! - kiáltott rá. - Végeztünk a barátsággal. Tűnj el innen örökre!

Csingi Peter vállára röppent, hogy megengesztelje, de a fiú elhessentette. Mikor azonban Wendy ismét fölemelte a karját, Peter megennyhült:

- No, nem bánom, nem örökre, de legalább egy hétre.

Mihez kezdjenek most már a gyöngélkedő Wendyvel?

- Vigyük le a lakásunkra - ajánlotta Göndör.

- Pontosan - bólintott Pehely. - Így kell bánni a kisasszonyokkal.

- Nem, nem lesz jó - mondta Peter. - Ne nyúljatok hozzá. Annál jobban tiszteljük.

- Pontosan - hagyta rá Pehely. - Én is így értettem.

- De ha itt hagyjuk a földön, belehal - vélte Tülok.

- Pontosan - mondta Pehely. - Belehal, de nincs mit tenni.

- Dehogyan nincs! - kiáltotta Peter. - Építsünk házikót fölébe!

A fiúk el voltak ragadtatva.

- Gyorsan! - parancsolta Peter. - Mindenből a legjobbat szedjétek össze! A lakásunkból is! Nyomás!

Egy szempillantás alatt támadt olyan sürgés-forgás, mint a szabóműhelyben, ha az esküvő előtti estén gyorsan el kell készülni a menyasszonyi ruhával. Föl-alá rohangáltak a fiúk: le a lakásba takaróért, tűzifáért az erdőre, s a zürzavar kellős közepén ki más toppant be, mint John és Michael! Mióta leszállottak a földre, alig vonszolták magukat, lépten-nyomon elaludtak, megálltak, fölrezzentek, még egyet csoszogtak és elszunnyadtak ismét.

- John! John! - kiáltott rá Michael. - Ébredj! Hol van Nana és hol van mama?

John megdörzsölte a szemét:

- Igaz is - motyogta. - Elröpültünk hazulról.

Képzeltetik, hogy föllélegeztek, mikor végre rábukkantak Peterre.

- Szervusz, Peter!

- Szervusztok! - köszönt Peter barátságosan, bár közben teljesen megfélekezett róluk. Nagy munkában volt: körbejárta Wendyt, hogy megmérje, hány lépés hosszú, hány lépés széles legyen a házikó. John és Michael csak nézte:

- Wendy elaludt?

- El.

- Gyere, John, költjük föl, hogy főzzön nekünk vacsorát - ajánlotta Michael. Közben odaért az egyik fiú egy ölnyi faággal a kunyhó számára. - No nézd csak, mit csinálnak! - kiáltotta.

- Göndör - mondta Peter a legparancsnokibb hangján -, legyen gondod rá, hogy ezek a fiúk is segítsenek a házépítésben.

- Igenis, kapitány.

- Házat építtek? - képedt el John.

- A Wendy-madárnak - magyarázta Göndör.

- Wendynek? - furcsállotta John. - De miért? Hiszen csak egy lány!

- Épp azért - mondta Göndör. - Lány, és mi őt szolgáljuk.

- Ti? És éppen Wendyt?

- Csakis - szólt közbe Peter. - És ti szintén. Gyerünk, Göndör, vidd őket magaddal.

Az elképedt testvérek nemsokára együtt sürgölődtek a többiekkel, vágták, aprították az ágakat és cipekedtek.

- Először a székeket és a kandallórácsot készítsétek el, utána majd fölépítjük köréjük a házat - rendelkezett Peter.

- Színigaz - hagyta rá Pehely. - Én is úgy emlékszem, hogy így kell házat építeni.

Peternek mindenre gondja volt:

- Pehely, hívjál orvost! - parancsolt rá.

- Igenis - vágta rá Pehely, és fejét vakarva távozott. De tudta, hogy Peter parancsát tűzőn-vízen át teljesíteni kell. Nemsokára visszatért, fején John kalapjával, arcán ünnepélyes kifejezéssel.

- Kérném szépen, orvosnak tetszik lenni? - kérdezte Peter, és odament hozzá.

- Az vagyok, fiam - mondta Pehely.

- Kérném szépen, van itt egy hölgy, nagyon beteg - magyarázta Peter. A hölgy ott feküdt a lábuk előtt, de Pehely úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Cc, cc, cc - cöcögött -, és hol a beteg?

- Emitt a tisztáson.

- Megmérem a lázát - jelentette ki Pehely, és úgy tett, mintha lázat mérne; Peter türelmetlenül várakozott. Figyelte, mi lesz az eredmény.

- Hogy van?

- Cc, cc, cc, lázmérés közben meg is gyógyult.

- Ennek nagyon örülök - mondta Peter.

- Este még eljövök és megnézem - mondta Pehely. - Addig is adjanak neki jó erős húslevest, szalmaszállal igya meg. - Ezzel elballagott. Visszaadta a kalapot Johnnak, és nagyot szuszogva föllélegzett, mint olyankor szokta, ha kikecmergett a csávéból.

Időközben fejszezsattogástól visszhangzott az erdő; Wendy lábánál hevert már majdnem minden holmi, ami csak szükséges egy kényelmes házikó fölépítéséhez.

- Jó volna tudni, milyen házikót szeretne Wendy - mondta egyik fiú.

- Nézd csak, Peter - kiáltotta a másik -, megmozdult álmában!

- Kinyitotta a száját! - kiáltotta egy harmadik, és tisztelettudóan nézte. - Milyen édes!

- Lehet, hogy énekelni fog álmában - vélte Peter. - Wendy, énekeld el, milyen házikót szeretnél.

Wendy ki sem nyitotta szemét, azonnal dalra gyűjtött:

*Szeretnék egy kis házikót,
Ilyen nem volt soha:
Szép pirosak a falai,
Teteje zöld moha.*

Lett erre nagy ricsaj! Mert - csodálatos, véletlen szerencse - az összehordott ágakból pirosas nedv szivárgott, körös-körül pedig nőtt moha elegendő. Amint húzták föl a házikót, ők is énekeltek:

*Fölhúztunk már falat, tetőt,
Az ajtó nyitva rég,
Dalold el, Wendy kismamánk,
Mit is kívánsz te még.*

Mire Wendy sóváran így válaszolt:

*Szeretnék én a házikón
Körös-körül sok ablakot,
Rózsák hirdessék mindenütt,
Hogy jó gyerekek laknak ott.*

Néhány ökölcsapással ablakot vágtak a fiúk, és nagy, sárga levelekből redőnyt készítettek. De honnan kerítsenek rózsát?

- Rózsát szerezzetek! - követelte Peter.

A fiúk gyorsan úgy tettek, mintha gyönyörű rózsákat futtatnának föl a falakra.

És a jó gyerekek hol vannak?

Nehogy Peter rájuk parancsoljon, hogy gyerekeket kerítsenek a föld fenekéről is, sietve dalra gyűjtottak:

*A falat rózsá futja be,
Pirosán rádköszön,
És itt állunk mi, gyermekül,
Az ajtóküszöbön.*

A ház nagyon csinosra sikerült, és Wendy bizonyára otthonosan érezte magát benne - ezt ugyan csak sejtették, mert természetesen nem láthattak be a házikóba. Peter föl-alá járkált, és az utolsó simításokat irányította. Sasszeme minden apró hibát fölfedezett. Mikor már úgy látszott, hogy semmi sem hiányzik, Peter megszólalt:

- Nincs kopogtató az ajtón.

A fiúk elsüllyedtek szégyenletükben, de Tülok föltalálta magát: lefeszítette cipője talpát, és a sarok pompásan beillett kopogtatónak.

De most már igazán nem hiányzik semmi, gondolták.

Dehogynem!

- Nincs kémény - mondta Peter. - Kémény kell a házra.

- Bizony, a házra kémény kell - mondta John nagyképűen.

Peternek támadt egy ötlete. Lekapta John fejéről a kalapot, kilyukasztotta a tetejét, és fölrakta a házikóra. A házikó úgy örvendezett a nagyszerű kéménynek, hogy - mintegy köszönetül - azonnal füstpamacsokat eregetett kifelé.

Most aztán igazán elkészültek mindennel. Nem maradt más hátra, mint hogy bekopogtassanak.

- Vigyázzatok, hogyan viselkedtek - figyelmeztette Peter a fiúkat -, tudjátok jól, hogy az első benyomás a legmaradandóbb.

Ezzel udvariasan bekopogott. A fiúk csöndben voltak; mély csönd borult az erdőre is, nem hallatszott más hang, csak Csingi Csöngé: ült egy ágon, figyelt, és csúfondárosan kacagott.

A fiúk azon töprengtek, vajon megnyílik-e az ajtó. És ha egy kisasszony nyit ajtót, milyen lesz?

Az ajtó kinyílt, és kilépett a kisasszony-Wendy. A fiúk lekapták a sapkájukat.

Wendy, amint illik, meglepetést mutatott. Pontosan ezt várták tőle.

- Hol vagyok? - kérdezte a kislány.

Természetesen Pehely szólalt meg először:

- Wendy kisasszony, ezt a házat az ön számára építettük - hadarta.

- Ugye, hogy el van ragadtatva? - kiáltotta közbe Majszi.

- Nagyon kedves, csinos házikó - mondta Wendy. A fiúk pontosan ezeket a szavakat várták tőle.

- És mi vagyunk az ön gyerekei - kiáltották az Ikrek.

Mindnyájan letérdeltek, feléje nyújtották a kezüket, és így kiáltoztak:

- Ó, Wendy kisasszony, legyen a mamánk!

- Lehetek vajon? - kérdezte Wendy ragyogó arccal. - Igazán csábító gondolat, de én csak kislány vagyok, nincs még tapasztalatom.

- Ugyan, mit számít - vélte Peter mint olyan személy, aki aztán járatos ezekben a dolgokban. - Nekünk csak egy kis anyai melegségre van szükségünk.

- Látjátok, azt hiszem, éppen ez az, amit én adni tudok - mondta Wendy.

- Úgy van, úgy van! - kiáltották mindannyian. - Első pillantásra láttuk mi!

- Hát jó - egyezett bele Wendy -, megteszem, ami tőlem telik. Jöjjetek be hamar, rakoncátlan kölykök! Fogadni mernék, hogy beázott a cipőtök. Mielőtt ágyba fektetnélek, marad még annyi idő, hogy befejezzem Hamupipőke meséjét.

A fiúk bementek. Nem tudom, hogy fértek el odabenn mindannyian, de Nekeresdországban úgy van, hogy igen kis helyen elférnek az emberek.

Így töltötték az első vidám estét Wendyvel, s ezt még sok más követte. Nemsokára a kislány lefektette őket a hatalmas ágyba a fák alatti lakásukban, ő maga pedig a házikóban aludt, míg Peter kivont karddal őrködött az ajtóban, mert a távolból odahallatszott a mulatozó kalózok rikoltozása, és ott settenkedtek a farkasok is, prédára lesve. De a házikó békés, biztonságos volt: a redőnyök mögül fény világított ki a künti sötétségre, a kémény vígan füstölt, és Peter rendületlenül őrködött. Nemsokára elszundított ő is. Néhány szédelő tündér pihent meg a vállán. Hazafelé tartottak egy mulatságról. Megfricskázták Peter orrát és tovaszálltak.

Ötödik fejezet

A hableányok tava

Öröm volt nézni, ahogyan a gyermekek ebéd után lepihentek félórára egy sziklán. Ezt Wendy követelte meg, és így is kellett tenniük igaziból, bár, ami az ebédet illeti, csak úgy tettek, mintha ebédeltek volna. Kifeküdtek hát a napra, ugrándozott rajtuk a fény, Wendy pedig nagy komolyan örködött felettük.

Egy napon is éppen pihentek az Elhagyottak Szikláján. A szikla alig volt nagyobb, mint otthoni közös ágyuk, de persze a fiúk értették a módját, hogy minél kisebb helyen elférjenek. Elszunnyadtak, vagy csak feküdtek ott behunyt szemmel, s ha úgy gondolták, hogy Wendy nem néz oda, meg-megcsipkedték egymást. Wendyt egészen lefoglalta a varrás.

Míg varrogatott, a tó valahogyan megváltozott. Apró hullámok szaladtak végig a hátán, a nap elbújt, árnyékba borult minden, és az idő hűvösre fordult. Wendy már annyira sem látott, hogy befűzze a cernát a tűbe. Mikor fölpillantott, a tó, amely máskor barátságos volt, most idegenül, fenyegetően hullámozott.

Még nem esteledett, ezt tudta jól, de olyan sötétség támadt, mint az éjszaka. Sőt még rosszabb. Még nem borult minden sötétségbe, de a tenger borzongása már jelezte, hogy nincs sok hátra. Vajon mi lehet?

Wendynek eszébe jutottak a történetek, amelyeket az Elhagyottak Sziklájáról hallott. A sziklát azért nevezték így, mert szívtelen hajóskapitányok ide tették ki az engedetlen matrózokat, hogy megfulladjanak. Ha jött a dagály, elborította a sziklát, s a szerencsétlenek odavesztek.

Természetesen azonnal föl kellett volna ébreszteni a fiúkat. Nemcsak azért, mert ismeretlen veszély fenyegetett, hanem azért is, mert nem tesz jót nekik, ha tovább alszanak a hűvösödő sziklán. De Wendy még nagyon fiatal mama volt ahhoz, hogy tudja mindezt. És azt tartotta, hogy a szabály - szabály: ebéd után félórára le kell pihenni. Félt ugyan, és szerette volna a fiúk hangját hallani, mégsem ébresztette fel őket, még akkor sem, amikor vízbe merülő evezők csobbanását hallotta, pedig a szíve a torkában dobogott. Őrizte az álmukat. Ugye, milyen bátor kislány volt Wendy?

Szerencsére akadt a fiúk között valaki, aki még álmából is fölérzett a veszélyre. Peter fölugrott, egy pillanat alatt kiment az álmom a szeméből, mint a nyúl, és figyelmeztető rikoltása fölébresztette a többieket is.

Peter mozdulatlanul állt, tenyeréből tölcserő formált és a füléhez tartotta.

- Jönnek a kalózok! - kiáltotta. A többiek köréje gyűltek. Peter arcán különös mosoly játszadozott, láttára megborzongott Wendy. Amikor így mosolygott, egyik fiú sem merte volna megszólítani: nem volt mit tenniük, vártak és engedelmeskedtek. A parancs éles volt és metsző:

- Mindenki a víz alá!

Néhány talpat lehetett látni, s a tó egykettőre pusztá maradt. Az Elhagyottak Sziklája maga is elhagyottan árválkodott a növekvő hullámok közepette.

A csónak közeledett. A kalózoké volt; hárman ültek benne: Bukóréce, Bánomisén és harmadikul nem más, mint a foglyul ejtett Tigrisliliom. Csuklóján és bokáján megkötözték; jól tudta, milyen sors vár rá. Ott fogják hagyni a sziklán és elpusztul.

A ködben, amelyet magukkal hoztak, a kalózok nem látták meg a sziklát, míg csak bele nem ütköztek.

- Hogyan kormányozol, te idétlen! - kiáltotta valaki ír kiejtéssel. Bukó volt. - Nekimegyünk a sziklának! Most pedig kiteszük a rézbőrűt, és magára hagyjuk, hadd fulladjon meg.

Durván megragadták a szépséges indián hercegnőt, és kihajították a sziklára. Tigrisliliom büszke méltósággal tűrte, tudta, hogy minden ellenkezés hiábavaló.

Közvetlenül a szikla mellett, de a túlsó oldalon, ahol nem láthatták a kalózok, két fej bukott fel a víz alól: Peteré és Wendyé. Wendy sírt: először látott ilyen szomorú dolgot. Peter nem sajnálta annyira Tigrisliliomot, mint Wendy; őt az háborította föl, hogy két kalóz tört egyetlen ember ellen; elhatározta, hogy megmenti a hercegnőt. Legkönnyebben úgy lehetett volna, ha megvárja, míg a kalózok eltűnnek, de Peter sohasem a könnyebbik utat választotta.

Szinte mindent meg tudott csinálni, amit csak akart. Most Horog hangján szólalt meg:

- Hé, ti szerencsétlenek! - Egészen Horog hangja volt.

- A kapitány szólt - mondták a kalózok, és elképedve néztek össze.

- Erre úszik, felénk - vélte Bánomisén. Meresztették a szemüket, de semmit sem láttak.

- Kítettük a rézbőrűt a sziklára - kiáltotta Bukó.

- Bocsássátok szabadon! - hangzott a meglepő válasz.

- Bocsássuk szabadon?!

- Pontosan! Vágjátok el a köteleit, és engedjétek útjára!

- De kapitány...

- Hányszor mondjam még? - kiáltott föl Peter. - Vigyázzatok, mert megkóstoljátok a horgomat!

- Nem tetszik ez nekem - morogta Bukó.

- Jobb lesz, ha teljesítjük a kapitány parancsát - idegeskedett Bánomisén.

- Legyen hát - mondta Bukó, és elvágta Tigrisliliom kötelékeit. A hercegnő, mint egy angolna, azonnal besiklott Bánomisén mellett a vízbe és eltűnt.

Wendy természetesen el volt ragadtatva Peter ravaszságától. Azt is tudta, hogy Peter maga is el van ragadtatva, s mindjárt fölrikolt és ezzel elárulja rejtekhelyüket; hamar befogta a száját egyik kezével.

Alig tette meg, Horog kiáltása hallatszott:

- Hé, ti, ott a csónakban! - és ezúttal nem Peter utánozta a hangot.

Ő talán épp arra készülődött, hogy rikoltson egy nagyot, ehelyett azonban csodálkozva fűtlyentett.

- Csónakosok, hé! - hallatszott megint a kiáltás.

Wendy rájött, mi történt: az igazi Horog is ott úszott a tóban.

Megközelítette a csónakot. Emberei világot gyújtottak, hogy mutassák az utat, s nemsokára oda is ért. A lámpa világánál Wendy meglátta, amint horog-kezét beakasztotta a ladik peremébe; meglátta csúnya, barna arcát, amint kiemelkedett a vízből, és megremegett. Kereket is oldott volna, de Peter nem hagyta. Nem fért a bőrébe, és nem bírt magával elégedettségében:

- Ugye, nagy voltam? - suttogta a kislány fülébe. És intett neki, hogy figyeljen.

A két kalóz égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mi szél hozta oda a kapitányukat. Horog azonban ráhajtotta fejét horog-kezére, és gondolataiba merült.

- Minden rendben, kapitány? - kérdezték riadtan, de Horog csak nyögött a sötétben.

- Sóhajt - mondta Bukó.

- Megint sóhajt - mondta Bánomisén.

- Mi a baj, kapitány?

Horog végül dühösen megszólalt:

- A játszma elveszett. Ezek a fiúk anyát találtak maguknak.

Wendyt, bár minden ízében reszketett, most elöntötte a büszkeség.

- Átkozott legyen a nap, amikor ez történt! - kiáltotta Bánomisén.

- Mi az, hogy anya? - kérdezte a tudatlan Bukó.

Wendy úgy elképedt ezen, hogy fölkiáltott:

- Még ezt sem tudja! - és azon tűnődött, hogy ha a kalózok közül is lenne gyermeke, bizonyára Bukó volna az.

Horog föltekintett és nagyot kiáltott:

- Mi volt ez? - Mire Peter benyomta Wendy fejét a víz alá.

- Én nem hallottam semmit - szólt Bánomisén, és meglóbálta a lámpát a víz fölé. A kalózok körülnéztek, és furcsa látvány tárult a szemük elé: a tó vizén madárfészek lebegett, és benne ült a Sohamadár.

- Oda süss! - mutatta Horog Bukónak. - Ott van egy anya. Micsoda példa! A fészek beesett a vízbe, de az anyamadár már nem hagyhatja el a tojásait, látod?

Bukó megrendülve nézte a tovaúszó fészket. Most megszólalt a gyanakodó természetű Bánomisén.

- Ha ez is anya, akkor biztosan azért jött, hogy segítségére legyen Peternek.

Horog fölugrott:

- Ajaj, ettől tartok magam is!

- Kapitány - kérdezte Bukó -, nem rabolhatnók el a gyerekek mamáját? Legyen a miénk!

- Ragyogó ötlet! - ujjongott Horog. Fürge agya máris azon töprengett, hogyan lehetne megvalósítani. - Elrabolhatjuk a fiúkat és a hajóra visszük, áthajítjuk őket a korláton, és Wendy a mi anyánk lesz.

Wendy újfönt megfeledkezett magáról:

- Soha! - kiáltotta, és a víz alá merült.

- Mi volt ez?

De a kalózok most sem láttak semmit. Azt hitték, csak egy falevél susogott.

- Jó lesz így, gazfickók? - kérdezte Horog.

- Itt a kezem, nem disznó láb - mondták a kalózok.

- Itt meg az én horgom. Esküdjete!

Mindhárman megesküdtek. Közben a sziklához értek, és Horognak hirtelen eszébe jutott Tigrisliliom.

- Hol a rézbőrű lány? - kérte számon tőlük.

- Jó helyen van, kapitány. Szabadon engedték - mondta Bukó elégedetten.

- Szabadon engedték?! - hördült fel Horog.

- Te magad parancsoltad - dadogta a fedélzetmester.

- Te kiáltottad a vízből, hogy bocsássuk szabadon - magyarázta Bánomisén.

- Mennydörgős mennykő! - üvöltötte Horog. - Kelepcét szimatolok! - Arca teljesen elfeketült a dühtől, de látnia kellett, hogy emberei jóhiszeműen cselekedtek, és alig jutott szóhoz a meglepetéstől. - Nem, fiaim, én nem adtam ilyen parancsot.

- Különös - vélte Bukó, és mindhármuk hátán végigszaladt a hideg. Horog fölemelte hangját, de azért reszketett:

- Ó, szellem, aki ma este itt kószálsz a sötét tapon, hallasz-e engem?

Peter persze hallgathatott volna, de lám, nem hallgatott. Rögtön megszólalt Horog hangján:

- Hallak, azt a fűzfán füttyülő rézangyalát!

Horog nem ijedt meg, de Bukó és Bánomisén rémülten összebújt.

- Ki vagy, te idegen? Beszélj! - követelte Horog.

- Horog Jani vagyok - válaszolta a hang -, Horog Jani, a Halálfejes Lobogó kapitánya.

- Dehogyan vagy, dehogyan vagy! - ellenkezett rekedt hangján Horog.

- Mennydörgős mennykő! - ismételte meg a hang Horog mondását - Merészed még egyszer mondani, mert beléd akasztom a vasmacskát!

Horog most behízelgő hangra váltott:

- Ha te vagy Horog Jani, akkor mondd meg, ki vagyok én? - kérdezte szinte alázatosan.

- Egy tőkehal - felelte a hang -, egy vacak tőkehal.

- Tőkehal! - visszhangozta bugyután Horog.

Észrevette, hogy a kalózok elfordulnak tőle.

- Egy tőkehal volt a kapitányunk! - morogták. - Micsoda gyalázat!

- Ide hallgass, te Horog! - kiáltotta Horog. - Van neked más hangod is?

Peter nem tudott ellenállni a kísértésnek: vidáman felelte a saját hangján:

- Van!

- És más neved is van?

- Hajaj!

- Növény? - kérdezte Horog.

- Hideg!

- Ásvány?

- Hideg!
- Élőlény?
- Melegedik!
- Férfi?
- Hideg! - hangzott a megvető válasz.
- Kisfiú?
- Meleg!
- Közönséges kisfiú?
- Hideg!
- Csudagyerek?

Wendy nagy ijedelmére a válasz így hangzott:

- Forró!
- Angliában lakol?
- Hideg!
- Itt?
- Meleg!

Horog már egészen belezavarodott.

- Kérdezzetek ti is valamit - mondta a kalózoknak, és végigtörülte izzadt homlokát.

Bukó töprengésbe merült:

- Nem jut eszembe semmi - tárta szét a karját.
- Nem találtad ki! Nem találtad ki! Föladod? Szabad a vásár?
- Szabad! - vágta rá a kalózok.
- Akkor jó. Én vagyok Peter Pan!
- Peter Pan! - dörmögte Horog, és egy szempillantás alatt magához tért. Bukó meg Bánomisén pedig visszavedlett hűséges szolgájává.
- Végre elkaptuk! - vigyorgott Horog. - Bukó, ugorj a vízbe! Bánomisén, gondod legyen a csónakra! Kézre kerítsétek élve vagy halva!

Ezzel vízbe szökött ő maga is. Ugyanakkor Peter csengő hangja hallatszott:

- Készen vagytok, fiúk?
- Készen! - visszhangzott mindenfelől.
- Akkor gyerünk, üsd-vágd-nem-apád!

A csata rövid volt, de vad. Elsőül John ontott vért: bátran a csónakba mászott, és Bánomisénre vetette magát. Tüzes birkózás után kiragadta a tört a kalóz mancsából; erre az vízbe ugrott, John pedig utána. A ladik tovaúszott.

A vízben itt-ott föl-fölbukkant egy fej, penge villant, kiáltás, üvöltés harsant. A zűrzavarban némelyek a saját embereikre támadtak. Bukó dugóhúzója megszúrta Tülök negyedik bordáját, s amikor Bukó megfordult, szembetalálta magát Göndörrel, aki megsebezte. A sziklától távolabb Bánomisénnek gyűlt meg a baja Pehellyel meg az Ikekkel.

De hol van Peter? Ő bizony nagy vadra vadászott.

A fiúk mindannyian vitézül harcoltak, s nem lehet fölroni nekik, hogy meghátráltak a kalózkapitány előtt. A vashorog halálos kört írt le körülötte, s a fiúk elsiklottak onnan, mint a riadt halacskák.

De volt valaki, aki nem ijedt meg, aki arra készült, hogy betör ebbe a körbe.

Furcsa módon mégsem a vízben találkoztak. Horog fölkapaszkodott a sziklára, hogy kiszuszogja magát; ugyanakkor Peter is a sziklára mászott a szemközti oldalon. A szikla csúszós volt, mint a jég, nem lehetett megállni rajta. Hasmánt kúsztak fölfelé. Még egyik sem vette észre a másikat. Amint fogódzót kerestek, egymás kezét érintették; meglepetésükben fölemelték a fejüket: arcuk majdnem összeért; így találkoztak.

Peter villámgyorsan kirántott egy kést Horog övéből, s már szúrni akart, mikor észrevette, hogy ő magasabbra jutott a sziklán, mint ellenfele. Így nem lett volna méltányos a küzdelem. Peter kinyújtotta a kezét, hogy fölsegítse a kalózt.

Horog azonban beleharapott.

Peter szinte sóbálvánnyá vált, nem a fájdalom képesszette el, hanem ellenfelének a galádsága. Állt és szörnyülködve bámult, teljesen tanácstalan volt.

Pár perccel később látták a fiúk, amint Horog vadul csapkod a vízben, a hajóhoz igyekszik. Durva arcán azonban nem a győztes öröme ragyogott: sápadt volt, mint a fal, és eltorzult a félelemtől, mert nyomában ott úszott mohón a krokodilus. A fiúk máskor ott úsztak volna mellettük, vidáman biztatva a krokodilust: most azonban más gondjuk volt: Peter és Wendy eltűnt. Tüvé tették az egész tavat, szölongatták az elveszetteket. Rátaláltak a kalózok csónakjára és hazaeveztek. Útközben kiáltoztak:

- Peter! Wendy! -, de semmi válasz nem érkezett, csak a habléányok nevettek csúfondárosan.

- Biztosan hazaúsztak vagy hazaröpültek - gondolták a fiúk. Nem aggódtak túlságosan, mert bíztak Peterben. Rakoncátlankodtak, kuncogtak, hogy nem kell a tyúkokkal egyszerre lefeküdniük, és nem az ő hibájukból, hanem a Wendyéből.

Amikor hangjuk elhalt a távolban, és csönd borult a tóra, messziről gyöngye kiáltás hallatszott:

- Segítség! Segítség!

Két apró alak vergődött a sziklán: a kislány elájult, s a fiú karjában feküdt. Peter utolsó erejével szárazra tette Wendyt, aztán ledőlt melléje. Már-már elájult ő is, de ekkor észrevette, hogy a víz szintje emelkedik. Tisztában volt vele, hogy nemsokára itt pusztulnak, de nem bírt tenni semmit sem.

Amint így feküdtek egymás mellett, egy habléány megragadta Wendy lábát, és lassan húzni kezdte a víz felé. Peter megérezte, hogy a kislány lecsúszik, gyorsan fölugrott, éppen idejében, hogy visszahúzhassa.

Meg kellett mondania az igazat.

- A sziklán vagyunk, Wendy. A víz emelkedik, nemsokára elborít bennünket.

Wendy azonban most sem fogta fel a helyzetet.

- Menjünk innen - mondta szinte vidáman.
- Menni kellene - válaszolta Peter gyöngye hangon.
- Ússzunk, Peter, vagy röpjünk?

Peter tiszta vizet öntött a pohárba:

- Azt hiszed, el tudsz úszni vagy röpjülni a szigetig az én segítségem nélkül?

Wendy megvallotta, hogy alig áll a lábán.

Peter felnyögött.

- Mi a baj? - Wendy hirtelen aggódni kezdett miatta.
- Nem tudok segíteni rajtad. Horog megsebesített. Nem bírok se úszni, se röpjülni.
- Akkor hát itt pusztulunk mindketten?
- Nézd csak, hogy emelkedik a víz.

Kezüikkel eltakarták a szemüket, hogy ne is lássák. Arra gondoltak, hogy nemsokára végük van. Amint így ültek, valami lágyan nekiütődött Peternek, mintha megcsókolták volna, és ott maradt, s mintha halkán kérdezte volna:

- Segíthetek valamiben?

Egy sárkány farka ért hozzá. A sárkányt Michael készítette pár nappal ezelőtt; most lassan kicsúszott a kezéből és tovalebbszökkent.

- Itt a Michael sárkánya - . Peter már-már elcsüggedt, de aztán sikerült megkaparintania és magához húznia a sárkány farkát.
- Ha Michaelt fölemelte a földről, miért ne tudna téged is? - kiáltott föl.
- Mindkettőnket!
- Kettőt nem bír el: Michael meg Göndör kipróbálta.
- Akkor húzzunk sorsot - mondta Wendy önfeláldozóan.

- Azt már nem! Te vagy a hölgy. - És Peter máris a kislány derekára csavarta a sárkány farkát. Wendy megragadta Petert, nem akart nélküle elmenni, de a fiú letaszította a szikláról:

- Jó utat! - szólt utána, és pár pillanat múlva Wendy eltűnt a szeme elől; Peter magára maradt a tavon.

A szikla egyre kisebbedett, nemsokára víz alá került az egész.

Peter sokkal bátrabb volt a többi fiúnál, de most már ő is megijedt. Egész teste megborzongott, mint amikor szellő borzolja a tenger tükrét; de a tengeren szellő szellőt, borzongás borzongást követ, Peter azonban csak egyetlenegyét érzett. Máris szilárdan megvetette lábát a sziklán, arcán mosoly ült, szíve úgy vert, mint a nagydob. Ezt mondotta:

- A halál sem más, mint egy rettentő nagy kaland.

Hatodik fejezet **A boldog otthon**

Mielőtt Peter teljesen magára maradt volna, hallotta a tengermélyi hálósobájukba vonuló habléányok surranását. Túl messze volt ahhoz, hogy az ajtócsukódást kivegye; de a korall-barlangok ajtajai fölé csengők voltak szerelve, és minden ajtónyitásra-csukásra megcsöndültek, s ezt hallotta Peter.

A víz nőttön-nőtt, már a lábát nyaldosta. Hogy gyorsabban teljék az idő, addig is, amíg a hullámok elnyelik, Peter egy úszó tárgyat figyelt a tavon. Előbb azt hitte, valami lebegő papiros, talán a sárkányról szakadt le, és unalmában azon tűnődött, mikorra fog partig vergődni az a tárgy.

De nem papírdarab volt mégsem, hanem a Sohamadár ült ott a fészkében, és kétségbeesetten erőlködött, hogy eljusson Peterhez. Mióta fészke a vízbe esett, úgy-ahogy megtanult evezni szárnyával, s valamennyire sikerült irányítani furcsa csónakját, de mire a fiú közelébe ért, látszott rajta, hogy ereje fogytán van már. Azért jött, hogy megmentse Petert.

Hatalmas erőfeszítéssel a sziklához taszította fészket. Akkor aztán szárnyra kapott, faképnél hagyta tojásait is, így adta tudtul mentő szándékát.

Peter megértette: megragadta a fészket, és köszönetet intett a feje fölött repkedő madárnak. De a madár nem azért függögetett ott a magasban, hogy a köszönetet fogadja, hanem látni akarta, amint a fiú fészkekre száll; no meg azt is, mi lesz a tojások sorsa.

Két nagy fehér tojás volt a fészkekben; Peter kezébe vette, és eltűnődött, mit tegyen velük. A madár szárnya alá dugta fejét, hogy ne is lássa, milyen véget érnek a tojások; de nem tudta megállani: tollai között kipislantott.

Nem tudom, említettem-e, hogy a szikla egyik repedésébe egy karó volt mélyesztve; réges-régen verték oda valami kalóznak, hogy az odarejtett kincs helyét megjelöljék. A karó most is ott állott, és Bánomisén ráakasztotta volt a kalapját: vízálló vitorlavászonból készült, széles karimájú, öblös kalap volt. Ide helyezte Peter a tojásokat, s a kalapot vízre bocsátotta. Úgy úszott, mint annak a rendje.

A Sohamadár egykettőre megértette Peter szándékát, és vijjogással fejezte ki bámulatát; Peter pedig, sej! akkorát rikkantott, hogy messze hallott: így adta tudtul, hogy jólesett a madár elismerése. Aztán beszállott a fészekbe, a karót beszúrta középre, mint valami árbocot, s vitorlaként ráakasztotta az ingét. Ugyanekkor a madár lesiklott a kalapra, és könnyedén a tojásokra ült. Egyik erre, a másik arra távolodott a vízen, s mindkettőjük szívében öröm dalolt.

Nagy volt az ujjongás, amidőn Peter, nemsokára Wendy után, hazatért a föld alatti lakásba - a kislányt ugyanis jól meghordozta a sárkány.

A tavi csetepaté egyik fontos eredménye az volt, hogy a rézbőrűek a gyermekek barátaivá váltak. Hiszen Peter szörnyű sorsból szabadította meg Tigrisliliomot, aki ezért vitézeivel együtt képes lett volna tűzbe rohanni érte. Az indiánok egész éjjel odaönn ültek, vigyáztak a föld alatti lakásra, és várták a kalózkodó támadását, amely nyilvánvalóan nem késhetett soká. Még nappal is ott ténferegtek, szívták a békepipát, és lesték, hátha adódik valahol valami csemege.

Petert Nagy Fehér Atyának nevezték el, és leborultak előtte; ő erre roppant büszke volt, de ez nem válik dicséretére.

A Nagy Fehér Atya - szólott hozzájuk pártfogó hangon, amint lábához kúsztak - igen nagy örömmel látja, hogy a *piccaninny* harcosok megvédelmezik wigwamját a kalóztól.

- Én Tigrisliliom lenni - szólt a bájos lány. - Peter Pan megmenteni engem, ezért legkedvesebb barátomul fogadni őt. Nem hagyni, hogy kalózok bántsák.

Most pedig elérkeztünk ahhoz az éjszakához, amelyet a gyermekek az éjszakák éjszakájaként fognak emlegetni az ekkor történtek következményei miatt. Odaönn a rézbőrűek takarókba burkolóztak őrhelyükön, alant pedig a gyermekek vacsoráztak, Peter kivételével, mert ő fölment, hogy megtudakolja, hány óra. Ezt pedig oly módon lehetett a szigeten, hogy megkereste a krokodilust, és kívárta a közelében, míg az óra ütött.

A mai vacsorán történetesen úgy tettek, mintha teát innának, körbeülték az asztalt mohó szürcsöléssel; valódi volt azonban a láрма - amint Wendy kijelentette -, egyenesen fülsiketítő. Wendyt persze nem a láрма bosszantotta, hanem az, hogy kitépték egymás kezéből az ennivalót, aztán jöttek magyarázkodni: Tülök lökdösődik a könyökével. Étkezéskor az volt a szabály, hogy nem szabad egymást hátrább lökdösni, hanem vitás ügyben fölemelt jobb kézzel jelentkezni Wendynél, udvariasan:

- Mamácska, ez és ez a panasom.

De rendszerint elfelejtették megtenni, vagy pedig állandóan zaklatták Wendyt.

- Csönd legyen! - kiáltotta el magát a kislány, miután már huszadszor ismételte el nekik, hogy ne beszéljenek egyszerre mindnyájan. - Pehely drágám, üres a tökhéjkupád?

- Még nem egészen, mamácska - mondta Pehely, miután belepillantott az elképzelt csészébe.

- Még el sem kezdte inni a tejét - szólt közbe Majszi.

E rágalomra Pehely nem hagyta magát:

- Panaszom van Majszira - vágta rá.

De John már fönn tartotta a kezét.

- Nos, mi a baj, John?

- Odaülhetnék Peter helyére, amíg nincs itt?

- Apa székébe ülni! - botránkozott meg Wendy. - Szó sem lehet róla.

- De ő nem igazi apa - makacskodott John. - Amíg meg nem mutattam neki, azt sem tudta, hogyan tesz egy apa.

Ez már sok volt. Az Ikrek tiltakoztak:

- Panaszunk van Johnra!

Tülök is fölemelte kezét:

- Azt hiszem, én sem lehetnék apa.

- Nem bizony, Tülök.

De ha Tülök rákezdett, makacsul folytatta:

- Ha már nem lehetek apa - kérdezte komolyan -, nem lehetnék-e kisbaba?

- Nem, nem lehetsz! - tört ki Michael. Már ágyában feküdt.

- És ha kisgyermek sem lehetek - kérdezte Tülök egyre komolyabban -, nem lehetnék-e iker?

- Azt már aztán nem - felelték az Ikrek -, ikernek lenni roppant nehéz dolog.

- Ha már semmi fontos nem lehetek, hadd mutassak be valami ügyes fogást - kérte Tülök. - Akarjátok?

- Nem - válaszolták mindannyian.

Tülök végül abbahagyta.

- Látom, hogy itt nem viszem semmire.

Az árulkodás újra kitört:

- Pehely köhög az asztalnál!

- Az Ikrek eszik az amerikai barackot!

- Göndör csicsókát eszik jázmingyökérrel.

- Majszi tele szájjal beszél.

- Panaszom van az Ikrekre.

- Panaszom van Göndörre.

- Panaszom van Majszira.

- Ó, drága gyermekeim - kiáltotta Wendy -, időnként visszatartóztathatatlanul arra gondolok, hogy több a baj a gyermekekkel, mint az öröm.

Rájuk parancsolt aztán, hogy rakjanak el mindent; ő maga leült munkakosarához: egy csomó harisnya mellé, melyek térde, mint várható volt, kilyukadt.

Amíg varrt, a fiúk játszadoztak körülötte.

Fönről léptek zaja hallatszott, és elhihetitek, hogy Wendy ismerte föl elsőül.

- Gyermekek, apukátok lépteit hallom. Szereti, ha az ajtóban várjátok.

Odafönn a rézbőrűek meghajoltak Peter előtt.

- Örökdjete éberen, harcosok. Szóltam!

Aztán, mint oly sokszor azelőtt, a vidám gyermekek lehúzták a fa odvából.

Peter diót hozott a fiúknak, a mamának meg a pontos időt.

- Peter, Peter, túlságosan elkényezteted őket - mosolygott kesernyésen Wendy.

- Ugyan már, öreglány - mondta Peter, és fölakasztotta puskáját.

- Én mondtam volt neki, hogy az anyákat öreglánynak szólítják - suttogta Michael Göndörnek.

- Panaszom van Michaelre - szólalt meg hirtelen Göndör.

Az idősebbik Iker Peterhez ment:

- Papa, táncolni akarunk!

- Táncoljatok csak, fiacskám - mondta Peter, mert jókedvében volt.

- De mi veled akarunk táncolni.

Peter csakugyan a legjobb táncos volt közöttük, de szerette kéretni magát.

- Még hogy én! Az én recsegő öreg csontjaimmal!

- És mama is táncoljon!

- Micsoda? - kiáltott föl Wendy. - Még hogy táncra perdüljek, anyányi anya létemre!

- De hiszen szombat este van, miért ne táncolhatnál? - szólt Pehely kétértelműen.

- Persze, szombat este van - engedett Wendy.

Így hát a szülők megengedték a gyermekeknek, hogy táncoljanak, csak vegyék föl előbb a hálóinget.

És hálóingben táncra perdültek és daloltak. Bájos, de baljóslatú dalocskát fűjtak, arról, hogy megijedtek a saját árnyékuktól; nem is sejtették, hogy nemsokára másféle árnyékok tornyosulnak fölük, amelyektől igazán megriadnak. Oly vidáman lármáztak! S hogy szökdöstek az ágyakra meg vissza! Valójában nem is tánc volt, hanem szabályos párharc, s midőn abba-hagyták, a párnák mintha folytatást vártak volna, mintha tudnák, hogy sosem találkoznak többé játszótársaikkal. És meséltek egymásnak mindenfélét, mielőtt Wendy esti meséjére került volna a sor. Még Pehely is megpróbált mesét mondani ezen az estén, de már az eleje olyan szörnyen álmosító volt, hogy maga a mesélő is megunta, és szomorúan be is fejezte:

- Bizony, nagyon unalmasan kezdődik. Mondjuk, hogy ezzel vége is van.

Végül aztán mindnyájan ágyba bújtak, hogy meghallgassák Wendy meséjét; azt a mesét, amelyet ők leginkább szerettek, s amelyet Peter utált. Ha Wendy mesélni kezdett, Peter rendszerint kiment a szobából, vagy kezét a fülére tapasztotta, hogy ne hallja. És ha most is így cselekedett volna, lehet, hogy a gyermekek még ma is a szigeten volnának. Ezen az estén azonban benn maradt; s hogy mi történt azután, meglátjuk nemsokára.

Hetedik fejezet **Wendy meséje**

- Nos tehát, volt egyszer egy ember... - kezdte Wendy. Michael a lábánál ült, s a hét fiú ágyba bújt már.
- Inkább egy asszony! - szólt közbe Göndör.
- Hogyne! Inkább egy fehéregér! - mondta Majszi.
- Csönd legyen! - förmedt rájuk mamácskájuk. - Volt egyszer egy ember meg egy asszony...
- Jaj, mama, egy asszony is volt? Akkor nem halt meg, ugye? - kérdezte az idősebbik Iker.
- Dehogyan halt.
- Irtón örülök, hogy nem halt meg - mondta Tülök. - Ugye, te is örülsz, John?
- Persze, hogy örülök.
- Hát te, Majszi?
- De mennyire!
- Hát ti, Ikek?
- Mi is örülünk.
- Szörnyű! - sóhajtott föl Wendy.
- Egy kissé lassabban a testtel! - szólt rájuk Peter.
- Az embert Darling bácsinak hívták, az asszonyt meg Darling néninek - folytatta Wendy.
- Én ismerem őket! - kiáltotta John, csak hogy bosszantsa a többieket.
- Azt hiszem, én is ismerem őket - mondta Michael kételkedően.
- Házasok voltak - magyarázta Wendy. - És mit gondoltok, miük volt?
- Fehéregerük! - kiáltotta Majszi diadalmasan.
- Nem az.
- Sosem találjuk ki - mondta Tülök, pedig kívülről tudta az egész mesét.
- Tülök, csöndben légy! Tehát volt három magzatjuk...
- Hát az mi? - kérdezték az Ikek.
- Ti is azok vagytok, Ikek.
- Hallod, John? Én magzat vagyok!
- Ezt a gyerekekre szokták mondani - magyarázta John.
- Jaj, gyerekek, gyerekek! - sóhajtott Wendy. - Nos, ennek a három gyereknek volt egy hűséges dajkája, akit Nanának hívtak; de Darling bácsi haragudott rá, és megkötözte az udvaron; és így a három gyermek elröpült.
- Borzasztóan szép mese! - szólt közbe Majszi.

- Elröpültek - folytatta Wendy -, el egészen Nekeresdországba, ahol az elveszett gyermekek élnek.

- Pontosan erre gondoltam én is! - tört ki izgatottan Göndör. - Nem is tudom, hogyan, de pontosan ez jutott az eszembe.

- Mondd csak, Wendy - kérdezte Tülök -, az egyik elveszett gyermeket nem Tülöknek hívták?

- De igen.

- Akkor én is benne vagyok a mesében. Hallod, Majszi, benne vagyok egy mesében!

- Psszt! Most pedig képzeljétek el, hogy elszomorodtak a szülők, mikor gyermekeik elröpültek.

- Ó, szegények! - sajnálkoztak mindannyian, bár igazából nem is törődtek a szülők bánatával.

- Képzeljétek el az üres ágyakat!

- Jaj!

- Rágondolni is szörnyű! - mondta vidáman az idősebbik Iker.

- El sem gondolhatom, mi lesz ennek a vége - mondta a másik Iker. - Hát te, Majszi?

- Irtón várom.

- Ha tudnátok, mire nem képes egy szerető anya, nem ijednétek meg - jelentette ki Wendy diadalmasan. Most következett a mesének az a fele, amelyet Peter annyira gyűlölt.

- Én szeretem, ha az anya szereti a gyermekét - mondta Tülök, és megdobta egy párnával Majszit. - Hát te, Majszi?

- Én is - mondta Majszi, és visszadobta a párnát.

- Nos hát - folytatta Wendy elégedetten -, a kislány, akiről szól a mese, jól tudta, hogy édesanyja mindig nyitva hagyja az ablakot, hátha visszaröpülnek a gyermekei. Így hát a gyerekek nyugodtan el voltak éveken át, és pompásan szórakoztak.

- És végül hazamentek?

- Pillantsunk most a jövőbe - mondta Wendy, mire mindannyian megfordultak, hogy könnyebben láthassanak a jövőbe. - Teltek-múltak az évek; most pedig nézzétek, ki lehet ez a középkorú, előkelő hölgy, aki épp száll le a vonatról a londoni pályaudvaron?

- Jaj, ki lehet, Wendy? - kiáltott föl Majszi, olyan izgatottan, mintha nem is tudta volna.

- Biztosan... de nem... de mégis igen... a szőke Wendy!

- Juj.

- És ki lehet az a két jóképű, tagbaszakadt férfi, aki vele van? Bizony meglett emberek már. Talán csak nem John és Michael? De bizony!

- Juj!

- Lássátok, kedves testvérekim - és Wendy fölfelé mutatott -, az ablak még mindig nyitva van. Ó, most aztán megkapjuk a jutalmunkat, amiért oly erősen hittünk az anyai szeretetben. A gyerekek hazaröpültek édesapjukhoz meg édesanyjukhoz; toll azt nem tudja leírni, mekkora öröm volt! Eresszük le a függönyt mi is.

Amint Wendy befejezte, Peter nagyot nyögött.

- Mi a baj, Peter? - kiáltott föl a kislány, és hozzászaladt abban a hiszemben, hogy rosszul lett.
- Hol fáj?

- Nem úgy fáj, ahogy te gondolod - válaszolt komoran Peter.

- Hát hogyan?

- Wendy, te tévedsz, amikor az anyákról beszélsz.

A fiúk ijedten csődültek köré, oly fájdalmas arcot vágott; aztán elmondta azt, amiről eddig senkinek sem beszélt.

- Réges-régen én is úgy hittem, mint ti, hogy édesanyám mindig nyitva tartja az ablakot számomra; így hát, miután hosszú hónapokig távol maradtam, egyszer hazaröpültem, de az ablak zárva volt, mert mamám teljesen megfeledkezett rólam; és az ágyamban egy másik kisfiú aludt.

Nem vagyok bizonyos benne, igaz volt-e mindez, de Peter szentül hitte; a gyermekek megijedtek.

- Menjünk haza, Wendy! - indítványozta John és Michael egyszerre.

- Menjünk - egyezett bele a kislány, és kézen fogta őket.

- De ne ma este! - zavarodott meg a többi fiú.

- Tüstént! - vágta el Wendy erélyesen, mert szörnyű dolog jutott eszébe: hátha édesanyjuk máris félgyászt öltött érettük? - Peter, kérlek, intézkedjél, hogy mehessünk.

- Ha úgy óhajtjátok - felelte Peter olyan hűvösen, mintha csak azt kérte volna, hogy adjanak neki is diót.

Egy búcsúszó sem esett köztük. Ha egyszer Wendy nem szólt, Peter megmutatta, hogy ő is tud hallgatni.

De persze nagyon aggódott, és dühös volt a felnőttekre, akik, mint mindig, mindenbe beleütik az orrukat. Miközben fölfelé mászott a maga fájában, haragosan pöfögött, másodpercenként öt szusszanást is megeresztett. Ezt pedig azért tette, mert úgy tartják, hogy ahány szusszanás esik Nekeressedországon, annyi felnőtt hal meg, Peter meg bosszút akart állni, s oly gyorsan ölte őket, ahogy csak bírta.

Miután kiadta a szükséges utasításokat a rézbőrűeknek, visszatért a lakásba, ahol távollétében szégyenletes dolog történt. Az elveszett fiúcskák, féltükben, hogy Wendy cserbenhagyja őket, fenyegetően körülvették:

- Még rosszabb lesz ezután, mint mielőtt ő jött volna! - kiáltották.

- Nem engedünk elmenni!

- Fogolyként is itt tartjuk!

- Igaz is, kötözzük meg!

Wendy Tülokra ripakodott:

- Tülok, ne hagyj!

Tülök nagylelkűen kiállt. Ezúttal félretette szokott ostobaságait, és bátran így kiáltott:

- Én ugyan csak Tülök vagyok, és nem számítok semmit, de ha valaki nem viselkedik úgy Wendyvel, mint igazi angol úriember, annak velem gyúlik meg a baja!

És ezzel kihúzta vadászkését; a többiek meg riadtan visszahúzódtak. Ekkor tért vissza Peter, s a fiúk egyszeriben tudták, hogy nem fog tűrni semmi ilyen dolgot. Vagyis nem tartja vissza a kislányt Nekereshországon akarata ellenére.

- Wendy - jelentette ki föl-alá járkálva -, megkértem a rézbőrűeket, vezessenek az erdőben, hogy ne fásszon ki a röpülés.

- Köszönöm, Peter.

- Aztán meg - folytatta Peter röviden és élesen, mint aki megszokta, hogy szavát fogadják - Csingi Csöng majd átvissza a tengeren. Majszi, keltsd föl.

Majszinak kétszer kellett kopognia, míg választ kapott, bár Csingi már jóideje ébren ült az ágyában.

- Ki az? Ki merészel ilyenkor... Elmenj innen! - kiáltotta.

- Ég a ház, Csingi - mondta Majszi. - Kelj föl, kísérel el Wendyt.

Csinginek persze hízelgett, hogy Wendy elmegy; ahhoz azonban csöpp kedve sem volt, hogy maga kalauzolja, s ennek hangot is adott, meglehetősen rusnyán. Aztán úgy tett, mintha elaludnék megint.

- Azt mondja, nem megy - jelentette ki Majszi; mire Peter komoran a fiatal hölgy szobájába indult.

- Csingi - förmedt rá -, ha nem kelsz föl és nem öltözől azonnal, elhúszom a függönyt, akkor aztán mindenki meglátja, ki vagy te.

Erre Csingi csakugyan fölugrott:

- Ki mondta, hogy nem akarok fölkelni?

A fiúk közben nagyon gyámolatlanul nézték Wendyt, aki Johnnal és Michaellel már útra készen állott. Nemcsak amiatt csüggedtek el, hogy elhagyja őket, hanem mert nem hívta magával a fiúkat abba a szépséges életbe, amelybe készülődött.

- Kedveseim - szólalt meg ekkor Wendy -, ha akarjátok, velünk jöhettek mindannyian. Majdnem biztos vagyok benne, hogy rá tudom venni papát meg mamát: fogadjanak örökbe benneteket.

A meghívás tulajdonképpen Peternek szólt, de persze mindegyik fiú csakis magára értette. Kerekedett nagy viháncolás!

- Nem leszünk túl sokan? - kérdezte Majszi viháncolás közben.

- Ugyan már - nyugtatta meg Wendy, és hirtelenjében kigondolta, hogyan is lesz. - Ágyakat állítunk be a nappaliba is; minden hónap első csütörtökjén, amikor vendégek jönnek, spanyolfallal eltakarjuk az ágyakat.

- Peter, elengedsz? - kérdezték a fiúk.

Peter keserűen mosolygott:

- Felőlem ugyan mehettek - mire a fiúk sietve kezdték összeszedni a cókókjukat.

- Most pedig, mielőtt kimennél, Peter, beadom neked az orvosságot - szólt Wendy abban a hiszemben, hogy minden a legnagyobb rendben van. Szeretett orvosságot beadni, és adta is nekik nyakra-főre. Persze, csak vizet, az volt az orvosság. Ott állott egy ivótülkben; Wendy mindig fölrázta, és számlálta a csöppeket: ettől igazi orvosság lett belőle. Most azonban Peter mégsem kapta meg az adagját; amint odanyújtotta, a kislány olyasvalamit vett észre Peter tekintetében, hogy elszorult a szíve.

- Szedd össze a holmidat, Peter - kiáltotta, és megrázta az ivótülköt.

Peter igyekezett közönyös maradni:

- Nem szedem! Nem megyek veletek!

- De jössz!

- De nem megyek!

S hogy megmutassa, mennyire nem törődik a távozásával, Peter végigtáncolta a szobát, s vidáman billegette ujjait megkövesedett nyelőcsőjén. Wendy kénytelen volt utána szaladni, bár az ilyesmi nem méltó egy mamához.

- Gyere, megkeressük édesanyádat - kérlete.

- Nem és nem - jelentette ki határozottan Peter. - Még azt találja mondani, hogy megnőttem, márpedig én örökké kisfiú akarok maradni, hogy játszhassem.

- De Peter...

- Nem megyek. Értsd meg!

Így hát meg kellett mondani a többieknek is:

- Peter nem jön velünk.

- Peter nem megy! - A fiúk rámeredtek. Már útra készen állottak, hátukra vetett boton csüngött a cókók. Mindjárt azt hitték, hogy ha Peter nem akar menni, őket sem engedi el.

De Peter túl büszke volt, semhogy ilyesmire gondoljon.

- Ha megtaláljátok a mamátokat - mondta borúsan -, remélem szeretni is fogjátok. Most pedig elég a nyavalygásból; Wendy, jó utat! - És vidáman kezét nyújtott, mintha azt mondaná: menjetek már el, nekem fontos dolgom van.

- El ne felejts fehéreneműt váltani - figyelmeztette Wendy; még nem akaródzott indulnia. Különben is mindig gondot viselt a fiúk fehéreneműjére.

- Nem felejtem el.

- És szedd az orvosságot.

- Szedem.

Úgy tetszett, nincs mit mondani többé; kínos csönd állt be. De Peter nem az a fiú, aki elereszti magát mások előtt.

- Csingi, elkészültél?

- El ám!

- Akkor indulás!

Csingi megcélozta a legközelebbi fát. De senki sem röpült utána. Ugyanis éppen ebben a pillanatban a kalózok hevesen megtámadták a rézbőrűeket. Odafönn, ahol eddig csönd uralkodott, most jajgatás, fémes csörgés töltötte be a levegőt. A föld alatti lakásban pedig halotti csönd támadt. A fiúk szája tátva maradt. Wendy térdre hullott, karját kinyújtotta Peter felé. Így tettek a többiek is, minden kar felé meredt, mintha némán könyörögne, hogy ne hagyja el őket. Peter pedig kardjára csapott, és szemében kigyúlt a harci láng.

Nyolcadik fejezet **A gyermekek elhurcolása**

A kalóztámadás teljesen váratlanul jött.

A bátor Tigrisliliomot és tucatnyi vitéz harcosát bekerítették az álnok kalózok. A rézbőrűek fegyverükhöz kaptak, csak úgy süvített csatakiáltásuk, de már késő volt.

Leírni nem is lehet, ami következett. Inkább öldöklés volt, mint csata. Elhullott a Picanniny-törzs színe-virágja. De nem megbosszulatlanul: Sovány farkassal együtt elesett Falazó Ali, a Karib-tenger réme. Aztán a fübe harapott Gyuró, Korbács, Turbán és Elzászi Ócskás. Turbánt a rettenetes Párduc tomahawkja terítette le. Párducnak és Tigrisliliomnak sikerült végül utat vágniuk a kalózok között a törzs megmaradt tagjaival.

De az est viszontagságai korántsem értek véget, hiszen Horog nem a rézbőrűekkel akart végezni. Őket csak ki kellett füstölni, mint a méheket, hogy hozzájusson a mézhez. Peter Panre fájt a foga, Peterre és Wendyre, de legfőképpen Peterre.

A kérdés most már az volt, hogyan jusson be a fatörzseken, vagy legalábbis hogyan juttassa le fickóit. Mohó szemét végigfuttatta rajtuk, kereste-kutatta, melyikük a legvéznább. Ezek meg kényelmetlenül fészkelődtek, mert tudták, hogy főnökük aggálytalanul rákötözheti őket egy cölöpre, és erőszakkal leszorítja-nyomkodja a föld alá.

S hát a fiúk mit tettek eközben? - Utoljára akkor láttuk őket, amidőn meghallották a fegyverzörejt -, sóbálvánnyá váltak, tátott szájjal, és valamennyien könyörgően terjesztették ki karjaikat Peter felé. Most, hogy visszatérünk hozzájuk, szájuk becsukódott, karjuk pedig lehanyatlott. Az öldöklés odafönn éppoly hirtelen abbamaradt, mint ahogy megkezdődött; tovaszállt, mint vad szélroham; de tisztában voltak vele, hogy most dőlt el a sorsuk.

Ki győzhetett?

A kalózok a fák nyílásánál hallották a fiúk kérdését, és, jaj, Peter válaszát is.

- Ha a rézbőrűek győztek, megverik harci dobjaikat: ez mindig a győzelmet jelenti.

Bukóréce épp most találta meg a harci dobot, és rögtön rá is ült.

- Azt csak várjátok, hogy megszólaljon - morogta.

Tátva maradt a szája, mikor Horog intett, hogy üsse a dobot; csak sokára értette meg, milyen pokoli és alávaló értelme van a parancsoknak.

Kétszer ráütött a dobra, majd kárörvendően hallgatózott.

- Harsan a dob! - hallotta Peter a hitetlenkedő kiáltásokat -, győztek az indiánok!

A félrevezetett gyermekek ujjongásban törtek ki. Ujjongásuk mennyei zeneként hangzott odafönn a sötét lelkű kalózoknak. A fiúk máris búcsúzkodni kezdtek, persze ismét Petertől. A kalózok ugyan nem értették, mire való ez a búcsúzkodás, de minden más érzésüket elnyomta az az alantas öröm, hogy ellenségeik föl akarnak kúszni a fatörzsekben a fölszínre. Egymásra vigyorogtak, és kárörvendve a tenyerüket dörzsölték. Horog gyorsan, halkan kiadta parancsait: egy embert állított mindegyik fához, a többieket pedig fősorakoztatta két méterre egymástól.

Elsőül Göndör kúszott föl fájának odvában. Egyenesen Cecco karjába pottyant; ez tovább adta Bukónak, Bukó Bánomisénnek, Bánomisén Kapdki Vili Tököfnek, és így járt szegény Göndör kézzel kézre, míg a szerecsen kalóz lába elé nem esett. Mindegyik fiút így kapták el a fa

nyílásában, ilyen könyörtelenül; nemegyszer többen is röptek a levegőben, mint valami áruköteg, mely kézzől kézre jár.

Wendyvel azonban másként bántak. Ő volt az utolsó. Horog gúnyosan kalapot emelt előtte, karját nyújtotta neki, és oda kísérte, ahol a többiek száját már fölpeckelték.

Hogy valamiképp el ne röpjöjenek, a kalózok megkötözték őket, térdet az állkapocshoz szorítva; kilenc egyforma darabra vágott egy kötelet a fekete kalóz.

Akkor Horog intett, hogy hurcolják a foglyokat a hajóhoz.

Az ám, de hogyan? Gombóccá kötve el lehetett volna gurítani őket le a dombon, mint a hordót; csak hogy az út többnyire mocsáron vezetett át. Ezúttal is Horog ötlete hárította el az akadályt. Megparancsolta, hogy vigyék a Wendy házikójába őket. Így is történt: négy tagbaszakadt kalóz vállára emelte a gyermekekkel megrakott házikót, a többiek meg követték, és amint átvágtak az erdőn, harsányan fűjták gyűlöletes kalóz-indulójukat; így haladt a furcsa menet.

Horog első dolga az éj beálltával az volt, hogy megpróbálja, befurakodhat-e Pehely fájába. Aztán hosszasan töprengett. Ki akart hallgatni minden hangot, amely az alvilágból szüremlett ki; de lenn is, fenn is sűrű csönd honolt. Elaludt volna az a fiú? Vagy kezében a törrel ott várakozik Pehely fájának a gyökerénél?

Nem lehetett tudni, hacsak le nem megy ő maga is. Kabátját csöndesen leeresztette a földre, ajkába harapott, míg kivérzett, majd maga is bebújt a fa odvába.

Horog nem volt gyáva fickó, most mégis megállott egy pillanatra, hogy letörölje a homlokát, amelyen úgy gyöngyözött a verejték, mint viaszcsöppek a gyertyán. Aztán nesztelenül leereszkedett az ismeretlenbe.

Zavartalanul leért az odú aljára, és ismét megpihent, visszafojtotta lélegzetét, bár alig szuszogott már. Amint szeme hozzászokott a föld alatti félhomályhoz, a különböző tárgyak fölismerhetővé váltak. De mohó tekintete csak egyetlen dolgot keresett, hosszasan, alaposan, míg végül megtalálta, s megpihent rajta: ez pedig a hatalmas ág volt. Most Peter feküdt benne, és mély álomba merült.

Peter nem is sejtette, milyen szomorú dolgok történtek odafönn. Miután a gyermekek elmentek, egy darabig vidáman fújdogálta pánsípját, de ez bizony csak gyámoltalan kísérlet volt arra, hogy bebizonyítsa önmagának: nem tart semmitől. Aztán úgy döntött, hogy nem veszi be az orvosságot, csak azért, hogy ezzel is kihívja Wendyt. Majd leheveredett az ágyra, a takaró tetejére, hogy még jobban bosszantsa; Wendy ugyanis mindig bebugyolálta őket, hiszen sosem lehet tudni, nem fordul-e hűvösre az éjszaka. Aztán Peter majdnem elsírta magát; de arra gondolt: mennyire méltatlankodnék Wendy, ha sírás helyett kacagásra fakadna; így hát kacagott egy nagyot, egy retteneteset, és beléaludt.

Egyik karja lecsüngött az ágy peremén, fél lábát fölhúzta, ajkán még a félbeszakadt kacagás játszott - félig nyitvamaradt szájából elővillantak gyöngyfogai.

Az ágyat egy lámpácska halványan világította, de Horog sötétben állt, és amikor óvatosan előrelépett, hirtelen akadályba ütközött: Pehely odújának a lejárataiba. A lejárati ajtaja nem fődte el egészen a nyílást; Horog eddig észre sem vette. Kereste a zárat, de nagy bosszúságára alulra volt szerelve, olyan alacsonyan, hogy el nem érhetette. Nekiveselkedett, és megrázta az ajtót. Hát lehetséges, hogy az utolsó pillanatban az ellenség mégis kiszabadul?

De mi történt? - Vérbe borult szeme megpillantotta Peter orvosságát a polcon, könnyen elérhető helyen. Máris tudta, mit kell tennie, és tüstént biztos volt abban, hogy kezében tartja az alvó kisfiú sorsát.

Horog mindig magánál tartott valami erős mérget, nehogy élve kerüljön kézre bármikor. A mérget maga készítette azokból a mérgezett gyűrűkből, amelyekhez csak hozzájutott. Összefőzte az egészet, és sárgás folyadékot nyert, amelyről még a tudósok sem hallottak soha, és amely valószínűleg a világ legerősebb mérge volt.

Csöppentett belőle öt cseppet Peter csészéjébe, majd hosszasan, kárörömmel elnézte áldozatát. Aztán hátat fordított neki, és ügyel-bajjal visszaindult a fa belsejébe.

Peter aludt tovább. A mécses pislogott, majd kilobbant. - A helyiség sötétben maradt, de Peter csak aludt tovább. Már tíz óra is lehetett a krokodilus hasában levő óra szerint, mikor a fiú hirtelen fölült az ágyában - maga sem tudta, mi ébresztette meg. Halk, óvatos kopogtatást hallott fájának ajtaján.

Halk volt és óvatos, de a nagy csöndben ijesztőnek hatott. Peter tapogatózva megkereste törét és marokra fogta, majd megszólalt:

- Ki az?

Hosszasan várt, de semmi válasz; majd újra kopogás.

- Ki az?

Semmi válasz.

Szíve a torkában dobogott, de ez még kedvére is volt. Két ugrással az ajtónál termett. Az ő ajtaja teljesen elfődte a nyílást - nem úgy, mint a Pehelyé -, nem láthatta, mi van odátúl, s az sem láthatott be, aki kívül állt.

- Mondd meg, ki vagy, addig nem nyitok ajtót - kiáltotta Peter.

A látogató végül is megszólalt kellemes csengőhangon:

- Peter, eressz be!

Csingi Csöng volt. Peter gyorsan eltolta a reteszt. Az izgatott Csingi beröpült, arca csak úgy tüzelt, ruhája csupa sár.

- Mi történt?

- Jaj, sosem találád ki! - kiáltotta Csingi, és fölajánlotta, hogy háromszor találgathat.

- Bökd ki már! - förmedt rá Peter. Csingi ekkor egy szédítő mondatban, amely olyan hosszú volt, mint a bűvészek szájából az előhúzott pántlika, egy szusszanásra elmondotta, hogyan esett fogságba Wendy a fiúkkal.

Míg hallgatta, Peter szíve majd kiugrott izgatottságában. - Wendy gúzsba kötve a kalózok hajóján! Éppen ő, aki mindig kalandokra áhítozott.

- Kiszabadítom! - kiáltotta elszántan, és fegyverei után nézett. Azután arra gondolt, mit is tegyen, amivel kedveskedhetne Wendynek. Hát persze: beveszi az orvosságát.

Keze kinyúlt a végzetes italért.

- Ki ne idd! - ordította Csingi, mert hallotta, hogy Horog, az erdőben járva, Peter haláláról morog valamit.

- Miért ne?

- Mert mérreg van benne.

- Ugyan! Ki tett volna mérget belé?

- Horog.

- Ne butáskodj. Hogyan jutott volna ide le Horog? Ezenkívül pedig nem is aludtam.

És fölemelte a csészét. Itt már nem volt többé helye a szónak; cselekedni kellett. Csingi villámgyorsan Peter ajka elé röpült, és fenéig kiitta az orvosságot.

- De Csingi! Hogy merészelted meginni az orvosságomat?

Ám a tündér nem felelt, ide-oda szédelgett a levegőben.

- Mi a bajod? - kiáltotta Peter. Hirtelen rémület fogta el.

- Mérreg volt benne, Peter - suttogta Csingi -, én pedig most meghalok.

- Jaj, Csingi, megittad, hogy megmentsél engem?

- Igen.

- De hogyan is tehetél ilyet?

Csingit már alig tartotta a szárnya. Peter vállára telepedett, szeretően megcsipkedte az arcát, és így válaszolt suttogva:

- Ó, te tökfilkó! - Aztán saját szobájába támolgott és ágyára dőlt.

Peter utánament, kétségbeesetten letérdelt Csingi ágya elé. Feje teljesen eltakarta az egyik falat. Csingi Csöng ragyogása percről percre halványodott. Peter tudta, hogy ha a fény kialszik, a tündér nincs többé. Hangja olyan halk volt már, hogy Peter eleinte meg sem értette, mit mond, de aztán mégis kihüvelyezte. Csingi azt hiszi, hogy meggyógyulhatna, ha a gyerekek hinnének a tündérekben.

Peter kitárta a karját. Éjszaka volt, sehol egy gyermek; de ő most azokhoz fordult, akik Nekeresdországról álmodtak éppen, és közelebb voltak hozzá, mint gondolnátok: kisfiúk és kislányok hálóingben és pucér indián gyerekek, akik fára kötözött kosarakban aludtak.

- Hisztek-e a tündérekben? - kiáltotta Peter.

Csingi gyorsan fölült az ágyban; hallani akarta, mi lesz a sorsa. Úgy tűnt, mintha *igent* hallott volna, de nem volt biztos benne.

- Nos, mit mondanak? - kérdezte Petertől.

- Aki hisz a tündérekben, tapsoljon! - kiáltotta Peter. - Ne hagyjátok meghalni Csingi Csöngöt!

Sokan tapsoltak, de néhányan nem.

A taps hirtelen megszakadt; mintha sok-sok mama éppen akkor benézett volna a gyerek-szobába, hogy lássa, mi történt; de Csingi szerencsére már megmenekült. Előbb csengő hangját nyerte vissza, aztán kiszállt az ágyból, végül körberöpködte a szobát, vidámabban és szemtelenebbül, mint valaha.

- Most pedig szabadítsuk ki Wendy! - indítványozta.

A hold a felhők mögött bújkált, amikor Peter fölmászott a föld színére, állig fegyverben, de kevés ruhával, hogy könnyebben mozogjon veszélyes útján.

Nem volt más mit tenni, előre kellett lopódnia, hangtalanul, mint az indiánok. Igaz, Peter kitűnően értett hozzá. Elment mellette a krokodilus, de rajta kívül sehol egy élőlény, semmi mozgás.

Peter keményen megesküdt:

- Most aztán vagy Horog, vagy én! Egyikünknek vesznie kell.

Néhol kúszott, mint valami kígyó, néhol fölemelkedett, szaladt, suhant, mint a nyíl a holdfényben fürdő tisztáson: egy ujja az ajkán, s keze ügyében a tör. Rettenetesen boldog volt.

Kilencedik fejezet

A kalózhajó

A Kidd-öböl vizén zöldes fény hunyorgott. Az öböl a kalózok folyójának torkolata mellett volt; itt horgonyzott a Halálfejes Lobogó, a kalózok kétárbocos hajója, mélyen a vízben: szemre könnyű járásúnak látszott, de a hajótest csupa mocsok, minden egyes gerendája undorító, mint a tépett tollakkal teleszórt föld.

A hajó az éjszaka sötét takarójába burkolózott; egyetlen hang sem hatolhatott el a partig ezen a takarón keresztül. Alig hallatszott némi nesz, s az is kellemetlen volt, kivéve a hajó varrógépének berregését. Az örökké szorgalmas és kötelességtudó Bukó ugyanis előtte ült és most is dolgozott.

Néhány kalóz a hajókorlátra könyökölt; mások a hordókon ülve kockáztak vagy kártyáztak; négyen pedig, akik a házikót cipelték, a kimerültségtől hanyatt feküdtek a fedélzeten, és még álmukban is ügyesen ide-oda forgolódtak, nehogy véletlenül megüsse őket Horog, aki jártában-keltében gépiesen hadonászott.

Horog gondokba merülten sétált a fedélzeten. Elérkezett hát diadalának órája. Petert végképp eltávolította az útból, a többi fiú meg egytől egyig itt van a hajón, és a végét várja.

Hű kutyái, a kalózok azt hitték, gazdájuk nem gondol velük egy darabig, és hirtelen lazítottak a fegyelmen, táncra perdültek.

- Csönd legyen, gazfickók! - dördült rájuk. - Belétek vágom a horgomat! - A zaj hirtelen elült.
- Láncra vertétek mindegyik gyereket? Nehogy elrepüljenek nekem!

- Igenis.

- No, akkor cipeljétek fel őket.

A szerencsétlen foglyokat, Wendy kivételével, fölcipelték a hajófenékről, és fősorakoztatták Horog előtt. Ő egy darabig mintha észre sem vette volna a fiúkat, szórakozottan sétált föl-alá, dallamfoszlányokat dúdolt valami ronda dalból, és egy csomag kártyával játszadozott. Aztán hirtelen hozzájuk fordult:

- Nos, gazfickók, ma éjjel hatotokkal végzünk, de szükségem van két hajósínasra. Melyikötök akar maradni?

Tülok udvariasan előrelépett:

- Kérem, uram - magyarázta -, nem hinném, hogy édesanyám jó néven venné, ha kalóz lennék. Hát a te mamád mit szól hozzá, Pehely, ha kalóz lennél?

Rákacsintott Pehelyre, aki komoran így felelt:

- Nem hinném - de mintha nem szívből mondotta volna.

- Hát ti, Ikrek? Szeretné a mamátok, ha felcsapnátok kalózoknak?

- Nem hinném -, mondta az idősebbik, aki megértette, miről van szó.

- És te, Majszi?...

- Elég legyen! - förmedt rájuk Horog, és a kalózok hátraráncigálták a beszélőket.

- Te, fiaskám - fordult Johnhoz -, úgy látom, más fából vagy faragva, van benned bátorság. Sosem akartál kalóz lenni, lelkem?

- Valaha szerettem volna véres kezű Jack lenni - mondta John bizonytalanul.
- Nem rossz név. Ha közénk állsz, így fogunk hívni.
- Neked mi a véleményed, Michael? - kérdezte John.
- Engem hogy hívnátok, ha közétek állanék? - érdeklődött Michael.
- Fekete szakállú Joe-nak.

Michaelnek ez persze nagyon tetszett, azért azt kérdezte:

- Te mit gondolsz, John? - Mert szerettem volna, ha John dönt. John pedig azt, ha Michael dönt.
- És továbbra is Öfelsége tisztelettudó alattvalói maradunk? - kérdezte John.

Horog a fogai között szűrte a választ:

- Meg kell majd esküdnötök arra, hogy „Le a királlyal”!
- Akkor nem állok közétek! - kiáltotta John, és öklével ráütött a Horog előtt álló hordóra.
- Én sem! - csatlakozott Michael.
- Éljen Anglia! - visította Göndör.

A földühödött kalózok szájon kapták, Horog pedig elüvöltötte magát:

- Ti akartátok így! Hozzátok föl a mamájukat. Készítsétek elő a deszkákat, amelyekre ráköttözzük őket.

Hiába, a fiúk csak kisfiúk voltak, és bizony elsápadtak, amikor meglátták, hogy Kapdki Vili és Cecco előkészíti a végzetes deszkákat. De amidőn Wendyt is fölhozták, igyekeztek bátran viselkedni.

- Nos hát, szépségem - kezdte Horog mézédesen -, meg fogod látni, milyen végre jutnak a fiaid.
- Meg fognak halni? - kérdezte Wendy.
- Meg bizony - vicsorgott Horog. - Csönd legyen! - szólt kárörvendőn. - Hallgassátok meg egy anya utolsó szavait gyermekeihez!

Wendy nagyszerűen viselkedett.

- Kedves fiúk, utoljára halljátok szavaimat - kezdte szilárdan. - Azt hiszem, nem tévedek, ha ezt az üzenetet adom át édesanyátoktól: „Remélem, hogy fiaim angol úriember módjára halnak meg”.

E szavak még a kalózokban is tiszteletet ébresztettek. Tülok idegesen fölkiáltott:

- Úgy fogunk tenni, ahogy a mama elvárja tőlem. Hát te, Majszi?
- Én is.
- Hát ti, Ikrek?
- Mi is.
- Hát te, John?

De Horognak ismét megjött a hangja:

- Kössétek ki a lányt! - kiáltotta.

Bukó az árbochoz kötötte Wendyt.

- Ide hallgass, kicsikém - suttogta közben -, ha megígéred, hogy a mamám leszel, megmentelek.

De Wendy még Bukónak sem tett volna ilyen ígéretet:

- Akkor már inkább ne is legyen gyermekem - mondta lenézően.

Szomorú, de úgy esett, hogy egyik fiú sem tekintett rá, míg Bukó az árbochoz kötözte. Mindnyájan a deszkákra meredtek, hiszen ez volt az utolsó útjuk. Már nem is remélték, hogy férfimódra viselkedhetnek, mert nem is tudtak gondolkodni; csak álltak, bámultak és reszkettek, mint a kocsonya.

Horog összeharapott fogakkal vigyorgott rájuk, és lépett egyet Wendy felé. Úgy akarta, hogy a kislány arcát a deszkák felé fordítsa, hadd lássa, mint jutnak oda egyenként. De nem érhetett hozzá, nem hallhatta meg - mint remélte - fájdalmas kiáltását. Nem, mást hallott.

A krokodilus szörnyű tiktakját.

Kalózik, fiúk, Wendy - mindnyájan meghallották. És egyszeriben minden fej egy irányba fordult: nem a vízre, ahonnan a hang jött, hanem Horog felé. Mindnyájan tudták, hogy ami történik, az csakis Horog bőrére megy, és ők szereplőkből egykettőre nézőkké váltak.

Valósággal elképesztő volt látni, miként változott meg Horog. Lába megbicsaklott, s ő maga elterült a fedélzeten, mint egy rongycsomó.

A tiktakolás pedig irgalmatlanul közeledett. Horog elrémült a gondolattól, hogy a krokodilus azonnal fölűszik a fedélzetre. Még a keze helyén levő vashorog is bénán meredezett. Bárki más, ha ilyen borzasztóan magára marad, csukott szemmel feküdt volna ott, ahol összeesett, így várva a végét; de Horog fáradhatatlan agya most is dolgozott még, és sugallatára a kalózkapitány térdén csúszva igyekezett, ahogy csak erejéből tellett, minél messzebbre kerülni a hang forrásától. A kalózik tisztelettudóan utat nyitottak neki, ő pedig csak akkor szólalt meg, amikor elérte a korlátot és föltápáskodott.

- Rejtsetek el! - kiáltotta rekedten.

Emberei körülvették, de nem mertek arra nézni, ahol a krokodilusnak föl kellett volna bukkannia. Eszük ágába sem jutott, hogy szembeszálljanak vele: a Végzet volt maga.

Amikor Horog eltűnt a szemük elől, a kíváncsiság végre elűzte a lábukat megbénító félelmet, s a fiúk oda tódultak a hajó oldalához, hadd lássák a krokodilust, amint fölkapaszkodik. Ennek a kalandos éjszakának, az Éjjelek Éjjelének legmeghökkenőbb meglepetése várt rájuk: mert nem a krokodilus jött segítségükre, hanem Peter Pan.

Peter intett nekik, nehogy ámulatukban fölkiáltsanak és gyanút keltsenek. Aztán tovább tiktakolt.

Petert akkor hagytuk el, amikor a szigeten lopakodott keresztül egyik ujja az ajkán, keze ügyében pedig a tör. Láta volt a krokodilust, amint elsurrant mellette; eleinte ne vett észre semmi különöset, majd lassacskán rájött, hogy nem hallotta a tiktakolást. Először furcsának találta, aztán rájött az igazságra: az óra lejárt.

Peter íziben kitalálta, hogyan fordíthatja a bajt saját hasznára. Úgy gondolta, utánozni fogja a tiktakolást, s a vadállatok azt hiszik majd, hogy a krokodilus közeledik, és nem fogják bántani. Nagyszerűen tiktakolt és olyan eredménnyel, amelyet nem sejtett előre. A krokodilus ugyanis szintén meghallotta, és nyomába szegődött. Azért-e, hogy visszaszerezze, amit elveszített, vagy merő barátságból, abban a hitben, hogy ismét ő maga tiktakol, ezt sosem tudjuk meg, mivel a krokodilus buta állat.

Peter minden baj nélkül elért a partra, s onnan egyenesen előre a vízbe. Míg úszott, ez járt az eszében: „Most aztán vagy Horog, vagy én!” Oly sokáig tiktakolt, hogy most is csak folytatta, anélkül, hogy észrevette volna. Ha észreveszi, bizonyára abbahagyja. Mert az nem jutott eszébe, hogy tiktakolva közelítse meg a hajót, bármilyen kitűnő ötlete volt is.

Ellenkezőleg: olyan nesztelenül akart fölűszni a hajó oldalán, mint az egér. Elámult, amidőn megpillantotta a félrebúvó kalózokat, középuitt Horoggal, reszketve, mint a nyárfalevél, mintha a krokodilus közelednék.

A krokodilus! Peter csak most hallotta meg a tiktakolást, s most jutott eszébe a szörny. Először úgy vélte, hogy a nesz a krokodilustól származik, és gyorsan hátrapillantott. Aztán rájött, hogy ő maga tiktakol, és egy szempillantás alatt megértette, mi történt.

Micsoda eszem van! - gondolta hirtelen, és intett a fiúknak, hogy ne tapsoljanak.

Ekkor történt, hogy a kormányos, Ed Teynte kijött az előkabinból és végigsétált a fedélzeten, Peter pedig rávetette magát és leszúrta. John kezével befogta a leütött matróz száját, hogy elfojtsa a halálhörgést. A kormányos arcra bukott. Négy fiú fogta föl estében, hogy ne csapjon zajt. Peter intett, s a holttestet átemelték a korláton. Loccsanás hallatszott, aztán csönd lett megint.

- Egy! (Pehely számolni kezdett.)

Peter lábujjhegyen az előkabin felé óvakodott. Néhány kalóz már visszanyerte bátorságát annyira, hogy körül merjen nézni. Most már meghallották egymás rémült lihegését, és rájöttek, hogy az ijesztő tiktakolás megszűnt.

- Elment, kapitány - jelentette Bukó, és megtörülte szemüvegét. - Ismét csönd van.

Horog lassan fölemelte fejét nyakfodrából, és oly feszülten figyelt egy darabig, hogy még a tiktakolás visszhangját is meghallotta volna. De nem hallatszott semmi nesz, és ő bátran kiegyenesedett.

- Akkor hát kezdődik a deszkalovaglás³! - kiáltott szégyentelenül. És rágyújtott a ronda kalózdalra:

*Huj-huj, a deszkát frissiben
Megülitek, az ám!
Majd lenn a tenger befogad
Örömmel igazán!*

S hogy a foglyokat még inkább elborzassza, végigtáncolt egy képzeletbeli deszka hosszában, s nóta közben rájuk fintorgott; mikor pedig bevégezte a dalolást, elkiáltotta magát:

- Nem akarjátok, hogy megsimogasson a kilencfarkú macska, mielőtt meglovagolnátok a deszkát?

Mindnyájan térdre borultak:

- Nem akarjuk! - tiltakoztak oly szánsalmasan, hogy a kalózok elmosolyodtak.

- Eredj a macskáért Vili, ott van az előkabinban - parancsolta Horog.

Az előkabinban! És Peter ott van benne! A gyermekek egymásra néztek.

---

³ Eredetiben: *to walk the plank*. Szótári jelentése: „öngyilkosságra kényszerít.”

- Igenis! - vágta rá vígan Kapdki Vili, és a kabinba sietett. A fiúk szeme rajta volt; alig vették észre, hogy Horog ismét dalra gyűjtött s a gaz kalózok együtt fűjták vele:

*Huj-huj, a macskámnak, az ám,
Kilenc a farka, hej!
És amit a hátadra ír - -*

Hogy miképpen szólt a dal utolsó sora, sosem fogjuk megtudni, mert a kabinból hirtelen velőt rázó ordítás hallatszott, s az ének megszakadt. Az üvöltés betöltötte az egész hajót, majd elhalt. Utána rikoltás hallatszott: a fiúk jól ismerték, de a kalózoknak még furcsábbnak tetszett, mint az előbbi üvöltés.

- Mi volt ez? - kiáltotta Horog.

- Kettő - vágta ki ünnepélyesen Pehely.

Az olasz Cecco pillanatnyi habozás után berontott a kabinba. Azonnal ki is támolygott, nem volt se eleven, se holt.

- Mi történt Vilivel, te kutya? - süvöltött Horog, és fölébe hajolt.

- Az történt, hogy meghalt. Leszúrták - felelte Cecco síri hangon.

- Kapdki Vili meghalt! - kiáltották borzadva a kalózok.

- Odabenn olyan sötét van, hogy az orráig sem lát az ember - dadogta Cecco. - Valami félelmetes élőlény rejtőzött el ott, annak a rikoltását hallottátok.

- Cecco - szólt rá Horog legkeményebb hangján -, eredj vissza, és hozd ki nekem azt a rikoltozó kakast.

Cecco, a bátrak bátra, összegörnyedt a kapitány előtt:

- Nem megyek - nyöszörögte. De Horog meglengette vaskezét, és lágyan megszólalt:

- Ugye, azt mondtad, hogy érte mégy, Cecco? - kérdezte szenvtelenül.

Cecco tehetetlenül széttárta karját és elindult. Az éneklés abbamaradt; mindenki feszülten figyelt. És újból hallatszott a halálordítás és utána a rikoltás.

Mindenki hallgatott; csak Pehely mondta:

- Három.

Horog magához intette a gazfickókat:

- Mennydörgő mennykő! - tüzelte. - Ki hozza ki nekem azt a rikoltozó kakast?!

- Várjuk meg, míg Cecco kijön - vélte Bánomisén, s a többiek helyeslően kiáltoztak.

- Ha jól értettem, te jelentkezel önként, ugye, Bánomisén? - kérdezte Horog szelíden, mint az előbb.

- Az istenért, dehogyis! - kiáltotta Bánomisén.

- Pedig a horgom úgy értette, hogy igen - és Horog hozzálépett. - És azt hiszem, jobb volna, ha eleget tennél a horog óhajának.

- Inkább felkötöm magam, semhogy bemenjek - makacsolta meg magát Bánomisén, és a többiek zúgva helyeseltek ismét.

- Vagyis lázadás? - ámuldozott Horog legbarátságosabb hangján. - És Bánomisén a lázadók feje?

- Bocsáss meg, kapitány - nyögte Bánomisén, és remegett, mint a nyárfalevél.

- Itt a kezem, nem disznóláb - mondta Horog, és odanyújtotta vaskezét.

Bánomisén gyámoltalanul, segélykérően nézett körül, de a többiek kerültek a tekintetét. Amint hátat fordított, Horog előre lépett; szemében piros tűz lobogott. A kalóz kétségbeesett üvöltéssel felhágott a Hosszú Tom nevű ágyúra, és a tengerbe vetette magát.

- Négy - számolta Pehely.

- Most pedig, uraim, akad még valaki, aki lázadni óhajt? - kérdezte Horog udvariasan, s fogott egy lámpát, és horogját fenyegetően fölemelte: - Magam fogom kihozni azt a rikoltozó kakast - mondotta, és besietett a fülkébe.

- Öt - mondta volna Pehely, szíve szerint! Már az ajkát is megnyalta, hogy készenlétben legyen, de Horog kitántorgott, lámpa nélkül.

- Valami kioltotta a lámpást - mondta bizonytalanul.

- Valami! - visszhangozta Mullis.

- Mi van Ceccoval? - kérdezte Tökfej.

- Halott ő is meg Vili is - vágta rá Horog.

Nem nagyon igyekezett vissza a kabinba, s ez rossz kedvre hangolta embereit; itt is, ott is elégedetlenkedő hangok hallatszottak.

- Gondoltam egyet, fiúk! - nyissátok ki a fülke ajtaját, és tuszkoljátok be a gyerekeket. Ha kedves az életük, küzdjenek meg a kakassal. Ha megölik, annál jobb; ha ő öli meg őket, az se baj.

Utolsó alkalom volt, hogy Horog emberei csodálattal tekintettek urukra, és hűségesen teljesítették parancsát. A fiúk úgy tettek, mintha harciasan ellenkeznének, de betuszkolták őket a kabinba, és rájuk zárták az ajtót.

- Most pedig ide süssetek! - kiáltott Horog, és mindnyájan oda figyeltek. De egyikük sem mert az ajtóra tekinteni. Vagy igen: Wendy, aki mindeddig ott állott az árbochoz kötözve.

Nem a halálordítást várta, sem a rikoltást, hanem azt, hogy Peter ismét megjelenjék.

Nem kellett soká várnia. Peter a fülkében megtalálta, amit keresett: a kulcsot, amely a fiúk bilincséhez szolgált. Kiszabadította őket, s most mindnyájan kitódultak, fölszerelve azokkal a fegyverekkel, amelyekhez csak hozzájuthattak. Peter intett nekik, hogy bújjanak el, aztán elvágta Wendy kötelékeit; már mi sem lett volna könnyebb, mint elröpülniük mindannyiuknak. Csakhogy útjukat szegte Peter esküje: „Most aztán vagy Horog, vagy én”. Így hát, miután kiszabadította Wendyt, fülébe súgta, hogy bújjék el a többiekkel, s ő maga állott az árbochoz a kislány helyébe; még a köpenyét is maga köré kerítette, hogy rá ne ismerjenek. Majd mélyet lélegzett, és elrikoltotta magát.

A rikoltást a kalózok arra vélték, hogy a fülkében mindegyik fiúnak vége, és azt sem tudták, hol a fejük. Horog bátorítani próbálta őket, tudta, hogy ha leveszi róluk a szemét, akkor mindnyájan rátámadnak.

- Fiúk! - szólott, egyaránt készen arra, hogy hízelegjen vagy szétüssön közöttük, ahogyan a helyzet hozza, de habozás nélkül -, tudom én, mi a baj. Jónás van közöttünk.

- Az hát - vicsorogták a kalózok -, egy horog-kezű ember.

- Nem, fiaim, nem az, hanem a lány. Mindig szerencsétlenül járt az a kalózhajó, amelynek nő volt a fedélzetén. Helyrehozhatunk mindent, ha eltüntetjük. Dobjátok át a korláton! - kiáltotta Horog, és a kalózok a köpenyes alakhoz siettek.

- Most már a kutya se ment meg, kisasszony - sziszegte gúnyosan Mullis.

- Dehogyanem - válaszolta az alak.

- No, ugyan ki?

- A bosszúálló Peter Pan! - hangzott a rémítő válasz. És Peter szétnyitotta köpenyét.

Mindnyájan rájöttek, hogy ő volt, aki végzett a többiekkel a kabinban. Horog kétszer is szóra nyitotta száját, de egy hangot sem tudott kiadni. Végül elkiáltotta magát:

- Üssétek őket agyba-főbe! - de utasítása bizonytalanul hangzott.

- Rajta, fiúk, rájuk! - csendült Peter hangja, és a következő pillanatban fegyverek csörgetéséről visszhangzott a hajó. Ha a kalózok együtt lettek volna, bizonyára győznek; de a rajtaütés váratlanul jött, egyiküket itt érte, másikat amott; föl-alá szaladgáltak, vadul csapkodtak, és mindegyik azt hitte, hogy a többivel már végeztek a fiúk. Közelharcban ők voltak erősebbek, de most csupán védekezésre szorítkoztak, s így a fiúk párosával támadtak rá áldozataikra.

Néhány gazfickó a tengerbe vetette magát, mások sötét zugokba bújtak, ahol Pehely rájuk bukkant. Ő ugyanis nem harcolt, hanem körbeszaladgált egy lámpással, arcukba világított, s a félig elvakított kalózok könnyű prédájául estek a többi fiúk kardjának. Alig hallatszott más hang, mint a fegyvercsörgés: néha egy ordítás, egy loccsanás és Pehely egyhangú számolása: öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, tizenegy.

Azt hiszem, mindegyik kalózzal végeztek már, mikor a fiúk egy felhevült csoportja Horogra vetette magát. A kapitány, mintha varázs óvta volna, tűz-kör közepén állott, és távol tartotta a fiúkat. Ezek újra meg újra próbáltak közeledni, de Horog minden alkalommal megtisztította a teret maga körül. Horgával fölemelte az egyik fiút, és mintegy pajzsul maga elé tartotta, mikor a többiek rátámadtak.

- Hüvelybe a kardot, fiúk! - kiáltotta az újonnan érkezett, vagyis Peter. - Ezzel az emberrel én számolok le!

Horog íziben Peterrel találta szembe magát. A többiek hátrább húzódtak és körbeállták őket.

A két ellenség hosszasan méregette egymást: Horog enyhén remegett, Peter arcán pedig különös mosoly játszadozott.

- Egyszóval te tetted mindezt, Pan? - kérdezte végül Horog.

- De én ám, Horog Jani - hangzott a komoly válasz. - Én tettem.

- Dölyfös, orcátlan kölyök - mondta Horog. - Készülj, mert ütött az órád!

- Készülj te, te sötét és aljas alak! - felelte Peter.

Több szó nem esett. Egymásnak támadtak, és egy darabig egyik kard sem vett erőt a másikon. Peter kitűnő vívó volt, és villámgyorsan hárított; olykor-olykor cseles kitöréssel megghiúsította az ellenfél védekezését, de hát rövid karjával nem tudott Horoghoz férközni. Horog majdnem olyan kitűnő vívónak bizonyult mint Peter, igaz, csuklómozdulatai ügyetlenebbek voltak. Súlyos támadásokkal akart úrrá lenni ellenfelén, hogy majd bevégezze az ügyet kedvenc szúrásával. De nagy ámulatára a fiú mindig elhárította ezt a végső vágást. Akkor megpróbált közelebb férközni, hogy vashorgával adja meg a kegyelemdöfést; a horoggal mindedig a levegőben hadonászott. De Peter legörnyedt, elszántan kitört, és Horog bordái közé döfte

kardját. Mikor saját vérét meglátta, a kalózkapitány keze lehanyatlott, a kard kiesett kezéből, és ott állt, kiszolgáltatva Peter Pan kénye-kedvének.

- Rajta! - kiáltották a fiúk. De Peter, méltóságteljes mozdulattal intett ellenfelének, hogy vegye föl kardját. Horog azonnal meg is tette.

- Ki vagy te, mi vagy te, Peter Pan? - kiáltotta rekedten.

- Én vagyok az ifjúság, én vagyok a vidámság! - válaszolta Peter egy szuszra. - Kismadár vagyok, aki kibújt a tojásból!

Mindennek, persze nem volt semmi értelme; de a szerencsétlen Horog annak bizonyítékát látta benne, hogy Peter maga sem tudja, kicsoda is.

- Küzdjünk meg újból! - kiáltotta kétségbeesetten.

Úgy vagdalkozott, mint egy cséphadaró, és a rettenetes kard minden suhintásra kettéhasított volna bárki férfit vagy kisfiút, aki szembeszáll. De Peter ügyesen kitért, ugrálva, mintha csak a szél tenyerén röpült volna a veszélyes hely körül. - És újra meg újra odaszúrt Horognak és megsebesítette.

Horog elvesztette minden reményét. Ott hagyta a csatateret, és a hajó puskaporraktárába rohant s fölgújtotta.

- Két perc múlva a hajó a levegőbe szökik! - kiáltotta.

De Peter nyugodtan bement a puskaporraktárba, elszakította a gyújtózsínort, kihozta, és nyugodtan átdobta a korláton.

Mikor Horog látta, hogy Peter, rászögezve törét, egyenesen felé tart, átvetette magát a mellvéden és a vízbe ugrott. Nem tudhatta, hogy a krokodilus éppen órá vár; mi ugyanis éppen azzal a céllal állítottuk le az órát, hogy Horog ne szerezhessen tudomást a vadállat jelenlétéről: ez, végül is, a tisztelet halvány megnyilvánulása volt részünkről.

Tehát így pusztult el Horog Jani.

- Tizenhét! - rikoltott Pehely, de nem számolt egészen pontosan. Ezen az éjszakán ugyanis tizenöt gazfickó méltán megfizetett gonosztetteiért; ketten azonban partra úsztak: Bánomisén, akit elfogtak a rézbőrűek, és odaállították szárazdajkának a kis indián csecsemők mellé - szomorú lecsúszás ez egy kalóznak! -; és megmenekült Bukóréce is, aki aztán, szemüvegével az orrán, bejárta a nagyvilágot, és abból tengődött, hogy elmesélte kalandjait - állítása szerint ő volt az egyedüli ember, akitől Horog Jani tartott valamicskét.

Wendy természetesen nem vett részt a csatában; félrehúzódott, és csillogó szemmel figyelte Petert, ám a küzdelem végeztével visszazökkent a régi kerékvágásba. Mindenkit egyformán megdicsért, aztán Horog kajütjébe vezette a fiúkat, és a kalóz szöggre akasztott órájára mutatott. Fél kettőre járt.

Késő volt, s ez most mindennél fontosabbnak tetszett. Wendy, elhihetitek, egykettőre ágyba dugott mindenkit a kalózok fekvőhelyén - kivéve Petert, aki föl-alá sétált a fedélzeten nagy büszkén, míg aztán álomba nem merült ő is az öregágyú mellett. Ezen az éjszakán visszatért kellemetlen álma, és hosszasan kiáltozott, Wendy pedig erősen karjaiba szorította.

Tizedik fejezet

A hazatérés

Szégyen ide, szégyen oda, de mindeddig szót sem ejtettünk arról, mi történt a 14. szám alatti házban; mégis bizonyosak lehetünk, hogy Darling néni nem haragudott meg ránk emiatt.

Most is csak azért merészkedünk be a jól ismert gyerekszobába, mert tudjuk, hogy jogos lakói hazatérőben vannak. Előresiettünk, hadd lássuk, jól kiszellőztették-e ágyneműjüket, és figyelmeztessük Darling bácsit és Darling nénit, hogy ezen az estén ne menjenek el hazulról.

Az ágyak rendben vannak; Darling néni sohasem mozdul ki a házból; és lám, az ablak nyitva.

A gyermekek hálósobájában csak annyi változás történt, hogy reggel kilenc és délután hat óra között Nana ólja nem volt ott látható. Midőn ugyanis a gyermekek elröpültek, Darling bácsi lelkifurdalást érzett: ő okozta a bajt azzal, hogy Nanát kikötötte, pedig a kutya végső soron bölcsőbbnek bizonyult önáló. Miután meghányta-vetette magában a dolgot, négykézláb ereszkedett, és beprézelte magát a kutyaólbá. Darling néni gyöngéden kérlelte, hogy bújják ki, ám ő, szomorúan, de határozottan, mindannyiszor így válaszolt:

- Nem, drágám, nekem itt a helyem.

Keserű lelkifurdalásában megfogadta, hogy mindaddig nem bújik elő az ólból, míg csak a gyerekek vissza nem kerülnek.

Így történt, hogy az ólat s benne Darling bácsit minden reggel bérkocsira rakták, amely elszállította a hivatalába, s este hatkor hazavitte. A kocsit nagy tömeg követte vidám kiáltozással; szép leányok rohanták meg, hogy aláírást kérjenek a különös utastól; a legnagyobb újságok munkatársai beszélgetésüket leköszölték lapjukban; a legelőkelőbb társaság hívta vacsorára, azzal a megjegyzéssel, hogy ólastul várják.

Ezen az emlékezetes csütörtöki napon a szomorú szemű Darling néni a gyermekszobában ült, férjét várta haza. Nézzétek csak: éppen elszunnyadt a karosszékbén. Tudom, van, aki Petert kedveli jobban; én azonban Darling nénit kedvelem leginkább. Azt hiszem, boldoggá tennők, ha álmában megsúgnók neki, hogy magzatjai nemsokára hazatérnek. Most már csak két mérföldnyire vannak az ablaktól, és sebesen szállnak, de nekünk csak annyit kell megsúgnunk, hogy úton vannak. Tegyük meg.

Bizony, kár volt megtennünk, mert fölriadt és a gyermekek nevét kiáltozta, a szobában pedig rajta és Nanán kívül nem volt senki.

- Jaj, Nana, azt álmodtam, hogy az én drágáim hazajöttek!

Nana szeme könnyben úszott, de nem tehetett mást, minthogy mancsát gyöngéden úrnőjének ölébe tette. Így üldögéltek együtt, míg csak a szállítók be nem hozták a szobába az ólat. Mikor Darling bácsi kidugta fejét, hogy feleségét megcsókolja, észrevehettük, hogy sokkal megviseltebb volt az arca, mint amidőn utoljára láttuk, de vonásai szelídebbek.

Egy darabig úgy ült, félig kibújva az ólból, és Darling nénihez beszélgetett, aztán elálmosodott és visszabújt.

- Nem játszanál valami álomba ringató dalt a játékszoba zongoráján? - kérdezte. Aztán, mikor felesége elindult a másik szoba felé, magáról megfeledkezve még hozzátette: - És csukd be az ablakot, kérlek, huzat van.

- Ó, George, csak ezt ne kérjed. Az ablaknak mindig nyitva kell lennie, a gyermekek miatt, mindig, mindig.

Férje bocsánatot kért; Darling néni átment a másik szobába és zongorázott neki, míg csak el nem aludt; és amíg aludt, Wendy, John és Michael beröppült a szobába.

De nem! Azért írtuk így, mert csakugyan ez volt dédelgetett tervük, mielőtt távoztunk volna a hajóról; de azóta bizonyára történt valami, mert nem a három gyermek röppült be a szobába, hanem Peter meg Csingi Csöng.

Peter első szavai mindent elárultak:

- Csak gyorsan, Csingi - suttogta -, csukd be az ablakot, reteszeld el. Jól van. Nekünk most már az ajtón kell kimennünk. Ha Wendy megérkezik, azt fogja hinni, hogy mamája kizárta, és visszajön velem.

S ahelyett, hogy rájött volna, milyen csúnyán viselkedett, vígan táncra perdült. Aztán bekukkantott a játékszobába, hadd lássa, ki zongorázik:

- Wendy mamája - suttogta Csinginek. - Kedves hölgy, de nem annyira, mint az én mamám. A szája, mint a gyűszű, de nem annyira, mint az én mamámé.

Peter nem ismerte a dalt, amelyet Darling néni játszott - az „Otthon, édes otthon” -, volt -, de tudta, hogy azt jelenti: Wendy, Wendy, jöjj haza -, és elrikoltotta magát:

- Nem fogod soha viszontlátni Wendyt, néni, mert az ablak be van reteszelve!

Ismét bekukkantott a másik szobába, hogy lássa, miért hallgatott el a zene, és meglátta Darling nénit, amint a zongora fedelére hajtja fejét, és szemében két könnycsepp csillog.

Szeretné, ha kinyitná az ablakot - gondolta Peter -, de én nem akarom, és kész!

Ismét bekukkantott: a két könnycsepp még ugyanott csillogott, vagy lehet, hogy más kettő foglalta el a helyét.

Odalehet Wendyért - gondolta Peter. Most már haragudott Darling nénire, amiért nem érti meg, miért nem lehet nála Wendy.

Pedig egyszerű:

- Én is odavagyok érte. Nem lehet mindkettőnké, néni.

De a néni, úgy látszott, nem éri be ennyivel, és Peter elszomorodott. Elvette róla tekintetét, de így is maga előtt látta. Körbeszállt a szobában, mindenféle tréfás fintort vágott, de amikor megállt, a szíve elszorult.

- Hát jól van - szólott végül és nyelt egyet, aztán fölhúzta az ablak reteszét. - Gyerünk, Csingi! - kiáltotta. - Elegem volt a buta mamákból. - És kiröppült.

Így esett, hogy Wendy meg John meg Michael végül is nyitva találták az ablakot - bár, az igazat megvallva, nem nagyon szolgáltak rá. Lelkifurdalás nélkül leszálltak a padlóra; a legkisebb gyerek még azt is elfelejtette már, hogyan fest az otthon.

- John - szólalt meg Michael, és kétkedően nézett körül -, azt hiszem, én már jártam itt valamikor.

- Hogyne jártál volna, te kis buta! Nézd, itt a régi ágyad is.

- Csakugyan - hagyta rá Michael bizonytalanul.

- Nézzétek, itt a kutyaó! - kiáltotta John, és odament, hogy bekukkantson.

- Biztosan Nana is benne van - szólt Wendy.

John elfütytyentette magát:

- Nohát, egy ember van benne!

- Apa! - kiáltott fel Wendy.

- Hadd lássam én is! - kérte türelmetlenül Michael, és megnézte. - Nincs is akkora, mint a kalóz, akit megöltem - jelentette ki, mélységes csalódással.

Wendy és John nem tudta mire vélni, hogy Darling bácsi a kutyaólba bújt.

- Nem emlékszem, hogy valaha is az ólban aludt volna - szólt John, olyan hangon, mint aki nemigen bízik az emlékezetében.

- De John - habozott Wendy -, hátha nem is emlékszünk olyan jól régi életünkre, mint gondolnók.

- Nem szép mamától, hogy itt sincsen, amikor megérkezünk - mondta a kicsi John.

Ekkor Darling néni újból zongorázni kezdett.

- Mama! - kiáltott föl Wendy, és benézett a másik szobába.

- Csakugyan! - hagyta rá John.

- Akkor nem te vagy a mi igazi mamánk, Wendy? - kérdezte Michael. Álmos volt már.

- Jaj, éppen ideje volt már hazajönnünk! - kiáltott föl Wendy. Most kezdte furdalni a lelkiismeret.

- Óvakodjunk a háta mögé, és fogjuk be a szemét - ajánlotta John.

De Wendynek jobb terve volt arra, hogyan adják tudtul az örömhírt:

- Inkább bújjunk ágyba, hogy ha bejön, higgye azt, hogy el sem mentünk.

Így hát mikor Darling néni visszament a gyermekek hálósobájába megnézni, elaludt-e a férje, egyik ágy sem volt üres. A gyermekek azt várták, hogy édesanyjuk boldogan fölkiált, de nem így történt. Láta ugyan őket, de nem mert hinni a szemének. Hiszen annyiszor álmodott már velük, amint így ágyacskáikban fekszenek, hogy azt hitte, most is csak álmot lát.

Leült a tűzhely mellé, a karosszékbe, ahol hajdanában szoptatta gyermekeit.

A három gyerek nem tudta mire vélni a dolgot. Hirtelen megriadtak.

- Mama! - kiáltotta Wendy.

- Ez Wendy hangja - motyogta Darling néni. Azt hitte, még mindig álmodik.

- Mama!

- Ez a Johné.

- Mama! - kiáltotta Michael is. Most ismerte meg édesanyját.

- Ez a Michaelé - és kitárta karját a három önző kisgyerek felé, pedig már azt hitte, többé sosem ölelheti őket. És íme, most átkarolta Wendyt és Johnt és Michaelt, aki leugrott az ágyból és hozzá szaladt.

- George! George! - kiáltotta Darling néni, amint szóhoz jutott.

Darling bácsi fölébredt, és együtt örvendezett vele; és beszáguldott Nana is. El sem lehet képzelni kedvesebb látványt; csak éppen nem akadt, aki nézze, kivéve egy fura fiúcskát, aki bekandikált az ablakon. S akinek számtalan örömben volt része - olyanban, amelyet a többi gyerek nem ismerhet soha; és most az ablakon keresztül leste azt a boldogságot, amelyből ő ki van zárva mindörökre.

Vége a második meseregénynek.